

GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET.—(cont)

Mr. President: Now we will resume the general discussion on the budget.

Mr. K. R. Viswambharan: മിസ്റ്റർ പ്രസിഡണ്ട് സർ, നിയമസഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ പ്രധാനമായും വഹിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ആദ്യമായി ജനാഭിപ്രായത്തെ ബഹുമാനിച്ചും, ഈ രാജ്യത്തിലെ ജനങ്ങൾക്ക് ഉത്തരവാദിത്വഭരണസ്ഥാപനം കൊണ്ടുവരുന്ന രാഷ്ട്രീയമായ സംതൃപ്തിയുണ്ടാകയില്ലെന്ന തത്വത്തെ മനസ്സിലാക്കിയും ഉത്തരവാദിത്വഭരണത്തിന്റെ പ്രഥമ പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുവാൻ ജനങ്ങൾക്ക് അവസരം നൽകിയതിൽ ഞാൻ എന്റെ സമുദായത്തിന്റെ പേരിലും എന്റെ സ്വന്തം നിലയിലും നമ്മുടെ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിനോടുള്ള കൃതജ്ഞതയെ ഈ അവസരത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഒരു രാഷ്ട്രീയ ചിന്തകനായ ദിവാൻജിയവർകൾ ഈ വിഷയത്തിൽ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലേക്ക് കൊടുത്തിരിക്കുവാനിടയുള്ള ഉപദേശങ്ങൾക്കും ഈ സമുദായം അദ്ദേഹത്തോടും കൃതജ്ഞരാണ്.

ഉത്തരവാദിത്വഭരണസ്ഥാപനത്തെ സംബന്ധിച്ചാണ് എന്റെ ഈ പ്രസംഗത്തിൽ ഞാൻ പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിക്കുവാനുദ്ദേശിക്കുന്നത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ ബില്ലിനെ സംബന്ധിച്ചും ഇതിലെ അക്കങ്ങളുടെ ഭേദഗതി വരുത്തലിനെ സംബന്ധിച്ചും ഒരു വാദപ്രതിവാദം ചെയ്യുന്നത് ഫലപ്രസിദ്ധമാണെന്ന് എനിക്കറിയാം. ഗവണ്മെന്റ് വളരെക്കാലമായി ചില ഒഴുക്കുകളിൽപ്പെട്ട് ഒഴുകുകയാണ്. ആ ഒഴുക്കിനെ മാറ്റി ജനങ്ങൾക്കുതാല്പരമായ ഭരണസമ്പ്രദായം നടപ്പിൽവരുത്തുന്ന ഒരു ഘടന ഇവിടെ രൂപീകരിച്ചാൽ മാത്രമേ ഈ ബില്ലിന്റെ പ്രസംഗങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഈ നിയമസഭാ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കൊണ്ടും എന്തെങ്കിലും ഉപകാരമുണ്ടാകയുള്ളുവെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. എന്നുതന്നെയല്ല, ഗവണ്മെന്റ് ഇന്നത്തെ നിലയിൽതന്നെ നടത്തപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ ഉൾപ്പെടുന്ന സമുദായത്തെപ്പോലെയുള്ള സാധുസമുദായങ്ങൾക്കും രാഷ്ട്രീയാവസ്ഥകളുള്ള മറ്റു സമുദായങ്ങൾക്കും രാഷ്ട്രീയകൈവലും സിദ്ധിക്കുകയില്ലെന്നുള്ളത് എനിക്കു ബോദ്ധ്യമാണ്. (ഹിയർ, ഹിയർ). ഞങ്ങളുടെ സമുദായത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ പറയുവാനും ഞങ്ങളുടെ സമുദായത്തിന്റെ അവകാശങ്ങളെ സമ്പാദിക്കുവാനും ഉള്ള കഴിവ് ഞങ്ങൾക്കു സിദ്ധിക്കണമെങ്കിൽ ഈ രാജ്യത്തിൽ ഉത്തരവാദിത്വഭരണം സ്ഥാപിക്കണമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. ഇത് ഇൻഡ്യാ രാജ്യത്തിലെ മാസ്റ്റർമെൻറുകളുടെ പ്രസംഗങ്ങളെ അനുകരിച്ചുപറയുന്നതല്ല. ഇവിടെ ഉത്തരവാദിത്വഭരണം സമ്പൂർണ്ണമായി വേണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ഞങ്ങളുടെ സ്വാർത്ഥംകൊണ്ടും ഞങ്ങൾക്ക് ഈ രാജ്യത്തിൽ മനുഷ്യതത്തോടും അഭിമാനത്തോടും കൂടി ജീവിക്കണമെന്നുള്ള ആവേശംകൊണ്ടുമാണെന്ന് ഗവണ്മെന്റിനെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇന്നത്തെ ഭരണപരിഷ്കാരം പരിപൂർണ്ണമാണെന്ന് ഞാൻ അഭിമാനിക്കുന്നില്ല. ഇത് അതിന്റെ പ്രഥമ പരീക്ഷണമാണെന്ന് എന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ ഞാൻ ആദ്യമേ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഇത് ശരിയായ പ്രവൃത്തിരൂപത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ ഇന്ന് മന്ത്രിപ്പദം കയ്യിലിരിക്കുന്ന കക്ഷിക്കാർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. ഈ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങളുടേയും രാജ്യത്തിന്റെയും സ്ഥിതികളെപ്പറ്റി ആലോചിച്ച് അവരുടെ അധികാരം നെറിയോടും മുന്നേയോടും കൂടി ഉപയോഗിക്കണമെന്നാണ് എനിക്ക് മിനിസ്റ്റീരിയൽ കക്ഷിയോടു പറയുവാനുള്ളത്. അപ്രകാരം ഈ നിയമസഭ ഈ രാജ്യത്തെ പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിന്റെ ശരിയായ ഒരു പ്രതിഫലനരൂപമായി തീർന്നാൽ തീർച്ചയായും നമുക്ക് പരിപൂർണ്ണമായ ഉത്തരവാദിത്വഭരണം സമ്പാദിക്കുന്നതിന് അധികം കാലതാമസം വേണ്ടിവരുകയില്ല.

ഇന്ന് ഈ നിയമസഭയുടെ ആലോചനക്കു വിഷയമായിരിക്കുന്ന ഈ ബില്ലിനെ സംബന്ധിച്ച് എനിക്ക് കൂടുതലായി ഒന്നും പറയാനില്ല. ഇത് വളരെക്കാലമായുള്ള ബില്ലുകളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ബില്ലായി എനിക്കു പ്രത്യക്ഷമായിട്ടില്ല. രാജ്യത്തെ കർഷകന്മാരുടേയും തൊഴിലാളികളുടേയും അവശതകളേയും അവരുടെ കഷ്ടനിവാരണത്തേയും സംബന്ധിച്ചുള്ള നിർമ്മാണപരമായ ഒരു പദ്ധതി ഞാൻ ഇതിൽ നോക്കിട്ടു കാണുന്നില്ല. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു വലിയ ശമ്പളം കൊടുക്കുകയും, ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഭരണച്ചിലവു് ദുർഭരമായ വിധത്തിൽ കൂടുകയും ചെയ്യുന്ന പഴയപടിയുള്ള ഒരു ബില്ലാണെന്നല്ലാതെ ഇത് ആശാവഹമായ ഒന്നല്ലെന്നു ഞാൻ പറയുമ്പോൾ നിങ്ങൾ എന്നെ ദോഷപ്പെടുത്താതെ അപമാനിക്കാതിരിക്കണമെന്ന് ഈ സഭയോട് പേക്ഷിക്കുന്നു. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ കർഷകരുടെ കടനിവാരണത്തിനു വേണ്ടിയോ ഈ രാജ്യത്തിലെ പ്രധാന തൊഴിലായ കൃഷിയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ടിയോ എന്തെങ്കിലും നിർമ്മാണപരമായ കാര്യങ്ങൾ പ്രായോഗികമായ നിലയിൽ ചെയ്യുന്നതിനു് ഈ ബില്ലാ രൂപം നൽകിയവർക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന് അവർ അവരുടെ ഹൃദയത്തോടുതന്നെ ചോദിക്കട്ടെ. തീർച്ചയായും ഞാൻ പറയുന്നു, ഇത് മേൽപറഞ്ഞ ചിന്തകളോടുകൂടിയല്ല രൂപീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന്. എന്നതന്നെയല്ല രാജ്യത്തിലെ വ്യവസായപോഷണത്തിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗവും ഈ ബില്ലാ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നില്ല. ദിവാൻ പ്രസിഡണ്ടുമാർക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ വളരെ നിരാശാജനകമായ ചില പ്രസ്താവനകൾ ചെയ്തതായി ഞാൻ ഈ അവസരത്തിൽ അനുസ്മരിക്കുന്നു. കുടിൽവ്യവസായത്തിന്നു സബ്സിഡി കൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം സ്വീകരണീയമായി തോന്നുന്നില്ലെന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. കുടിൽവ്യവസായം അധഃപതിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ കാലത്ത് സബ്സിഡി കൊടുത്തോ മറ്റു പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ നൽകിയോ വ്യവസായത്തെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതിൽ തൊറിയല്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന സാമ്പത്തിക ചിന്തകന്മാരോടു് അനുഭവമാണ് എനിക്കുള്ളത്. ഈവിധ കാര്യങ്ങൾക്കു് കറേ അധികം പണം ചിലവുചെയ്യേണ്ടിവരുമെങ്കിലും ഈ രാജ്യത്ത് തീരെ നിർജീവമായിരിക്കുന്ന വ്യവസായങ്ങളെ എങ്ങിനെയെങ്കിലും പോഷിപ്പിക്കുകയും അതുമൂലം രാജ്യത്തെ ജനങ്ങളുടെ സമ്പത്തിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്.

എനിക്ക് വളരെ വ്യസനകരമായ ഒരു സംഗതി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുവാനുള്ളത് ഈ രാജ്യത്ത് നിലവിലിരിക്കുന്ന പത്രനിയമത്തെക്കുറിച്ചാണ്. പത്രനിയമം പൌരസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഭേദിക്കുന്നതാണെന്നും, ഉത്തരവാദിത്വഭരണം പ്രായോഗികമാകണമെങ്കിൽ പത്രങ്ങളേയും പൌരാളിപ്രായങ്ങളെയും തടയുന്നത് ആവശ്യമായിരിക്കുമെന്നും ഈ സഭ പലപ്രാവശ്യവും ഇവിടെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഉത്തരവാദിത്വ ഭരണസ്ഥാപനംകൊണ്ടു് അഭിമാനിക്കുന്ന നമ്മൾ പത്രനിയമത്തെപ്പോലെയുള്ള ചില പൌരസ്വാതന്ത്ര്യഭേദകമായ നിയമങ്ങളെ വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു ന്യായവുമില്ലെന്ന് മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ ഗവണ്മെണ്ടു് ഇനിയെങ്കിലും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഉത്തരവാദിത്വ ഭരണത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണമായ സംപ്രാപ്തിക്കു് ഇന്ന് കൊച്ചിയിൽ നിലവിലിരിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു പത്രനിയമം ഒരു വിധത്തിലും പ്രയോജനപ്പെടുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ഉത്തരവാദിത്വഭരണമെന്നതു് ഒരു വെറും 'പരിഷ്കാരഭാസ'മായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടു് ഇപ്പോഴത്തെ ഉത്തരവാദിത്വഭരണപ്രഖ്യാപനത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന നയത്തെ വിപുലമാക്കുന്നതിനു് ഈ പത്രനിയമത്തെ ഉടനെ റദ്ദ്ചെയ്യണമെന്ന് ഈ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതിനെ ഞാൻ ഈ സഭയുടെ മുമ്പാകെ കൊണ്ടുവരുന്നു.

വേറെ ഒരു സംഗതി എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതു് എന്റെ സമുദായത്തിന്റെ അഭിമാനത്തെ ഭേദിക്കുന്ന അയിത്തത്തെക്കുറിച്ചാണു്. അയിത്തം രാജ്യത്തെ ഒരു വലിയ ജനവിഭാഗത്തിന്റെ ആത്മാഭിമാനത്തെ ക്ഷതപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നായതുകൊണ്ടു് അതിനെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുവാൻ ഒരു രാജകീയ വിളംബരം ഉണ്ടാകണമെന്നു് ഈ സഭ പലപ്പോഴും ഗവണ്മെണ്ടിനെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നുതന്നെയല്ല, ഈ രാജ്യത്തിലെ ഹിന്ദുമതാവലംബികളായ ആളുകളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും അയിത്താചാരത്തിന്നു വിരോധികളാണെന്നു് ഞങ്ങൾക്കു നല്ല പോലെ അറിയാം. അങ്ങിനെയിരുന്നിട്ടും ഒരു ഹിന്ദുരാജ്യമെന്നറിയപ്പെടുന്ന കൊച്ചിയിൽ എന്തുകൊണ്ടു് ഹിന്ദുമതാവലംബികളെന്നറിയപ്പെടുന്നവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും വെറുക്കുന്ന ഈ സമ്പ്രദായത്തെ ഒരു രാജകീയ വിളംബരം മൂലം ഇല്ലാതാക്കുവാൻ പാടില്ല. മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ ഒരു വിളംബരം മൂലം അയിത്തത്തെ ഈ രാജ്യത്തുനിന്നു് ഇല്ലാതാക്കണമെന്നു് ഈ നിയമസഭ പലകുറി പാസ്സാക്കിട്ടുള്ള പ്രമേയത്തെ പ്രവൃത്തിരൂപത്തിൽ വരുത്തേണ്ടതുകൊച്ചി ഗവണ്മെണ്ടിന്റെ ചുമതലയാണെന്നു് ഞാൻ അധികൃതസ്ഥാനങ്ങളെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഇനി സമുദായപ്രാതിനിധ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചാണു് പ്രധാനമായി എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതു്. തീർച്ചയായും സമുദായ പ്രാതിനിധ്യസന്ദേശവും വഹിച്ചുകൊണ്ടാണു് എന്നെപ്പോലെയുള്ള ആളുകൾ ഈ നിയമസഭയിൽ വന്നിട്ടുള്ളതു്. (ഹീയർ, ഹീയർ). കൊച്ചിയിലെ വലിയൊരു ജനവിഭാഗമുള്ള എന്റെ സമുദായത്തിന്നു് ഈ ഭരണഘടനയിൽ യാതൊരുവിധമായ അവകാശവും ഇല്ലെന്നു് മുറവിളി ഈ നിയമസഭയിൽ തുടങ്ങിട്ടു് ചളക്കുരുളമായി. സ്റ്റാഫ് സിലക്ടൻ ബോർഡിന്റെ നിയമനംകൊണ്ടു് ഉദ്യോഗകാര്യങ്ങളിൽ പ്രാതിനിധ്യവ്യവസ്ഥ കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ഗവണ്മെണ്ടു കാണിച്ചിരിക്കുന്ന മഹാമനസ്സുതക്കം നീതിനിഷ്ഠക്കും കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതോടുകൂടി ഗവണ്മെണ്ടു സർപ്പിസിൽ ഉന്നതസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഞങ്ങളുടെ സമുദായത്തിനുള്ള അപ്രാതിനിധ്യത്തെപ്പറ്റി വ്യസനിക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ൧൦൦ ക.യിൽ കൂടുതൽ ശമ്പളമുള്ള ൩൦൦-ൽപരം ഉദ്യോഗങ്ങളുള്ളതിൽ എന്റെ സമുദായത്തിന്നു് ൧൪ എണ്ണം മാത്രമാണു് നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇതു നോക്കുമ്പോൾ എത്രയോ തുച്ഛമായ ഒരു ശതമാനമാണു് ഞങ്ങൾക്കുള്ളതെന്നു ബോദ്ധ്യമാകും. രാജ്യത്തെ എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കും സർപ്പിസിൽ പ്രാതിനിധ്യം കൊടുക്കുകയും അതുവഴി പൊതുജനസേവനം ചെയ്യുവാൻ അവസരം കൊടുക്കുകയും ചെയ്താൽ മാത്രമേ ജനങ്ങൾ സംതൃപ്തരാകയുള്ള എന്നുള്ള രാഷ്ട്രീയതത്വത്തെ അംഗീകരിച്ചിട്ടെങ്കിലും എന്തുകൊണ്ടു് ഗവണ്മെണ്ടു സർപ്പിസിലെ ഉന്നതപദവിയിൽ ഞങ്ങളുടെ സമുദായത്തിന്നും മറ്റുള്ള അവസരസമുദായങ്ങൾക്കും ആവശ്യമായ പ്രാതിനിധ്യകാര്യത്തിൽ കുറെക്കൂടി കർതവ്യപൂർവ്വമായ നയത്തെ ഗവണ്മെണ്ടു സ്വീകരിക്കുന്നില്ലെന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു. ഗവണ്മെണ്ടു കഴിയുന്നതെല്ലാം പ്രവൃത്തിക്കണമെന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടു് ദയാപൂർവ്വം നടത്തിവരുന്ന ചില നിയമനങ്ങളെ ഞാൻ വിസ്മരിക്കുന്നതായി വിചാരിക്കരുതു്. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടുമാത്രം തൃപ്തിപ്പെടുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. വെറും ഹർജിക്കാരുടെ നിലയിൽമാത്രം എന്റെ സമുദായത്തിന്നു ജീവിച്ചാൽപോര എന്നാണു ഞാൻ പറയുന്നതു്. ഞങ്ങൾക്കു് ഈ രാജ്യത്തെ ഭരണഘടനയിലും പൗരരാവകാശാസ്വാദനത്തിലും സ്ഥാനം കിട്ടാത്തപക്ഷം ഇന്നത്തെ ഗവണ്മെണ്ടു് ഞങ്ങളോടു നീതി കാണിക്കുന്നില്ലെന്നു ഞാൻ തുറന്നു പ്രസ്താവിക്കും.

ഉദ്യോഗപ്രാതിനിധ്യവാദം എഫിഷ്യൻസിനു വിരോധമാണെന്നു് ബഹുമാനപ്പെട്ട നെല്ലായി മെമ്പർ ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചതായി എനിക്കു തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു് അങ്ങിനെ ഒരു ആക്ഷേപം പുറപ്പെട്ടതിൽ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ആക്ഷേപിക്കുന്നില്ല. പക്ഷെ അദ്ദേഹം ഈ പ്രസ്താവനമൂലം ഈ

രാജ്യത്തെ ന്യൂനസമുദായങ്ങളേയും മറ്റു സമുദായങ്ങളേയും എത്രമാത്രം അപഹസിച്ച് ഉണ്ടെന്നു കാർമ്മിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാസിക്കുന്നു.

Mr. T. A. Ramachandra Ayyar: ഞാൻ അങ്ങിനെയാലു പറഞ്ഞതു്.

Mr. K. R. Viswambharan: സ്റ്റാഫ് സിലക്ഷൻ ബോർഡ് നിയമങ്ങളിൽ എഫിഷ്യൻസി നോക്കുന്നതിനുള്ള അവസരം ഉല്പാദകനായി അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചുവെന്നാണ് ഞാൻ കാർമ്മിക്കുന്നതു്. തീർച്ചയായും അതു് അദ്ദേഹം എന്റെ സമുദായത്തോടു ചെയ്ത ഒരു വെല്ലുവിളിയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള ബുദ്ധി എനിക്കുണ്ടു്. എഫിഷ്യൻസി മറ്റു സമുദായങ്ങളെപ്പോലെ എന്റെ സമുദായത്തിനും ഉണ്ടെന്നു് ഞാൻ അഭിമാനപൂർവ്വം ഉറപ്പുവരുത്തുകയുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ഇങ്ങിനെയുള്ള എഫിഷ്യൻസിവാദങ്ങളൊന്നും ഞങ്ങളുടെ സമുദായപ്രാതിനിധ്യവാദത്തിനെതിരായി കൊണ്ടുവരുവാൻ ആർക്കും സാധിക്കുകയില്ല. വളരെക്കാലമായി ഈ എഫിഷ്യൻസിവാദംകൊണ്ടു രാജ്യം ഭരിച്ചിട്ടു് ഇപ്പോൾ രാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി എത്ര നിലയിലിരിക്കുന്നുവെന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു. (ഹീയർ, ഡീയർ). നിങ്ങളുടെ ഈ എഫിഷ്യൻസിവാദത്തെ എന്റെ സർവ്വശക്തികളോടും കൂടി ഞാൻ എതിർക്കുകയും അതിൽ അന്തർവേിച്ചിരിക്കുന്ന അവജ്ഞാബുദ്ധിയെ പ്രതിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. രാജ്യത്തിലെ എല്ലാ സമുദായങ്ങളുംകൂടി ഹസ്തമാർദ്ദവമായ ഒരു അന്തരീക്ഷം വരുത്തുന്നതിനു് സമുദായപ്രാതിനിധ്യം ഏറ്റവും പ്രയോജനകരമാണെന്നാണ് എന്റെ ഏകീയ അഭിപ്രായം.

Mr. T. V. Subramania Ayyar: Mr. President Sir, I begin my speech as did the hon'ble members who went before me by congratulating His Highness the Maharaja of Cochin and the Diwan for the grant of constitutional reforms to our State. The acceptance of office by our party and the co-operation which we have exhibited now does not mean that we have fully approved of the reforms now granted or that we are satisfied with the instalments of reforms now bestowed on the people. It is with a belief that by the proper working of the constitutional reforms now granted and by fully co-operating with the Government and by mutual trust and good-will we will be able to advance our cause and persuade His Gracious Highness and the Diwan for the grant of further constitutional reforms that we have taken up the office of the Ministry from our party and it is only in that spirit that we are working. (*Hear, hear*). I am sure that His Highness' Government ably guided as at present by an experienced politician coming from British India will not lag behind in showing that spirit of co-operation which we have shown and which we are sure will be vouchsafed to us. In saying this I am voicing not only the opinion of our party but also of my constituency and of the people at large belonging to this State.

Coming to the Budget, Sir, I find details of several expenditures and assets given but as the time now given to me is very short it will not be possible to traverse all the items given in the Budget. I should very much like that certain items were more liberally detailed so that the members of this House will be able

to see at a glance the details which pertain to them. For example, in the Assets; No. II Shares in Companies, at the end of 1114, we see the figure of Rs. 3,37,600. It may be useful if the companies in which shares have been taken by our Government were given, so that the members of the House will have an opportunity to know what are the companies in which our Government has an interest, whether their financial position is sound, the stability of the concerns and the probable income which we may expect hereafter. With regard to several other items also I find certain small difficulties like this. I leave it to the Finance Member, hereafter at least to give detailed information so that we may be able to discuss it more elaborately.

I have to repeat the appeal made by my hon'ble friend, Mr. Viswambharan, with regard to the Press Law. The seed of democracy has been sown in the State and it is well known, Sir, that this tender plant will never grow into a huge and mighty tree shedding lustre and prosperity in the State unless freedom of speech and freedom of press is granted to the people. It is impossible to expect growth of democracy and responsible Government without a free press and free speech and it is not a trivial subject either. We hoped that with the inauguration of the reforms and the assumption of partial responsible Government by the elected representative of the people the atmosphere for full freedom and for the proper working of the constitution will also be granted by the repeal of the Press Law. It is even tactful, if I may presume to advise the Government, to repeal the Press Law, for it will be taking the wind off the sails of our opponents who while congratulating us on the achievement of partial responsible Government, in the same voice say, "What is responsible Government without freedom of speech and without freedom of press". I do hope, Sir, that this Government which has shown so much confidence in the people's representatives by giving them partial responsibility will find their way for the repeal of the Press Law in the near future.

Cochin is noted as an orthodox State and I find the Budget also is orthodox in many ways. It is in the budget every year that we look forward to some novel scheme, some new development and some new plans for the welfare and prosperity of the State. But I find it is as orthodox as the State itself. I do not find any new enterprise embarked upon or any new scheme introduced or any new irrigation or engineering work undertaken. But it may be answered that we are already working a huge engineering scheme in the nature of the Harbour and the Railway and that there is no scope for any fresh development.

Speaking for my constituency, Sir, the problem of irrigation in Nemmara has always been a moot point and it has come in for

a lot of discussion in this House. I think this new problem will be taken up in hand and a way will be found to tackle the problem in the immediate future.

Sir, the method of balancing the Budget by the sale of certain portions of our State, to my mind, is not a method which will commend itself to any responsible member in this House. In the printed speech of the Hon'ble President I find, Sir, that the royalty alleged to have been given to us is mentioned as 1½ lakhs per acre. That must evidently be a printers' devil.

Mr. President: It is only Rs. 1,000 per acre.

Mr. T. V. Subramania Ayyar: The price is not adequate and the balancing of the budget by such a method will not be appreciated by any member of this hon'ble House.

I find, Sir, that the allotment of Rs. 20,000 for rural development is quite inadequate. (*Hear, hear*). The assumption of responsibility by the Minister implies that he must be put in charge of funds sufficient for any new schemes which he may take on hand. It is one thing to say that responsibility has been given and another to take it away by the other hand by not allotting sufficient amounts for the nation building departments. I hope, Sir, that at least in next year's Budget this aspect of the matter will be considered and that ample provision will be made for rural development. (*Hear, hear*).

Though we are in advance of British India or the neighbouring sister State of Travancore in many respects I have to point out that with regard to certain reliefs to the litigant public we are lagging behind. For example, in British India, as we all know, the fraudulent debtor alone is sent to prison whereas the *bona fide* debtor is not allowed to be put into prison. Legislation for the amendment of section 51 of the Civil Procedure Code—here it may be another section—for the achievement of the above object ought to be undertaken by the Government in the near future as a measure of amelioration of the poor people of this land.

Another point is the after-care of the prisoners and also of juvenile offenders. The establishment of juvenile courts for the trial of juvenile offenders is a necessity and legislation on the lines of the Probation of Offenders Act in British India will also be very useful here. We quite often see a very young boy committing a crime of theft is sentenced to undergo imprisonment and his whole life afterwards is blasted by that one act of crime. In such cases if a Probation Officer is appointed for his protection the juvenile offender can be placed under the custody of the Probation Officer. As one who has had some experience in the working of the Probation of Offender's Act in British India I can say that it plays a great part in criminal jurisprudence in those parts

and many a youthful offender has been reclaimed from a life of crime and made a useful member of the society. I suggest to you, Sir, that this aspect of the problem of criminal administration may be considered and some legislation on these lines may be introduced in the near future.

Another aspect which I have to suggest to the Government is that there must be more intercourse, more connection and more intermingling between the official block and the non-officials, between the different heads of departments and the population. To this end, I would suggest that when a head of department goes on tour or any officer of and above the status of a Tahsildar goes on tour the tour programme of these officers may be sent to the local M.L.C. so that when they are there the M.L.C. may represent to the authorities the local needs and what little and prompt action may be taken. I believe, Sir, many hon'ble members of this House know that this is the practice in British India after the Congress assumed office and instructions have been issued to the Collectors that whenever they go on tour notice of their tour programme must be given to the local representative of the people. By this course, neither the prestige of the Government nor their power is taken away. On the other hand, by listening to the representation of the local people they rise in the estimation of the people and grow in popularity and importance. Nothing is more useful, more honourable, for a Member of the Treasury Bench to know what while on duty he is listening to and acting up to wherever possible, to the wishes of the people.

Another thing which I may suggest to the Hon'ble Minister for Rural Development is that Chittur Taluk to which he has the honour to belong is a centre in which weaving is even now thriving. Nalleppilli, Kozhinjampara, Chittur Town, Nemmara, all these are populated by weavers and the question of forming co-operative societies with a view to the development of the weaving industry may be considered. It may also be a fine piece of rural development work about which, by the time you lay down office, you may be proud that you have done a great lot to improve the situation.

Coming again to local small matters which I am bound to represent to this House, so far as certain portions of Nemmara are concerned the water scarcity for which Nemmara is noted still continues. Vithanasseri, a very important centre within Nemmara and the seat of that illustrious family of Mannadiars who have played a great part in the history of the land is suffering for want of good bathing water during the summer months and they are greatly handicapped for want of water. Thiruvazhiyad and Kaippancheri are also suffering from water scarcity. The pipe line can be introduced in those places and it could,

be easily done by taking a line from Nemmara right up to Thiruvazhiyad.

Thiruvazhiyad again is suffering for want of a burial ground. Now I hear that the people are at the mercy of a private individual on whose grounds they bury or burn their dead. This is a serious matter and I wish the hon'ble member in charge of the portfolio will see to it.

Another important matter which has agitated the Chittur Taluk for long is the necessity for taking B Form passes to take timber or fuel from their forests. Speaking on principle I fail to understand how the Government is justified in imposing a condition that although I own the forest I must get the permission of the Government to take fuel. I would even go further and say that it is an infringement of my right of property. Every man who owns property is entitled to dispose of it as he likes and if the Forest Department with all its army of officers is not able to take care of its own reserved forests I cannot understand how it can say "I am not able to take care of my own forests. Therefore, you must get a pass from me". This is rather hard and this is a matter which has been agitating the public of Nemmara for a long time and I wish suitable amendments to the Forest Code may be made and this infringement of the right of property is rectified in the near future.

With regard to the major heads of Railway and Harbour, Sir, I quite realise that the Government are not in a position to give us all details. One thing I have to mention and I believe the Government will take serious notice of it. An enormous amount of capital has been invested by us in the Harbour and Railway and if we Cochinites are not able to get adequate remuneration from that source, no amount of window-dressing, no amount of publication to the world that we have got a fine Harbour and a very good Railway, will help us. I believe and trust and I have every hope that this Government will see that this enormous investment of capital in the Harbour and the Railway is of benefit to us and that proper representations are made to proper quarters to see that we Cochinites not only get employment—it is a very small matter—but our youths are trained in the workshops of the S. I. R. and we are given positions of responsibility in the higher grades of service so that we can learn the work and in the long run assume the responsibility of working the Railways ourselves. I do hope, Sir, that these remarks will receive consideration at the hands of the Government and something would be done to achieve the end.

Mr. N. Govinda Pai: Mr. President, Sir, I on behalf of my community heartily join with this House in thanking His Gracious Highness and His Highness' Government for

conferring the boon of a new constitution on His Highness' loyal subjects. This as has been rightly said by many of my hon'ble friends, is a bold and unique step taken in any of the Native States in India to associate the people with the machinery of Government with some amount of responsibility, and I, on behalf of my community am fully prepared to give an assurance that no pains will be spared to make the experiment a success. A greater part of the credit is due to you Sir our talented Diwan who has rightly advised His Highness in conferring this boon and I feel confident that under your wise guidance and care this constitution is bound to be a success.

My sincere thanks are due, Sir, to His Highness and yourself, His Highness' Advisor for having redressed a long-felt grievance of my community by nominating one of its members to represent it in this Council and my only prayer is that you will continue to extend this facility in years to come also, so that an important minority will have an opportunity to ventilate its grievances on the floor of this House. Nominated as I am to represent a communal interest I think, I have to bring to the notice of the Government another genuine grievance of my community and that is, that its claim for a share in the higher grades of service has been overlooked. But the assurances given by you Sir, on more than one occasion that the claims of no community will escape your attention gives me the genuine hope that the claims of my community also will receive full and favourable consideration at your hands in the near future.

The House may congratulate itself that the finances of the State are under the expert guidance of an experienced business-man, industrialist, and financier as our present Diwan, who has viewed them not from the circumscribed vision of an official, but from the practical vision of a businessman. The very fact that in spite of the great variation on the receipt side in 1913, the deficit has been minimised, is proof enough, Sir, of your great ability and resourcefulness, to adjust at the last moment and I feel confident that in spite of great variations and unexpected vagaries that the budget figures are bound to present in future also, the crisis will be tided over and a balance maintained.

The Budget shows that the expenditure under Education is rising every year. The cost per head of educating pupils in a Government managed school, works out much higher than in private and aided schools. The Government will be well advised to conduct an enquiry into this question and ascertain the causes and try to remedy them. Moreover technological studies suitable to the local conditions may be introduced in the school curricula.

Some provision has also to be made for remission in Land Revenue, because year after year it is our experience to see that

at some corner or other of the State crops fail due to vagaries of the monsoon.

New as I am to face this kind of budget Sir, I do not propose to speak much more upon it.

Though I stand before this House as a nominated member to represent the Goudh Saraswath Brahmin Community who have also many grievances to ventilate, being in the business line myself for the last so many years, I wish to bring to the notice of the Government a few points which vitally affect the business interests of Mattancheri. The Cochin and the Indian Chambers of Commerce had already brought to the notice of the Government their apprehensions, that the 4th stage works in connection with the harbour with its enormous outlay was bound to increase the trade charges; thereby causing diversion of Trade to the adjoining ports when the small concession that was given by the S. I. Ry. for the transport of the goods in the interior was also taken away, merchants in the interior Districts naturally find it more profitable to import their requirements from Calicut. Similarly the imports for Travancore through Cochin, have also fallen as the Merchants find it cheaper to import through the port of Alleppey and a large number of important importers have opened their branches in the ports of Travancore. It may be mentioned in this connection that the lions-share of the goods, imported in Cochin were and are consumed more by the British Districts and the Travancore State, our own State consuming only a small portion. So merchants are naturally nervous that unless the port charges and transportation charges are substantially lowered the import trade is sure to face a further decline. I appeal to the Government in all humility and earnestness to help the mercantile community in all possible ways by using their influence and good offices.

The President has mentioned in his opening speech that the proposal of building rat-proof godowns on the reclamation is viewed by some amount of suspicion and alarm by the mercantile community. While even as it stands at present, imports (of grain and pulse) are on the decline, the addition of new handling charges caused by the housing of these commodities in the newly proposed godowns, will only cause a further decline in these commodities of import. The alternative scheme may appear to be an excellent one from the town planning expert's point of view. But the prohibitive cost of launching the scheme is sure to have its adverse repercussion again on trade. However it is a matter for great consolation that the Government proposes to consult the interests concerned before they take a final decision in the matter.

Mr. C. K. S. Moni: മിസ്റ്റർ പ്രസിഡണ്ട് സർ, ബഡ്ജറ്റിനെപ്പറ്റിയുള്ള നിരൂപണത്തിന്നു മുമ്പ് മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിൽനിന്നും നമുക്കു വരിച്ചുതന്നിരിക്കുന്ന ഭരണപരിഷ്കാരത്തിൽ കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ എന്റെ സമുദായത്തിനുള്ള കൃതജ്ഞതയെ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിനെ അറിയിക്കണമെന്നു ഞാൻ ടിവാൻ പ്രസിഡണ്ടുവർക്കുളോടപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സാമ്പത്തികവും, വ്യാവസായികവുമായി മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്ന മറ്റൊരു നാട്ടുരാജ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായേക്കാം. പക്ഷെ രാജഭരണത്തിൽ ജനകീയാഭിപ്രായത്തെ വകവെച്ചുകൊടുക്കുവാനുണ്ടായ ധൈര്യവും സമ്പന്നസ്സും നമ്മുടെ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിനു മാത്രമാണുണ്ടായതെന്നു കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ ഓരോ പൗരനും അഭിമാനിക്കാവുന്നതാണ്. മറ്റു ചില രാജ്യങ്ങളിൽ ജനങ്ങളെ ശ്രദ്ധിക്കാതെ തിരിച്ചുവിടുവാൻ ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്തുവരുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതു കൊണ്ടാണോ ജനങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെന്ന് ഓരോ പൗരനും കലായ ദൃഷ്ടിയുള്ള നമ്മുടെ ടിവാൻജിയവർകൾ ദീർഘദൂരം ചെയ്ത് ഉത്തരവാദിത്വഭരണത്തിലേക്കു ജനങ്ങളെ സ്വാഗതം ചെയ്യുവാൻ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിനെ ഉപദേശിച്ചതു മൂലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമം കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രത്തിൽ തങ്കലിപികളാൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതായിരിക്കും.

സർ, ഇനി ബഡ്ജറ്റിനെപ്പറ്റി എന്റെ സമുദായത്തെ ബാധിക്കുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ മാത്രം പറയുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. മൂന്നുലക്ഷത്തിനാലുലക്ഷത്തിനായിരം ഉറപ്പിക മിച്ചമുള്ള ഒരു ബഡ്ജറ്റ് അവതരിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചതിൽ ഗവണ്മെണ്ടിനെ അനുഭവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ എന്റെ സമുദായത്തിനുള്ള ആക്ഷേപത്തെ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്താതിരിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല. സർ, അരയസമുദായത്തിനും, അരയസമുദായത്തോടു ഏറ്റവും ബന്ധിച്ചുകിടക്കുന്നതായ ഫിഷറി പരിഷ്കാരത്തിനും വേണ്ടി എന്തെങ്കിലും പരയുമ്പോൾ ആശങ്കകരമായ മറുപടി അധികൃതന്മാർ നൽകാറുണ്ടെങ്കിലും പരസ്യമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു അവയിൽ പലതും പ്രവൃത്തിയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നില്ല. ൧൧൧൪-ൽ റവന്യൂ ഇനത്തിൽ ൫,൦൦൦ ക. കൂടുതൽ വരവു പ്രതീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ സംഖ്യ പുതിയതായി ചെയ്മീൻ വാററിനു നികുതി ചുമത്തിയതുകൊണ്ടുണ്ടായതാണ്. വാസ്തവത്തിൽ ആ ഇനത്തിൽ ചുമത്തിയത് ൧൦,൦൦൦ ക. ആയതുമുണ്ടാകുമെന്നാണ് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നത്. ഗവണ്മെന്റ് തയ്യാറെടുപ്പിൽ ഒരു പത്തു കൊല്ലത്തേക്ക് അത് കൺട്രാക്ട് എടുക്കുവാനും വിരോധമില്ലെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. ഗവണ്മെന്റ് വിചാരിക്കുന്ന ൫,൦൦൦ ക. തന്നെയോ കൂടെ. ഇത് ൧൧൧൪-ൽ മാത്രം കിട്ടുന്ന ആദായമല്ലെന്ന് ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവണ്മെന്റും മെമ്പറന്മാരും ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇങ്ങനെ ഒരു നികുതി ചുമത്തുവാൻ വഴി തെളിച്ചുകൊടുത്തത് അരയന്മാരാണ്. പ്രസ്തുത ബിൽ സെലക്ടറുകമ്മിറ്റിക്കു ചുറ്റും ഒരു പൊതുജനസമ്മതി ആ ബില്ലിനു കിട്ടുവാൻ അവർ വളരെ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുത കമ്മിറ്റിയുടെ ചെയർമാനായിരുന്ന കഴിഞ്ഞ നിയമസഭയിലെ ഡെപ്യൂട്ടി പ്രസിഡണ്ടുവർകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ടിൽ, ഈ നികുതിയിനത്തിൽ കിട്ടുന്ന ആദായത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമെങ്കിലും അരയസമുദായത്തിന്റെ കഷ്ടതാപരിഹാരത്തിനായി ചിലവിടേണ്ടതാണെന്ന് ഇപ്രകാരം ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ൧൧൧൪-ലെ ബഡ്ജറ്റിൽ ഒരു പെറോപ്പാലും ഇവക കാര്യങ്ങൾക്കു നികുതിവെച്ചിട്ടില്ലെന്നു വ്യസനസമേതം ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനെപ്പറ്റി ഉരു പുനരാലോചന ചെയ്യണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് എന്റെ സമുദായത്തിന്റെ ചില അടിയന്തിരവശ്യങ്ങളെ ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

സർ, ട്രാഫിക് പണിയുടെ പുത്തികരണത്തോടുകൂടി ലോകത്തിലെ മറ്റു പ്രധാന നഗരങ്ങളിലൊന്നായി, ഭാരതത്തിന്റെ രക്ഷക്കു നാവികസേനയുമായി രൂപാന്തരപ്പെടാൻ ഇടയുള്ള കൊച്ചിത്തുറമുഖം കൊച്ചിയുടെ വാണി

ജൂനെയും തലോടാ ഇവിടത്തെ വാണിജ്യസമുദായത്തെയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുമെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഹാർബർ പരിഷ്കരണ പ്രവർത്തനത്തോടുകൂടി ഹാർബർ അതൃപ്തിയിലെ ഉന്നിയുടമസ്ഥന്മാർ അവരുടെ അഷ്ടിമാർഗ്ഗമനുസരിച്ച് നിൽക്കുകയും നിസ്സംശയമായിരിക്കണമെന്ന വസ്തുത പലരും അറിഞ്ഞിരിക്കുകയില്ല. ഹാർബർ അതിർത്തിയിൽ അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന ഉന്നികൾ പരിച്ഛിന്ധിച്ചു, പരിച്ഛിന്ധിച്ചു അന്യരായ ജീവിതമാർഗ്ഗത്തെ എന്നെന്നേക്കുമായി നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു. നിരാശയരായ അന്യന്മാർ അവരുടെ സങ്കട നിവർത്തിക്കായി ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവണ്മെന്റിനെ അഭയം പ്രാപിച്ചു അവരുടെ ഉന്നികൾക്കു നഷ്ടപരിഹാരം കിട്ടണമെന്നപേക്ഷിച്ചു. ദീനബന്ധുവായ ടിവാൻജിയവർകളുടെ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധയുടെ ഫലമായി ഹാർബർ അധികാരികളിൽനിന്നും ഉന്നിയുടമസ്ഥന്മാർക്കു നഷ്ടപരിഹാരം ചെയ്യുകിട്ടുവാനുള്ള വ്യവസ്ഥയുണ്ടായി. എന്നാൽ അവർക്കു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രതിഫലം കുറവായിപ്പോയി. അതുതന്നെ കിട്ടുവാൻ വളരെ കാലതാമസവും വരുന്നു. അതിനാൽ ഉന്നിയുടമസ്ഥന്മാർക്കു സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള വലിയ നഷ്ടത്തെപ്പറ്റിയും അതിനുള്ള ശരിയായ പ്രതിവിധിയെപ്പറ്റിയും ആലോചിച്ചറിയുവാൻ ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും ഒരു കമ്മിറ്റിയെ നിയമിക്കണമെന്ന് എനിക്കഭിപ്രായമുണ്ട്.

ഹാർബറിനോടു സംബന്ധിച്ചിട്ടുള്ള ന്യായവാദമായിട്ടല്ലെങ്കിലും അപേക്ഷാപത്രത്തിൽ എനിക്കു കാര്യവും കൂടി ഗവണ്മെന്റിനെ അറിയിക്കുവാനുണ്ട്. ഹാർബർ അതിർത്തിയിലെ ഉന്നികൾ നഷ്ടപ്പെട്ടതോടുകൂടി അനേകം കുടുംബങ്ങൾ തൊഴിലില്ലാതായി വലയുന്നുണ്ട്. ഹാർബറിൽ പല ജോലികൾക്കായി നിരവധിയാളുകളെടുക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അന്യന്മാർക്കു എന്നെന്നേക്കുമായി സംഭവിച്ചിരിക്കുന്ന തൊഴിൽമുടക്കത്തെ പരിഗണിച്ചു ഹാർബറിൽ ജോലിക്കാരെ ഏടുക്കുമ്പോൾ അന്യന്മാർക്കു ഒരു മുൻഗണന കൊടുക്കണമെന്ന് ഹാർബർ അധികാരികളോടുപേക്ഷിക്കുന്നത് അവർക്കു വലിയൊരാശ്വാസമേതുവു. ഗവണ്മെന്റിനൊരു ധർമ്മമായിരിക്കും.

ഇനി എനിക്കു പറയാനുള്ളത് മത്സ്യചാപ്പ (Fish curing yards) കളെപ്പറ്റിയാണ്. കൊച്ചിരാജ്യത്തു് ആകപ്പാടെ രണ്ടു ചാപ്പകളാണ് ഇപ്പോഴുള്ളത്. ആ ചാപ്പകളിൽ ചിലവായുന്ന ഉപ്പിന്റെ ആദായംകൊണ്ടുതന്നെ അവ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുവാൻ സാധിക്കുമെന്നതന്നെയല്ല അവകൊണ്ടു് ഗവണ്മെന്റിന് ആദായവുമുണ്ട്. കൂടുതൽ ചാപ്പകൾ സ്ഥാപിച്ചുകിട്ടുവാൻ രാജ്യത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും വളരെക്കാലമായി മുറവിളികൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ ഒരുപക്ഷേപം അയച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ എനിക്കു പറയാനുള്ളത് ആ അവസരത്തിൽ പറയാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

മറ്റൊരു പ്രധാനവിഷയം ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവണ്മെന്റിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുത്തുവാനുള്ളത് മത്സ്യവ്യവസായപരസ്പരസഹായസംഘങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ്. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലുള്ളപോലെ Steam trawler മുതലായ സാമഗ്രികളെക്കൊണ്ടുള്ള മത്സ്യബന്ധനം ഇവിടെ സുസാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിലും കൊച്ചി രാജ്യത്തോടു തൊട്ടുകിടക്കുന്ന മലബാറിലും കണ്ണടക്കജില്ലകളിലുമുള്ള മത്സ്യബന്ധനോപകരണങ്ങൾക്കൊണ്ടുള്ള മത്സ്യബന്ധനം വളരെ ആദായകരമായിരിക്കുന്നതാണ്. അവിടങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന വലിയതരം വലകളുടെ അഭാവമാണ് ഇവിടെ അതു സാധിക്കാതിരിക്കുവാനുള്ള കാരണം. ആവർക്കു സാമഗ്രികൾക്കു കൂടുതൽ മൂലധനം മുടക്കേണ്ടിവരുന്നതിനാൽ ഇവിടെയുള്ള അന്യന്മാർ ചെറുതരം വഞ്ചികളും വലകളുമാണ് ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്. അവയിൽനിന്നുള്ള ആദായം വളരെ തുച്ഛമാണ്. ഇപ്പോൾ മുന്യൂണ്ടായിരുന്നപോലെയുള്ള catch ക്കളിൽനിന്നും ഇല്ലാതെവന്നിരിക്കുന്നു. ആദായം

കുറഞ്ഞുവന്നതോടുകൂടി നിർമ്മാണ അരയന്മാർ മത്സ്യക്കച്ചവടക്കാരായ മുതലാളിമാരുടെ കടക്കാരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ മുതലാളിമാരിൽനിന്നും 60, 60, 60 എന്നീ തോതിൽ കടം വാങ്ങിയിട്ടുള്ള പണത്തിന്നു അക്രമപലിശ കൊടുക്കണമെന്നു തന്നെയല്ല അവർ പിടിക്കുന്ന മത്സ്യം മറ്റാർക്കും വില്ക്കാതെ മുതലാളിമാർക്കു കൊടുക്കുകയും വേണം. അവർക്കു ഇഷ്ടമുള്ള വിലയും കൊടുക്കും. അതുതന്നെ കിട്ടിയെങ്കിൽ കിട്ടി. അവരുടെ അധമണ്ണുതപം ഒരിക്കലും ഒഴിയുകയുമില്ല. ഈവക സംഗതികൾ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുത്തുകയാൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവണ്മെണ്ടു ആകാശത്തിൽ അന്വേഷണം നടത്തി സ്ഥിതിഗതികൾ മനസ്സിലാക്കി അവരെ ജ്ഞാപാധയിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുവാനും പുതിയ തൊഴിൽസാമഗ്രികൾ നിർമ്മിക്കുവാനും അരയന്മാരുടെയിടയിൽ പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു അതുവഴി അവരെ സഹായിക്കുവാനും തീരുമാനിച്ചു. ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഈ പ്രവൃത്തിയിൽ അരയന്മാരുടെയതിന്റെ കൃതജ്ഞതയെ ഞാൻ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു. 1962-ലെ ബഡ്ജറ്റിൽ ഈ ഇനത്തിലേക്ക് 2,000 ക. നീക്കി വെക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഈയുണ്ടിൽ കാതിയാളത്തു് ഒരു സംഘം മാത്രമേ രൂപവല്ക്കരിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ആ സംഘത്തിന്നുതന്നെ പ്രാരംഭമായി ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സംഖ്യ 1,000 ഉറപ്പികയിൽ താഴെയാണെന്നറിയുന്നു. അതു കൊല്ലാവസാനത്തോടുകൂടി കൊടുക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ബാക്കിവരുന്ന സംഖ്യ lapse ആയി പോവുകയും ചെയ്യും. വേറെയും സംഘങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുവാൻ അധികൃതന്മാർ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. 1962-ൽ രണ്ടുമൂന്നു സംഘങ്ങളുംകൂടി സ്ഥാപിതമാകുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ 1962-ൽ പരസ്പരസഹായസംഘ വകുപ്പിൽ ഈ ഇനത്തിന്നു വക കൊള്ളിച്ചു കാണുന്നില്ല. പക്ഷെ "Advances to fishermen for making boats and nets" എന്ന ഇനത്തിൽ 6,000 ക. കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. ഈ സംഖ്യ പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങൾക്കു് ഉപയോഗിക്കാമെന്നു ദിവാൻപേയ്ക്കാർ അവർകൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ ആശങ്കപ്പെടേണ്ടിയില്ല. സർ, തൊഴിലാളികളായ അരയന്മാർ ജ്ഞാപാധിതരാണെങ്കിലും അവരുടെ കടഭാരം ചെറിയ തോതിലുള്ളതാണെന്നു് ഞാൻ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങൾ വഴി അവർക്കു കൊടുക്കുന്ന ഇപ്രകാരമായ തുകകൾക്കു് അവരുടെ തൊഴിൽ സാമഗ്രികളല്ലാതെ വസ്തുവകകളൊന്നും ജാമ്യമായി കൊടുക്കുവാൻ അവർക്കു സാധ്യമല്ല.

സർ, ഗവണ്മെന്റിന്റെ പ്രത്യേകാനുകൂല്യമുള്ള ഈവക സംഘങ്ങളുടെ കാര്യക്ഷമമായ നടത്തിപ്പാണു് ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധനോട്ടത്തിന്നു പറ്റാമെന്നു് അതതു സ്ഥലത്തുനിന്നും ടി സംഘങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ വീക്ഷിക്കുവാനും ഉപദേശങ്ങൾ നൽകുവാനും ഓരോ സ്ഥലത്തുനിന്നും വിശ്വസ്തരായ സമുദായതലരായ പുരോഹിതന്മാരും പേരെ ഓരോ കമ്മറ്റിയായി ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും നിശ്ചയിക്കുന്നതു സമുദായത്തിന്നും ഗവണ്മെന്റിന്നും നന്നായിരിക്കുമെന്നു് എനിക്കു് രഭിപ്രായമുണ്ടു്. ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിയുടെ ആനുകൂല്യം എന്റെ സമുദായത്തിനുണ്ടാവുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

സർ, കൊച്ചി രാജ്യത്തിലെ ഫിഷറീ വിദ്യാലയങ്ങളെപ്പറ്റിയും രണ്ടുവാക്കു പുറത്തു കൊള്ളട്ടെ. ഈ വിദ്യാലയങ്ങൾ തുടങ്ങിയിട്ടു കൊല്ലങ്ങൾ അധികമായി. ബ്രിട്ടീഷിലുള്ള വിദ്യാലയങ്ങളുടെ മാതൃകയിൽ നടത്തണമെന്നായിരുന്നു അന്നത്തെ ഗവണ്മെന്റിനുണ്ടായിരുന്ന ആലോചന. ബ്രിട്ടീഷിലെ ഫിഷറീ വിദ്യാലയങ്ങളുടെ Syllabus-ൽ Eighth Standard വരെയുള്ള ക്ലാസുകളുണ്ടു്. ഇവിടെ Fifth Standard വരെ മാത്രമേ സ്കൂൾ സ്ഥാപനകാലത്തു് Syllabus-ൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ഈ സ്കൂളുകളിൽ

ഒന്നിലും ഇതേവരെ fifth ക്ലാസ് അനുവദിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തന്നെയല്ല ഒരു സ്കൂളിൽ മൂന്നു ക്ലാസ് മാത്രമേയുള്ളൂ ആകെയുള്ള സ്കൂളുകളിലും കൂടി ഇപ്പോൾ മൺ ക്ലാസുകൾ നടത്തിവരുന്നുണ്ടെങ്കിലും അല്പാപകന്മാർ മാത്രമേയുള്ളൂ. ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളുകളുടെ Standard-ലുള്ള ഇംഗ്ലീഷിന്നു പുറമെ ഫിഷറി സംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളും ഈ സ്കൂളുകളിൽ പഠിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഓരോ ക്ലാസിലും ഓരോ അല്പാപകന്മാരെ നിയമിച്ചും, Continuation ക്ലാസുകൾ തുറന്നും സ്കൂൾ പരിഷ്കരിക്കേണ്ടതാണ്. ഫിഷറി വിദ്യാലയങ്ങൾക്ക് അവയുടെ ബാല്യശാലയിൽ ചില ബുദ്ധിമുട്ടുകളെല്ലാം നേരിട്ടിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയുടെ മാതൃസഹജമായ ശുശ്രൂഷയിൽ അവയുടെ ബാല്യാശുപത്നികളെല്ലാം പരിഹരിക്കപ്പെടുവെന്നു കൃത്യത്തോടെ കൂടി രേഖപ്പെടുത്തുന്നതോടുകൂടി മേലിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണമായ അനുഭാവം ഇവയ്ക്കുണ്ടാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സർ, ഈ വിദ്യാലയങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരാക്ഷേപമുണ്ട്. അതായത് സ്കൂളിനു ശരിയായ കെട്ടിടങ്ങളില്ലെന്നും. മിക്ക സ്കൂളുകൾക്കും സ്ഥലസൗകര്യം പോരാതെയാണിരിക്കുന്നതു്. ശരിയായ കെട്ടിടങ്ങൾ പണിയുവാൻ ഗവണ്മെന്റിനു ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഇപ്പോഴത്തെ കെട്ടിടമുടമസ്ഥന്മാർക്ക് ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും ധനസഹായം ചെയ്തുകെട്ടിടങ്ങൾ പണിയിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണ്. അതുകൊണ്ടു ഗവണ്മെന്റിനു നഷ്ടവും സംഭവിക്കുന്നതല്ല.

സർ, അവസാനമായിട്ടാണെങ്കിലും ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒരു സംഗതി കൂടി എനിക്കു പറയാനുള്ളതു് ഫിഷറീസ് ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റു വിജേനത്തെപ്പറ്റിയാണ്. അതിനെപ്പറ്റി ഏകദേശ പക്ഷേപമുള്ളതിനാൽ ആ അവസരത്തിൽ പറയാമെന്നു വിചാരിച്ചു് ഞാൻ വിരമിക്കുന്നു.

***Mr. V. P. Kannu Pillai:** മിസ്റ്റർ പ്രസിഡണ്ടു്, സർ, ഇൻഡ്യയിലെ നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിൽ വെച്ച് ആദ്യമായി ഇവിടെ ഉത്തരവാദിത്വഭരണം നടപ്പിലാക്കിയ കാര്യത്തിൽ നമ്മുടെ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിനോടും നമ്മുടെ ദിവാൻജി അവർകളോടും എന്റെ നിയോജകമണ്ഡലത്തിലെ നികുതിദായകന്മാർക്കുവേണ്ടി ഞാൻ നന്ദിപറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

മിസ്റ്റർ പ്രസിഡണ്ടിന്റെയും ഫിനാൻസ് മെമ്പർ അവർകളുടേയും പ്രസംഗങ്ങൾ കൊണ്ടു് എനിക്കു മനസ്സിലായതു് ഈ രാജ്യത്തിലെ ആണ്ടുതോറുമുള്ള മുതലെടുപ്പുകൊണ്ടു് ആണ്ടുതോറുമുള്ള ചിലവിന്നു മതിയാകുന്നില്ല എന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതായിട്ടാണ്. ഇതു വളരെ വ്യസനകരമായ ഒരവസ്ഥയാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ മുതലെടുപ്പു ഇനങ്ങളിൽ വളരെ കുറഞ്ഞിരുന്നകൊണ്ട് കൊല്ലംതോറുമുള്ള മുതലെടുപ്പിൽ ചിലവു കഴിച്ചു് വളരെ വലിയൊരു സംഖ്യ കെട്ടിയിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ആ കാലത്തു ജനങ്ങൾക്കു് ഇത്ര കഷ്ടപ്പാടും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ കാലത്തും ഈ കൌൺസിലിൽ ഉദ്യോഗനിയമനങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള വഴക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഉദ്യോഗനിയമനങ്ങളെപ്പറ്റി കൌൺസിലിലൊ പുറത്തൊ ആക്കും യാതൊന്നും പറയുവാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു കാലമൊ ഉദ്യോഗനിയമനങ്ങളെപ്പറ്റി യാതൊരാൾക്കും ആക്ഷേപമില്ലാത്ത ഒരു കാലമൊ വന്നാൽ ഞാൻ പറയുന്ന ഈ രാജ്യത്തെ ഗവണ്മെന്റും നാട്ടുകാരും തമ്മിൽ യാതൊരു ഭിന്നഭിപ്രായത്തിന്നൊ കൌൺസിലിൽ പാട്ടി തിരിച്ചലിന്നൊ കാരണമുണ്ടാകുന്നതല്ല എന്നു്. ബുദ്ധിശാലിയായ നമ്മുടെ ദിവാൻജി ഈ കാര്യത്തിൽ ഒരു സൊല്യൂഷൻ ഉണ്ടാക്കിയാൽ നാട്ടിലെ വഴക്കു തീരെ ഇല്ലാതായിത്തീരുന്നതാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തു് ഓരോരുത്തരും ഓരോരിനത്തിൽ കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്ന നികുതിയുടെ തുകകൾ വിശദമായി

ബഹുമാനപ്പെട്ട പ്ലാനിംഗ് ഡയറക്ടർ പ്രസ്താവിച്ചവല്ലെന്ന് എന്ന് പട്ടണ നിവാസികൾ ഇതിനും പാമെ ആളെന്ന് ഉദ്ദേശം ന ക. വൃന്ദ, വിതം മുനിസിപ്പൽ നികുതി ഇനത്തിൽ വിശേഷാൽ കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നുണ്ട്. സ്റ്റേറ്റിലെ ഒട്ടകമുള്ള പല ഇനം നികുതികളിൽ അധികഭാഗവും എല്ലാ ഇനത്തിലും പട്ടണവാസികളാണ് കൊടുക്കുന്നത് എന്ന് നമ്മൾ പ്രത്യേകം അറിയേണ്ടതാണ്.

ഫാർബറം റെയിൽവേയും കൊച്ചിയിലെ കച്ചവടവും. ഫാർബർ കായ്ത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിനെ പങ്കുചേർത്തത് നമുക്ക് വളരെ ഖോഷമായല്ലോ എന്ന് ഉദ്ദേശം നാലഞ്ചു കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഞാൻ ബഹുമാനപ്പെട്ട ചീഫ് ഇഞ്ചിനിയർ അവർകളോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം എനോട്ട് പറഞ്ഞത്, 'ശരി, ഇന്നത്തെ നിലക്ക് ഈ അഭിപ്രായം ശരിയാണ്' എന്നിങ്ങനെയാണ്. പക്ഷെ ഇതു തുടങ്ങിയകാലത്തെ പരിതസ്ഥിതിക്ക് തിരുവിതാംകൂറിനെ പങ്കുചേർക്കുന്നതാണ് നമ്മുടെ രക്ഷയ്ക്കും ഗുണത്തിനും നന്നായിരിക്കുന്നത് എന്ന് ഇന്നിന്ന കാരണങ്ങളാൽ തോന്നുകയാലാണ് അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതും ഇപ്പോൾ അസാധനീയമായിപ്പോയി എന്ന് തോന്നുന്നു എന്ന് ആണ്. ഇതു പറയാൻ കാരണം ഇന്ന് നമ്മുടെ ദിവാൻ ജി ബസ്തറിലെ വർവ്വചിലവ് ഒപ്പിക്കുവാനോ ഫാർബർ കായ്ത്തിൽ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഫിനാൻസ് കമ്മിറ്റിമെമ്പർസ് കുറക്കുവാനോ എന്നൊരു മറ്റൊരു ഉള്ള പല സംഗതികളും ആലോചിച്ചു വില്ലിംഗ്ഡൻ ഐലൻഡിൽ നന്നെ ഏക്കർ സ്ഥലം ഏക്കറിന് ൧,൦൦൦ ക. വിതം വിറ്റതും ഏക്കറിന് ൧൫,൦൦൦ ക. വിതം നികത്തുവില കൊടുത്തും ഇതേവരെ നൂറ്റാണ്ട് ൫ വിതം പലിശ കൊടുത്തും ഇരിക്കുന്ന ൨൫൦ ഏക്കറിൽ ൧൦൦ ഏക്കർ സ്ഥലം പോട്ടിന് സ്ഥിരമായി റെൻറിനുകൊടുത്തു കഴിച്ച് ബാക്കി ൧൫൦ ഏക്കർ സ്ഥലം വാങ്ങിയ വിലക്ക് തിരിയെ വിറ്റിട്ടുള്ളതും വളരെ സങ്കടകരമായ ഒരു വസ്തുതയാണ്. അതായത് വില്ലിംഗ്ഡൻ ഐലൻഡിൽ നികത്തിയ ൫൮൭ ഏക്കർ സ്ഥലം നമ്മുടെ ഗവണ്മെന്റിന്റെ കയ്യിൽ നിന്നും വിട്ടുപോയി.

കച്ചവടം:— പോട്ടിൽ ൩൩,൦൦൦ ടൺ ഗ്രെയിൻസ് ഇറക്കുമതി കുറഞ്ഞതായി പറയുന്നു. അതിനുള്ള കാരണവും മി. പ്രസിഡെണ്ടു പറയുന്നത് മുഴുവൻ ശരിയാണെന്ന് എനിക്കു അഭിപ്രായമില്ല. ഇൻഡ്യയും ബംഗാളും തമ്മിലുള്ള സെപ്പറേഷൻ കൊണ്ടും മട്ടാഞ്ചേരിയിലെ പ്ലേറ്റു കൊണ്ടുമാണെന്ന് പ്രസിഡെണ്ടു പറയുന്നു. ഇതു രണ്ടും ശരിയല്ലെന്നു നമുക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

അടുത്ത നാലഞ്ചു കൊല്ലമായി കൊച്ചി, കോഴിക്കോട്, ആലപ്പുഴ, കൊല്ലം ഈ പേരുകളിലെ ഇറക്കുമതികളും കയറ്റുമതികളും എത്രയെന്നു പരിശോധിച്ചാൽ അവിടെ എല്ലാം കൊല്ലത്തോളം കൂടി വരുന്നു. ഇവിടെ കാഞ്ഞു വരുന്നു. ഇതിന്റെ കാരണം എന്താണെന്ന് ഗവണ്മെൻറ് അന്വേഷണം നടത്തി പരിഹാരം ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

പ്ലേറ്റ്:—ഇത് മട്ടാഞ്ചേരി ചെയർമാനെ ബാധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കായ്താണ്. ചെയർമാൻ എന്ന നില വിട്ടു എന്റെ സ്വന്തം നിലക്ക് പറയുകയാണെങ്കിൽ മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ ഇതേവരെ പ്ലേറ്റുണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് ഞാൻ പറയുന്നത്. ഞാൻ ഈ കായ്ത്തിൽ ഗവണ്മെൻറിലേക്ക് എഴുതി അയച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ദിവാൻജി വന്നതിനു ശേഷം എന്റെ അഭിപ്രായം ഞാൻ അധികമായി എഴുതി അയക്കുവാൻ പറ്റി. രണ്ടു മൂന്നു കൊല്ലം മുമ്പ് മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ പ്ലേറ്റെന്നു തിരുവിതാംകൂറുകാരും നമ്മുടെ ചീഫ് മെഡിക്കൽ ഓഫീസർ പറഞ്ഞിരുന്നു. സി.എം.ജി. റെൻറിപ്പോട്ടിന് ഏതൊരു ഏക്കർ റിപ്പോട്ടിനെ സ്വീക

രിച്ചു് പ്ലേസ് ഡിക്രീയർ ചെയ്യേണ്ട എന്ന് ഗവണ്മെൻറ് ആർഡർ ആയിട്ടുണ്ടു്. മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ സാധാരണ എലി ചത്തു വീഴാറുണ്ടു്. എന്നാൽ അതു ഒരു മാതിരി ആളെ കൊല്ലുന്ന പ്ലേസ് മൂലമല്ല. ഇതിനു മുമ്പ് മൂന്നു നാലു പ്രാവശ്യം ഇതുപോലെ എലി ചത്ത കാലത്തെയും മട്ടാഞ്ചേരിയിലെ കോറിറക്കുമതികൾക്ക് യാതൊരു വിധത്തിലും കുറവു വന്നിട്ടില്ലെന്ന കാരണം കൊണ്ടുതന്നെ പ്ലേസ് കാരണമല്ല ഇറക്കുമതി കുറഞ്ഞതെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു്.

റെയിൽവെയിൽ ഒരു ലക്ഷം ഉറപ്പികയിലധികം വരവിനത്തിൽ കുറവു വന്നിട്ടുണ്ടു്. ഇതിന്നു് മിസ്റ്റർ പ്രസിഡെണ്ടു് പറയുന്ന കാരണം ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതിന്റെ കാരണം ഈ പോട്ടിൽ കോറിറക്കുമതി കുറഞ്ഞു വരുന്നതുകൊണ്ടും റെയിൽവെ ഫ്രെയിറു് കൂടുതൽ ആക്കിയതു കൊണ്ടും ആണു്. ഇതിന്നും പാമെ ലാൻറിംഗു് ഡ്യൂസ് ആൻറു ചാർജസ് വളരെ കൂടുതലുമാണു്. കോഴിക്കോട്ടു് വഴി റെയിൽവെയിൽ പോകുന്ന ചരക്കുകൾ കൂടുതലായിട്ടും വരുന്നുണ്ടു്. അവിടെ നിന്നും കയറുന്ന ചരക്കുകൾക്ക് ഫ്രെയിറു് കുറവാണു്.

വിനൈ കുച്ചവടം കുറയുവാനുള്ള പ്രധാന കാരണം ഇൻകംടാക്സാണു്. ഇൻകംടാക്സ് കൊണ്ടു് ഒരു കുച്ചവടക്കാരനു് എജൻറിന്റെ നിലക്കു അവിടെ കുച്ചവടം ചെയ്യുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അതുകൊണ്ടു് അവർക്കു ബ്രിട്ടീഷ് കൊച്ചിയിലൊ അലപ്പഴയിലൊ പോയി കുച്ചവടം ചെയ്യാൻ തരമുണ്ടല്ലോ?

Mr. A. Eachara Menon: അപ്പോൾ അവിടെ ഈ നികുതി കൊടുക്കണ്ടു്?

Mr. V. P. Kannu Pillai: അവിടത്തേയും ഇവിടത്തേയും ടാക്സിനു വ്യത്യാസമുണ്ടു്. അവിടങ്ങളിൽ ഇവിടത്തെ പോലെയുള്ള ടാക്സില്ല. ഏതായാലും ഇൻകം ടാക്സ് കൊണ്ടു് കുച്ചവടക്കാർക്കു വലിയ അസൗകര്യം നേരിട്ടു വരുന്നുണ്ടു്. ഇതു കൊണ്ടു് ചില ആളുകൾ ഈ ദിക്കു വിട്ടു പോകുവാനും ഇട വരുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് മാത്രമാണു് ഞാൻ പറയുന്നതു്. ഇൻകംടാക്സ് നിമിത്തം വളരെ കുച്ചവടക്കാർ പൊളിഞ്ഞുപോകുന്ന ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. കൊച്ചിയിലുള്ള വളരെ ഭായിൽമില്ലുകൾ, കയറുവുവസായശാലകൾ, വെളിച്ചെണ്ണ കുച്ചവടം, കരുമുളകു് ഇവകൾ എല്ലാം തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു മാറ്റിപ്പോയി. ഇതുനിമിത്തം പുഴക്കു പടിഞ്ഞാറെ കരയിലുള്ള ജനങ്ങളെല്ലാം വളരെ കഷ്ടത്തിലായി; തൊഴിലില്ലാതെയായി. ഈ കാര്യത്തിൽ ഗവണ്മെൻറ് ഇതേവരെ യാതൊന്നും പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടില്ലാത്തതു് വളരെ വ്യസനകരമായ ഒരു വസ്തുതയാണു്.

മട്ടാഞ്ചേരി ടൌൺ:—ബാക്കിയെല്ലാ പട്ടണങ്ങളിലും നോക്കിയാൽ കൊല്ലത്തോടും വരവു കൂടി കൂടിയാണു് വരുന്നതു്. എന്നാൽ മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ ൧൦ കോല്ലത്തോളമായി വരവു കുറഞ്ഞാണു് വരുന്നതു്. ഇതിനുള്ള കാരണം മുമ്പ് ആയിരം ഉറപ്പിക കൂലി കിട്ടിവന്നിരുന്ന ഗുദാമിനു് ഇപ്പോൾ ൧൦൦ ക. ൧൫൦ ക. യാണു് കിട്ടിവരുന്നതു്. കൂലി കുറയുവാൻ കാരണം കുച്ചവടത്തിന്റെ ചുരുക്കമാണു്. ഇതിനെപ്പറ്റി ഗവണ്മെൻറ് നല്ലവണ്ണം അന്വേഷിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണു്.

മട്ടാഞ്ചേരി മുനിസിപ്പാലിറ്റിയിൽ നിന്നും എന്തെങ്കിലും ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ അതു മുനിസിപ്പാലിറ്റി തന്നെ നടത്തിക്കൊള്ളണമെന്നാണു് ഭിവാൻജി അവർകൾ പറയുന്നതു്. നിയമപ്രകാരം മുനിസിപ്പാൽ ടാക്സ് പിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ൧൦൦-ക്കു് ൩൦ ക. പോലും കിട്ടുകയില്ലെന്നു ഞാൻ ധൈര്യമായി പറയുന്നു.

Dr. A. R. Menon: ന്യായമില്ലാതെ പിരിക്കുകയാണോ ചെയ്യുന്നതു്?

Mr. V. P. Kannu Pillai: ഇനി എനിക്ക് പറയാനുള്ളതു എന്റെ നിയോജകമണ്ഡലത്തെ പറ്റിയാണ്. അവിടെ ഗതാഗതസൗകര്യം അശേഷമില്ല. മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ നിന്നും ചെല്ലാനത്തേക്കു അതായത് തിരുവിതാംകൂർ അതൃത്തി വരെ ഒരു റോഡും പള്ളയത്തി വില്ലേജിൽ പഴ മുതൽ പടിഞ്ഞാറേ മാൽ വരെ കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറായി ഒരു റോഡും അത്രാവശ്യമാണ്. ഇതു ഗവണ്മെൻറ് അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അടുത്ത കൊല്ലമാവാം അടുത്ത കൊല്ലമാവാം എന്നു പറഞ്ഞ് പത്തു കൊല്ലമായി ഗവണ്മെൻറ് നീട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നത്.

പട്ടണത്തിൽ ഒരു സ്കീം പ്രവൃത്തിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതിന് മുനിസിപ്പാലിറ്റിയെ കുറും പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല. ഒരു പൈപ്പോലും ഗവണ്മെന്റിന്റെ അനുവാദത്തോടു കൂടിയല്ലാതെ എടുക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കൂടുതൽ ഉണ്ടാക്കുവാൻ തരമില്ല. ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഓർഡർ പ്രകാരമേ എല്ലാം ചെയ്യുവാൻ തരമുള്ളൂ. മുനിസിപ്പാലിറ്റിയിൽ നിന്നും എല്ലാം ചെയ്യണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അവിടെയുള്ള രണ്ടു മൂന്നു പണക്കർപ്പിൽ നിന്നും എടുത്തുകൊണ്ടുവരണമെന്നു പറഞ്ഞാലെ തരമുള്ളൂ. (ചിരി). അവിടെ ടെൺ ഇമ്പ്ലൈമെൻറ് കാര്യത്തിന് ഇതിന്നു മുമ്പ് പല സ്കീമുകളും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. സ്കീമില്ലാത്ത കുറവല്ല; പണമില്ലാത്ത കുറവാണ് അവിടെയുള്ളത്. എന്താണു കൊല്ലമായി മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ ഒരു T. B. പണിയണമെന്നു ഗവണ്മെന്റിനോടു ആവശ്യപ്പെട്ടു തുടങ്ങിട്ടു. അതു ചീഫ് എഞ്ചിനീയർ അവർകളുടേയും ഗവണ്മെന്റിന്റേയും ട്രഷ്യറിയിൽ പലപ്പോഴും കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന് ര, 6 കൊല്ലമായി മട്ടാഞ്ചേരിയോടു എന്തൊ വൈരുദ്ധ്യമുള്ളതായിട്ടാണു തോന്നുന്നത്. (ചിരി). മട്ടാഞ്ചേരിക്കു അദ്ദേഹം കാര്യമായി ഒന്നും ചെയ്യുന്നില്ല.

Mr. A. V. Moothedan: പൈപ്പ് ലൈൻ തന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ?

Mr. V. P. Kannu Pillai: അതു ഗവണ്മെന്റിന് വളരെ ലാഭമുള്ള ഒരു കാര്യമാണ്. ഒരു ലക്ഷത്തി അമ്പതിനായിരം രൂപയാണ് അതിനു വേണ്ടി ചിലവു ചെയ്യേണ്ടതെന്ന്. ഇതുകൊണ്ടു ചെല്ലാനം വാട്ടർ സപ്ലൈ നു്താം. എന്നു തന്നെയല്ല ബാർജസ് ഒന്നും വേണ്ട. ബ്രിട്ടീഷ് മുനിസിപ്പാലിറ്റിയിൽ നിന്ന് ധാരാളം രൂപയും ഗവണ്മെന്റിന് കിട്ടും. ഇത് കിട്ടുന്ന പണത്തിൽ നിന്നെങ്കിലും അവിടെ വല്ലതും ചെയ്തു തരുന്നതായാൽ ജനങ്ങൾക്കു ഗവണ്മെന്റിനോടു വളരെ നന്ദിയുണ്ടായിരിക്കും. (ചിരി).

അവസാനമായി ടിവാൻജി അവർകളോടു് ഒന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ടിവാൻജി അവർകൾക്കു കൊച്ചി രാജ്യത്തുള്ള ജനങ്ങളെ പ്രത്യേകിച്ചു പൊളിറ്റിക്കലായിട്ടു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടെന്നും അവരെ ഭരിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വളരെ നിപുണനാണെന്നും ഞങ്ങൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ കൊച്ചിയിലെ പല ഭിക്ഷകളേയും ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം നോട്ടുകണ്ടു് അവിടെയുള്ള ആവശ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി വേണ്ടതു പ്രവൃത്തിക്കുമെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ വിരമിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

Mr. M. L. Joseph: Mr. President Sir, I do not as yet know whether the Government or even the Finance Member do deserve our congratulation for this budget even though it has an anticipated surplus to its credit. For, as a matter of fact, as was usual for the past two or three years something unexpected has happened this year also, which at last has for some years to come given us a relief from the difficulty that would have confronted us every year in the matter of finding sufficient funds for

our enormous expenditure. Had it not been for the lucky separation of Burma from India, our State would have been forced to assign away bit by bit every inch of land on the Willingdon Island and we would have before long found ourselves at the very door of bankruptcy. Providence has saved us from such a disastrous consequence. Hence it is that I say that the surplus in our this year's budget is simply providential for which God alone is to be thanked. But I am afraid whether this policy of placing full reliance on God alone for the supply of funds and doing our level best to bring in all imaginable sources of expenditure, can be continued for long. Of course we have the panacea of retrenchment. But in spite of all our efforts at retrenching what we find to-day is only an enormous increase in expenditure. The bulk of expenditure I should think is inversely proportional to the extent of retrenchment affected. Departments and Departmental heads are steadily increasing and as somebody has remarked salaries of our Officers are increased as their work decreases. And all these are done in the name of retrenchment. In the College itself a department has been opened, I am told, for the benefit of a single originally Travancorean student, who has of late been converted into Cochinism on account of public comments, while two Christian Assistant Professors have been sacrificed at the feet of retrenchment. The Mathematics B. Sc. Section has also the distinction of having only a single devotee at its shrine. These are only a few of the various instances that can be quoted. It is therefore an illusion to say that the Government is honestly trying to effect retrenchment wherever possible. To crown all these we had the incident of last Friday when this House with a very great majority decided that a people's representative, pledged to the self-less service of the people of Cochin, will not for a moment be able to keep up the prestige, the dignity and the position that would become a minister, if not full Rs. 500 with a car and a decent bungalow is offered. If every officer in the State were to take into his head that these three very valuable commodities—I mean the prestige, the dignity and position—are the inevitable concomitant to any Governmental Office then our attempts at retrenchment would be a mania calculated to waste our useful energy. I would therefore request the Government to divert its attention that is being wasted every year in the never ending quest for retrenchment at least partly through more profitable channels which would yield more revenue to the State. I am not one who hold that Government should directly undertake big manufacturing projects and must take to business as a means of providing funds. But I am one who hold that Government should help the development of Industries within the State.

Such a one is fishing industry. But no efforts seem to have been made to tap this unexplored resources of the State. There is scope for scientific fishing and with proper provision for cold storage at a convenient centre business with the interior is a possibility. The fact that in certain seasons big hauls of sea-fish are available gives scope for a canning industry especially of sardines—the quality of which is far superior to the Norweigan or the Portuguese varieties—lobsters and other delicacies for which there is a world demand. Surplus edible fish of all varieties are now being wasted as manure, which could all be utilized to yield better revenue if they can be properly preserved and exported. Deep sea fishing by means of Trawlers is a game worth trying for.

It is known that half of Willingdon Island is filled with broken oyster shells. The Cochin back-waters, we know, are excellent breeding ground for edible oysters and with expert co-operation it won't be impossible to breed the pearl producing variety which may lead to a trade in cultured pearls. It is therefore my humble suggestion that the Government should call for expert opinion on these points and try to do something substantial with a view to make the fishing industry a main source of income for the State.

With the advent of the Cochin Harbour there is ample scope for a well-organised tourist industry which is a source of revenue to many a European country. It is said that some European countries paid their war-debts from indirect revenue provided by the tourist industry. A museum might be set up exhibiting Cochin crafts and arts. An Aquarium on the Ernakulam fore-shore and provisions for conducted tours with fishing sport and other facilities within Cochin territory, Shikar on the Cochin Hills and other attractions may be offered to the traveler stepping into or passing through Cochin. A properly managed department of Hospitality with competent energetic young men in charge might profitably be tried.

It is true a beginning has been made in the matter of publicity and a small booklet, which could very much be improved upon, has come out for calling tourists in vain to Cochin. Something in better style with more modern ideas than these contained in a Gazetteer or a State Manual, something that would compare with the publicity literature issued from other countries might advantageously be distributed through well-organised travel and shipping agencies to the greater advantage of our State. The beautification of the fore-shore of the back-water towns is certainly a step in the right direction. But there is much more to be done by way of rendering Cochin congenial to the foreign tourist. Cochin the Venice of the Arabian Sea with its lagoons and

backwaters, its vallams and snake-boats its China nets and oysters should provide as much attraction as is provided in Hawaii or Honolulu.

Now Sir, a word with regard to the Diwan's speech and I am done. While the Diwan's speech makes special reference to the provision for electric lights, drinking water and other amenities for the several municipal towns involving heavy expenditure there is only a reference to two canals in which the village-folk is interested. There is a village, Sir, almost forsaken and seldom heard of being cut away from the rest of Cochin for want of any communication whatsoever. I mean the Edavilangu village in the Mukundapuram Taluk and the people in this village are put to untold misery for want of a proper canal through which they can convey their agricultural produce to the various markets in the State. Not even proper roads have been provided for this poor folk and it is years since they have been crying for a proper canal. But until today they have been crying in wilderness and it is when we hear of the various amenities that is so lavishly granted to the townsfolk that we curse the day which brought us to life in that village. Let us therefore hope, Sir, that at least during the time of the present Diwan we may be redeemed from the prolonged misery in which we have been for all these years doomed to make our hand to mouth existence.

The sub-merged water-line to Cochin has provided water to the Harbour area and to the British town. But the people to the north of Cochin, viz., those residing in Vypeen and the adjacent littoral strip of land have been suffering from absolute water scarcity without any relief or attention from the Government even in spite of repeated petitions, deputations and things of that nature.

Education which consumes a lions share of our revenue seems despite the many Committees and survey reports to lack any definite policy as judged from the manner in which fluctuations take place in that budget. The increase in the number of students, Sir, is a necessary concomitant of the increase in population and with a liberal grant-in-aid policy encouraging private agencies devoted to the cause of education, it should be possible to reduce the burden of management on the part of the Government and consequently of expenditure. Retrenchment by fits and starts here and there might help the balancing of the budget at the sacrifice of the essential needs of education. I do not intend dilating upon this as I intend bringing definite proposals, at a later stage.

Under medical department for which a liberal donation of 68,000 is given for next year, there still remains much more to be done to call it even fairly satisfactory. The X-ray department

attached to the General Hospital seems to be run from the very start as a sort of Joint Stock business whose many beneficiaries seem to evince extra-ordinary interest in X-ray photography and treatment by ultra-violet rays whenever rich and well-to-do people call for treatment without regard even to the nature of the sickness, even if it be, a simple stomach-ache due to indigestion, while the poor however needy of attention in this direction will have to wait for a Wednesday or a Thursday if before that he is not called for better X-ray treatment beyond human reach. It is notorious that the poor man in the General Wards of the Hospital can open the eyes of the doctor only if somebody on his behalf calls at the doctor's door with the eyeopener while the rich man in the pay-wards has to suffer terribly from excessive attention. And if a white man or lady happens to enter the portals of our General Hospital the doctor grows fussy over them and even forgets the coloured sufferers.

In this connection I may be allowed to point out the necessity for a lady doctor at the Cranganur Hospital. In view of the large number of Purdha ladies within the jurisdiction of that Hospital a lady doctor in the Cranganur Hospital there is an absolute necessity.

In fine I should like to call the attention of the Government to the necessity of urging the authorities of the Harbour and the Railway, the two departments of no information both to the Government and the members alike, to give adequate representation to Cochinites on their staff and establishments.

Before I conclude permit me, Sir, to offer on my own behalf and on behalf of the people whom I represent our humble gratitude to His Highness the Maharaja for the extreme broad-mindedness and goodwill he has evinced in condescending to give his subjects a share, however, small it might be, in the administration of the State. Our thanks are also due to a very great extent to the Diwan who has been partly instrumental in bringing about this reform in Cochin.

May we hope, Sir, that the time is not far off, when we may be able to achieve our final goal and have full responsible Government in Cochin and we believe that our Maharaja is ardently longing to bestow the whole burden of his Government upon his subjects in whom he has evinced such an amount of confidence. May God spare him for many more years to come is our ardent prayer.

Mr. President: Honourable members should understand that it is the parliamentary convention that after the General election, in the budget discussion, new members should be given preference. That is why I have been giving preference to the new members.

Mr. K. S. Panicker: മിസ്റ്റർ പ്രസിഡെൻ്റ് സർ, കർത്താവിനായി മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് കൊച്ചിയിലെ ജനങ്ങൾക്കു കല്പിച്ചു തന്നിട്ടുള്ള ഭരണപരിഷ്കാര പ്രകാരം വിപുലമായ അധികാരങ്ങളോടും, അവകാശങ്ങളോടും കൂടി സമ്മിച്ചിതമായിരിക്കുന്ന ഈ നിയമസഭയുടെ പ്രഥമ സമ്മേളനത്തിൽ, കാലത്തിൻ്റെ പോക്കും ജനസമുദായത്തിൻ്റെ രാഷ്ട്രീയാഭിലാഷങ്ങളും മനസ്സിലാക്കി ഈ ഭരണപരിഷ്കാരം കല്പിച്ചുവരികെ മഹാരാജാവു തിരുമേനിയോടും അതിലേക്കു് ആ പൊന്നു തിരുമേനിക്കു കാലോചിതമായ ഉപദേശങ്ങൾ നല്കിയ അവിടത്തെ മന്ത്രിസത്തമനോടും, എൻ്റെ നിരോധകമണ്ഡലത്തിനുള്ള അകൈതവമായ ഭക്തപദങ്ങളെ അവരുടെ പ്രതിനിധിയായ ഞാൻ ഒന്നാമതായി പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഭരണത്തിലെ നൂട്ടരാജ്യങ്ങളുടെ ഘടനയും അവിടത്തെ ഭരണസമ്പ്രദായങ്ങളും അനുസരിക്കുമ്പോൾ ഈ ഭരണപരിഷ്കാരം മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ ഒരു വശമാണെന്നുള്ളതിന്നു തക്കമില്ല. എന്നാൽ അതു് ജനകീയഭാഗത്തു നിന്നുള്ള യാതൊരു ഉത്ഭവവും കൂടാതെ സിദ്ധിച്ചതാണെന്നു് ആരങ്കിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചാൽ അതിനെ ശക്തിയായി പ്രതിഷേധിക്കാതിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഉത്തരവാദിത ഭരണത്തിനായി ഇവിടെ നടന്ന നിർന്തരമായ പ്രക്ഷോഭത്തെ ഇവിടെ പലരും വിനയമായിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ അംഗമായിരിക്കുന്ന കൊച്ചിൻ സ്റ്റേറ്റ് കോൺഗ്രസ്സ് പാട്ടിയിൽ നിന്നു് മിസ്റ്റർ കെ. അയ്യപ്പൻ ബി. എ. എന്താനും വകുപ്പുകളുടെ കാര്യത്തിൽ ഒരു മന്ത്രിയെ നിയമിച്ചതനുഭവമെന്നു് കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം നിയമസഭയിൽ ഒരു പ്രമേയം അവതരിപ്പിച്ചതും സഭ പാസ്സാക്കിയതും എങ്ങിനെയാണു് വിസ്തരിക്കുക. സ്റ്റേറ്റ് കോൺഗ്രസ്സിൻ്റെ ആ പ്രമേയത്തിലെ തത്വത്തെ സമാദരിച്ചു് അതു് ജനകീയാഭിപ്രായത്തിൻ്റെ പ്രതിപാദനവുമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി ഭരണപരിഷ്കാരഭരണം ചെയ്തതിലാണു് ഞങ്ങളുടെ കൃതജ്ഞതാദരങ്ങൾ ചവിട്ടുണിയിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ഇങ്ങനെ പരിഷ്കൃതമായ ഈ നിയമസഭാ സമ്മേളനത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ബില്ലാദി മാത്രം പരിഷ്കാരമെന്നായി കാണപ്പെടുന്നതു ദയനീയമായിരിക്കുന്നു. ജനങ്ങളുടെ മന്ത്രി അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ബില്ലാറിനെ നേരിട്ടു് ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുമെന്നാണു് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതു്. സർ, ഇവിടത്തെ ഭരണപരിഷ്കാരം കേവലം ചെറുഭരണമാണെന്നുള്ള ചിലരുടെ ആക്ഷേപത്തെ സാരമായിരിക്കുമാറു് ഇവിടത്തെ മന്ത്രിയെന്നാൽ ദിവാനു് ജിയുടെ ചെവിയിൽ മന്ത്രിക്കുന്ന ആളാണു് എന്ന് കൊച്ചിൻ കോൺഗ്രസ്സിലെ ഒരു പ്രമുഖരും ഇന്നലെ വൈകിട്ടു് പ്രസംഗിച്ചതു അപരമമാക്കുമാറു് മന്ത്രി ഇങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ ഗവണ്മെൻ്റിലെ റിസർവ്വ് വിഭാഗത്തിൻ്റെ ഭാഗ്യം വരിക്കാതെ സധീരമായി പ്രവൃത്തിക്കണമെന്നുള്ള എൻ്റെ ആ കാംക്ഷ കൊണ്ടാണു് ഈ കാര്യം ഞാൻ ഇവിടെ ഉടന്നി പറയുന്നതു്. എന്നാൽ ജോലിത്തിരക്കു കൊണ്ടു് മാത്രമാണു് ഈ പ്രാവശ്യം ഇങ്ങനെ വന്നതെന്നും ചായസല്ലാരവും മംഗളപത്രസമുല്പന്നങ്ങളും അടുത്ത കൊല്ലത്തേക്കു അവസാനിക്കാവുന്നതുകൊണ്ടു് അടുത്ത ബില്ലാർ സമ്മേളനത്തിൽ ട്രാൻസ്ഫേർഡ് വിഭാഗത്തെ സംബന്ധിച്ച ബില്ലാർ മന്ത്രി തന്നെ അവതരിപ്പിക്കുമെന്നു് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. ഗ്രാമീണജനങ്ങളുടെ വിവിധങ്ങളാൽ ആവശ്യങ്ങളെ നേരിട്ടു മനസ്സിലാക്കത്തക്കവണ്ണം നമ്മുടെ ബഹുമാന്യനായ മന്ത്രി ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു് ആ വിഷയത്തിൽ വിജ്ഞാനവും പരിചയവും സമ്പാദിച്ചു വരുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കു് വളരെ സന്തോഷമുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ സഞ്ചാര പരിപാടി തയ്യാറാക്കുമ്പോൾ നെല്ലേപ്പിള്ളി നിവാസികൾക്കുണ്ടായതുപോലെയുള്ള നിർഭര ഗ്രാമവാസികൾക്കു വരുത്താതിരുന്നാൽ നന്നായിരിക്കുമെന്നു് എനിക്കു് തോന്നുന്നു. അതായതു് നെല്ലേപ്പിള്ളിയിൽ വെച്ചു്

നടന്ന് കോ ഓപ്പറേറ്റിംഗ് കോൺഫറൻസിൽ വെച്ച് ഒരു മാനുവൽ കെട്ടുവാൻ തീർച്ചയാക്കിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ സപ്തമംഗളം പേരെ ഒരു സ്ഥലത്തു് ടി പാട്ടിക്ക സംബന്ധിക്കാനുള്ളതുകൊണ്ട് വരാൻ നിവൃത്തിയില്ല എന്നായിട്ടു്.

Mr. A. Sivarama Menon: Your information is wrong.

Mr. K. S. Panicker: Please excuse me.

ഭാൻസ്മേഡ് വകുപ്പുകൾക്കായി നിക്ഷിപ്തമാക്കുന്ന തുക തിര മതിയായില്ലെന്നുള്ള പക്ഷക്കാരനാണ് ഞാൻ. ഇവിടത്തെ മുതലെടുപ്പ് വളരെ പരിമിതമാണെന്നും തല്പോലുള്ള പിൽ ഇതിൽ കൂടുതൽ നിക്ഷിപ്തമാക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നുമായിരിക്കും ഗവണ്മെന്റുടേതെന്നും പറയുന്ന മറുപടിയെ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. മുതലെടുപ്പ് പരിമിതമാകുമ്പോൾ വ്യയനിയന്ത്രണം വരുത്തിയാണ് മിച്ചമുണ്ടാക്കേണ്ടതെന്ന് വലിയ ഒരു ധനതാസ്രവിഭാഗമായ ഇവിടത്തെ ടിവാൻജിയോടു പറയേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ എന്തുകൊണ്ട് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ഭീമമായ ശമ്പളത്തിൽ ഒരു ലക്ഷം രൂപയെങ്കിലും വരുത്തുന്നില്ലയെന്നാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്. ഈ നിയമസഭയുടേയും ജനസാമാന്യത്തിന്റേയും നിർബന്ധപ്രകാരം ശമ്പളവണ്ഡം വരുത്തുന്നതിനുമുമ്പ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ സ്വയംമേവ മുന്പോട്ടുവന്നു തന്റെ ശമ്പളത്തിൽ ഇത്രത്തൊന്നും കുറയ്ക്കുവാൻ സന്നദ്ധനാണ് എന്നു പറയുന്നതിന് സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിക്കുകയില്ലയോയെന്നാണ് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്.

സർ, ഈ രാജ്യത്തിലെ മുതലെടുപ്പ് വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും രാജ്യത്തിന്റെ അവകാശങ്ങളെ സുരക്ഷിതമാക്കുന്നതിനും ടിവാൻജി അവർകൾ ചെയ്യുന്ന സേവനങ്ങളെ ഞങ്ങൾ അഭിനന്ദിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. പക്ഷെ ഞാൻ അങ്ങയുടെ കാലത്തു് ഇവിടെ ഒരു രാമരാജ്യം സ്ഥാപിതമാകുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയോടെയല്ല. ഈ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ രാമരാജ്യം സ്ഥാപിക്കുകയെന്നതിന്നു ആ പഴഞ്ചൻ മനസ്സിൽ നിൽക്കരുതെന്നല്ലായെന്നു കാണുന്നതിൽ ഞാൻ അതുതല്ലെടുന്നു. പരിതസ്ഥിതികളുടെ വൈരുദ്ധ്യത്തിലും മനുഷ്യാനുഭവത്തിലും ഞായേക്കാവുന്ന വ്യാമോഹങ്ങളും, അവ കേവലം മനോരാജ്യങ്ങളോ ആണെന്നു മനസ്സിലാക്കാതെ പുറത്തേയ്ക്കു കെട്ടുവാൻ ചിലർ ശ്രമിക്കുന്നത് കഷ്ടമെന്നല്ലാതെ എന്താണ് പറയുക. കാലം അവരുടെ ഭോഗത്തിന് പ്രതിരോധി നൽകട്ടെയെന്നു ഞാൻ ആശംസിക്കുന്നു.

സർ, വലിയ തോതിലുള്ള വ്യവസായങ്ങൾക്കു ഇവിടെ സ്ഥാനമില്ലെങ്കിൽ ചെറിയ തോതിലുള്ള വ്യവസായങ്ങളെയെങ്കിലും പരിപോഷിപ്പിക്കേണ്ടതല്ലേ? അതിലേക്കു പ്രസ്താവനമായ എന്തെങ്കിലും ഒരു പരിപാടി ഗവണ്മെന്റ് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതായി ബഡ്ജറ്റിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നില്ല. ഗവണ്മെന്റിന്റെ മറ്റു കാര്യങ്ങളിലെന്നപോലെ നിശ്ചിതമായ പരിപാടികൾ ഇതിലും സ്വീകരിച്ചു കാണുന്നില്ല. പരിപാടി നിർണ്ണയിക്കരുതെ, സ്വീകരിക്കുവാൻ പോകുന്ന പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെ ചിന്തിക്കാതെ നികുതിദായകന്മാരുടെ പണം ചിലവാക്കുന്നതിന് എത്രവേണമെങ്കിലും ഉദാഹരണങ്ങൾ മൂണ്ടിക്കാണിക്കാവുന്നതാണ്. മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ കോവിളവസ്തയത്തിന് ഒരു ഗോഡൗൺ നിർമ്മിക്കുവാൻ ഒരു തുക നിക്ഷിപ്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതേപ്പറ്റിയുള്ള ഗവണ്മെന്റിന്റെ പരിപാടിയെപ്പറ്റി ഈ നിയമസഭയുടെ രണ്ടാം ടിവാൻ ജനഭാഗത്തുനിന്നും ചോദ്യങ്ങളുണ്ടായെങ്കിലും പിന്നീട് അതേപ്പറ്റി പ്രസ്താവന പുറപ്പെടുവിക്കാമെന്നാണ് ഗവണ്മെന്റുടേതെന്നു മറുപടി ലഭിച്ചത്. സർ, ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിലേക്കു പണം നിക്ഷിപ്തമാക്കി പരിപാടി നിർണ്ണയിക്കുകയാണെങ്കിൽ, പരിപാടി നിർണ്ണയിച്ചിട്ടു

അതിനനുസൃതമായി പണം ചിലവാക്കുകയാണെന്നു എന്താണു സ്വീകാര്യമായ നയമെന്നു ഗവണ്മെൻറ് ചിന്തിക്കേണ്ടകാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇവിടത്തെ കൂടിൽ വ്യവസായങ്ങളെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താവുന്ന വിപുലമായ ഒരു പദ്ധതി ഗവണ്മെൻറ് തയ്യാറാക്കണം. പ്രസ്തുത വ്യവസായങ്ങളിൽ വ്യാപ്തരാകുന്നവർക്കു വേണ്ടവിദഗ്ദ്ധോപദേശം നൽകുന്നതിന്നും ആവശ്യമായ ധനസഹായം ചെയ്യുന്നതിന്നും ഗവണ്മെൻറ് സന്നദ്ധമാകണം. ഇതിലുപരിയായി രാജ്യത്തിനു അകത്തും പുറത്തും വ്യവസായോല്പന്നങ്ങൾക്കു ശരിയായ വിപണികൾ കണ്ടുപിടിക്കണം. കൊച്ചിയിലെ ഒരു വലിയ ജനവിഭാഗത്തിന്റെ നിത്യവൃത്തിക്കു ഏകാവലംബമായ കയർവ്യവസായത്തെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതിന് ഗവണ്മെൻറ് എന്തുചെയ്യും? സർ, അങ്ങയുടെ ആസന്നമായ ഐറോപ്യൻ സഞ്ചാരവേളയെ ഇവിടത്തെ കയർ മുതലായ ഉല്പന്നങ്ങൾക്കു് പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ചില വിപണികൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനുകൂടി അങ്ങു വിനിയോഗിക്കുമെന്ന് ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കട്ടെയോ? ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കേണ്ടതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി അതിനു പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങൾ തിരയേണ്ടതായിരിക്കണം ഗവണ്മെൻറിന്റെ പ്രഥമമുതലും. ബഹുമാനപ്പെട്ട അഡ്വർമെന്റർ ഈ രാജ്യത്തിലെ വൈദ്യ സഹായത്തിന്റെ അപര്യാപ്തതയെ സമ്യക്കായഭാവത്തിൽ മൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ളതിലേക്കു ഞാൻ ഗവണ്മെൻറിന്റെ ശ്രദ്ധയെ ക്ഷണിക്കുന്നു. എറണാകുളത്തും തൃശ്ശൂരും വലിയ തോതിലുള്ള ആശുപത്രികൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതു നല്ലതുതന്നെ. എന്നാൽ അതിലധികമായി ഗ്രാമീണജനസാമാന്യത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളെ സാധിക്കുവാനാണു ഗവണ്മെൻറ് ബലശ്രദ്ധരേക്ഷേണ്ടതു്. രാജ്യത്തിന്റെ വിദൂരങ്ങളായ ഗ്രാമീണ കോണുകളിൽ വസിക്കുന്ന നിസ്സഹായരായ സാധുക്കൾ ഏറാണു കളഞ്ഞു തൃശ്ശൂർ വെന്ന് വൈദ്യസഹായം തേടുക എന്ന് ശഠിക്കുന്നത് നീതയായിരിക്കയില്ല. ഒരു മെഡിക്കൽ സർവ്വെ നടത്തിയാൽ ഗവണ്മെൻറിന്റെ വൈദ്യസഹായ വിതരണത്തിന്റെ അപര്യാപ്തത ഗവണ്മെൻറിനു ബോദ്ധ്യമാകുന്നതാണ്. സൗജന്യ വൈദ്യ സഹായം സാധുക്കളുടെ ജന്മാവകാശമാണെന്ന് ഗവണ്മെൻറ് സമ്മതിക്കണം. നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ കേൾക്കുന്ന സംസാരം വാസ്തവമാണെങ്കിൽ, ഈ സംഖ്യ മുഴുവൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളക്കൂടുതലിനാണ് വിനിയോഗിക്കുക എന്ന സംസാരം വാസ്തവമാണെങ്കിൽ, കൂടുതൽ സംഖ്യ നീക്കിവെച്ചു ട്രഷറിയിൽ ഞാൻ അത്യധികം വ്യസനിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അങ്ങിനെയാണു തീരാതിരിക്കാൻ നമ്മുടെ മന്ത്രി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഗ്രാമങ്ങൾക്കു് ഏകാവലംബമായ പഞ്ചായത്തുവകുപ്പിൽ കൊല്ലത്തോറും അനുവദിക്കുന്ന സംഖ്യ വളരെ കുറച്ചുകൊള്ളാണു് വരുന്നത്. കഴിഞ്ഞകൊല്ലം ഉണ്ടായിരുന്ന സംഖ്യയേക്കാൾ ൧൫,൮൦൦ ക. ഈ കൊല്ലം പഞ്ചായത്തിൽ കാവുചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പട്ടണവാസികളുടെ കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഇനിയും കൂടുതൽ പണം ചിലവുചെയ്തുവരികയാണു് ചെയ്യുന്നത്. ഈ രാജ്യത്തെ മൂന്നു പട്ടണങ്ങളിലെ....

Mr. President: That is due to transfer of certain items of expenditure from the Panchayat Department to the Ayurveda Department. Therefore, the hon'ble member cannot advance that argument.

Mr. K. S. Panicker : ഗതാഗതസൗകര്യത്തിന്നു് തിരെ ഇടമില്ലാതെയും കുടിക്കുവാനും കുളിക്കുവാനും വെള്ളമില്ലാതെയും കൂടി നിവർത്തിപ്പിച്ചിട്ടു് നടക്കുവാൻ വഴിയില്ലാതെയും കഷ്ടപ്പെടുന്ന ഗ്രാമീണർക്കുവേണ്ടി ഗവണ്മെൻടു് എന്തു ചെയ്യു എന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു. പട്ടണവാസികൾക്കു വിവിധ

സൗകര്യങ്ങൾ ചെയ്തുകൊള്ളുക. അവർക്ക് ഗസ്റ്റ് ഹൗസ് ഉണ്ടാക്കിക്കൊള്ളുക, വൈദ്യനികരണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊള്ളുക, വലിയ ലൈബ്രറികൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊള്ളുക, ഞങ്ങൾക്കു അതിന് യാതൊരു വിരോധവുമില്ല. ഞങ്ങൾക്കു കാൽനടയായി നടക്കുവാനുള്ള വഴിയെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കിത്തരണമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ ഗവണ്മെന്റിനോടു ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. മഴയത്ത് കട നിവർത്തിപ്പിട്ടിട്ടു നടക്കുവാനുള്ള ഒരു വഴിയെങ്കിലും തരണമെന്നാണ് ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. ഈ വകുപ്പ് കൂടുതൽ സംഖ്യ അനുവദിക്കണമെന്നാണ് ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നത്.

ഇതേവ സമുദായം വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ അഭ്യുന്നതി പ്രാപിച്ചു എന്നു വിചാരിച്ചിട്ട് അഭ്യസ്ത വിദ്യാരായവർ ഉദ്യോഗത്തിനുവേണ്ടി അലഞ്ഞുകിരിയതത് എന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയൊ എന്നാണെന്നറിഞ്ഞുകൂട അവർക്കു പകുതി ഫീസ് കൊടുത്താൽ മതിയെന്ന വ്യവസ്ഥ സെനോമസ് കോളേജിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിറത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഒരു പക്ഷെ വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ച ഇതേവർ ഉദ്യോഗാർത്ഥം തിരയുന്നത് കണ്ടു വ്യസനം തോന്നിയതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇങ്ങിനെ ചെയ്തതെന്നും ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. മഹസമുദായങ്ങളോടൊപ്പം ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിക്കാൻ സൗകര്യം ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഇതേവ സമുദായത്തിന് അവരുടെ അവശതകളെ പരിഹരിക്കുവാൻവേണ്ടി ഗവണ്മെന്റ് ഇതേവരെ ചെയ്തതന്നിരുന്ന ആനുകൂല്യങ്ങൾ ഇനിയും ചെയ്തതരണമെന്ന് ഗവണ്മെന്റിനോടു വീനീതമായി ഞാൻ അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സ്റ്റാഫ് സിലക്ഷൻ ബോർഡിന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ സംബന്ധിച്ചു കഴിഞ്ഞ ബഡ്ജറ്റിൽ സമ്മേളനത്തിൽ ചില നിദ്ദേശങ്ങളെല്ലാം ഞാൻ ഇവിടെ ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ അത് ഗവണ്മെന്റ് തീരെ വിസ്മയിച്ചതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. സ്റ്റാഫ് സിലക്ഷൻ ബോർഡിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽ പല പരിഷ്കാരങ്ങളും വരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു ഒരുപക്ഷേപം ഞാൻ അയച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ വിശദമായി ഇപ്പോഴാണോ പറയുന്നില്ല. ഞങ്ങൾക്കു ശരിയായിട്ടുള്ള നീതി ലഭിക്കുന്നില്ല എന്ന പൂണ്ണവിശ്വാസമാണ് എന്നിരിക്ക ഇപ്പോഴും ഉള്ളത്.

തൊഴിലാളികളുടേയും യാചകന്മാരുടേയും കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഇക്കൊല്ലത്തെ ബഡ്ജറ്റിൽ ഒരു പൈപോളം നീക്കിവെച്ചു കാണുന്നില്ല. തൃശ്ശൂർ പട്ടണത്തിൽ രാത്രി പത്തുമണിക്കുശേഷം കണ്ടാൽ വളരെ കഷ്ടമാണെന്നും, റോഡിന്റെ ഉരുളാഗതയിലും ദരിദ്രന്മാരും രോഗികളുമായിട്ടുള്ള ആളുകൾ കിടക്കുന്നതും അതിൽ കഷ്ടരോഗികൾ പട്ടണത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കെല്ലാം പകർച്ച വ്യാധിയെ പകർത്തുന്നതും വളരെ കഷ്ടമാണ്. ഇങ്ങിനെയുള്ള യാചകന്മാർക്കു തൃശ്ശൂർ, ഇരിങ്ങാലക്കുട മുതലായ പട്ടണങ്ങളിൽ രാമസത്തിനുള്ള സൗകര്യമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണമെന്ന് ഞാൻ ഗവണ്മെന്റിനോടു അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മഹാരാജ സംഗതി ഗവണ്മെന്റിന്റെ അടിയന്തിര ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിൽ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ വയസ്സ് കുറച്ചു പാഞ്ഞതിനെപറ്റി ആക്ഷേപമുണ്ടായപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ തിരിച്ചിട്ടില്ല—ചെൻഷൻപറ്റി പോകാൻ പറയണമെന്നായിട്ട്. ഇവിടെയും അങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ ഉണ്ടോ എന്നു എന്നിരിക്ക പലപ്പോഴും സംശയം തോന്നാറുണ്ട്. പണിക്കരുടെ സംശയം ശരിയായി വരുമെന്നാണ് എന്നിരിക്ക തോന്നുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഗവണ്മെന്റ് എല്ലാ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോടും അവരുടെ ശരിയായ വയസ്സ് ഗവണ്മെന്റിനെ അറിയിക്കണമെന്ന് ഒരു ആർഡർ പാസ്സാക്കിയാൽ കൊള്ളാം. അ

തായത് വയസ്സിനെ സംബന്ധിച്ച ഒരു സദ്യ നടുത്തിയാൽ കൊള്ളാം. ഇതാണ് എനിക്ക് പ്രധാനമായി പറയാനുള്ളത്.

Mr. President: The hon'ble member's time is up.

Mr. K. S. Panicker: Allow me a few more minutes, Sir. I have to make a few more observations.

പബ്ലിക് വർക്ക് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽ പ്രധാന ചില വഴികൾ അടക്കാത്തതുകൊണ്ട് മലവെള്ളക്കാലത്തു കൃഷിക്കാർ കഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രദേശമാണ് മുകുന്ദപുരം. ഈ മുകുന്ദപുരം താലൂക്കിന്റെ കാര്യം ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ ഇതേവരെ പതിഞ്ഞുകാണുന്നില്ല. കാട്ടാ മലയുമായി വളരെ വിസ്തൃതമായ ഒന്നാണ് മുകുന്ദപുരം താലൂക്ക്.

Mr. President: The hon'ble member must now conclude.

Mr. K. S. Panicker : മനക്കോടി കയലാണ് മുകുന്ദപുരം താലൂക്കിലെ കൃഷിയെ രക്ഷിക്കുന്നത്. ൪൦ കൊല്ലത്തോളമായി ചാലക്കുടി പുഴയിൽനിന്നും വെള്ളമെടുക്കാനുള്ള ഒരു സ്കീം ഗവണ്മെന്റ് ഉണ്ടാക്കിട്ടു. അതിനുവെച്ച കമ്മിറ്റികളെല്ലാം വെറും കമ്മട്ടികളായി പോകയാണുണ്ടായത്. അതുകൊണ്ട് കൃഷിക്കാർ യാതൊരു ഇനവും ചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് ഗവണ്മെന്റിനോടു ഒരു സംഗതി പറയാനുള്ളത് താല്പാലികമായ ഒരു രക്ഷയെങ്കിലും കൃഷിക്കാർ ചെയ്തുകൊടുക്കണമെന്നുള്ളതാണ്. ഭൂമി തരിശായി കിടക്കുന്ന കാലത്തു നികുതി ഇളവു ചെയ്തു കൊടുക്കണം. ഇതിനെപ്പറ്റി ഗവണ്മെന്റ് ശ്രദ്ധമായി ഒന്നു ചിന്തിക്കണമെന്നഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ എന്റെ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

Mr. President: I would like to draw the hon'ble members' attention to this. In the afternoon at 3 O' clock the Government members may begin their reply. So from 2-30 p. m. to 3 p. m. two or three hon'ble members more will have chances to speak. At 3 O' clock the Minister will reply. Then the Diwan Peishkar, the Director of Public Instruction and the Chief Engineer will reply. After that the debate will be wound up by the Finance Member. If necessary, I shall explain one or two doubts raised by hon'ble members as regards expenditure on Harbour, etc., so that hon'ble members may understand something about the various transactions.

The House rose for lunch at 1-6 p. m. and reassembled at 2-30 p. m. with the Deputy President in the Chair.

Mr. K. P. Vallon: മിസ്റ്റർ പ്രസിഡൻറ്, സർ, അധഃകൃതോദ്ധാരണവിയയത്തിൽ ഒരതത്തിലെ നാട്ടുരാജ്യങ്ങൾക്ക് മാത്രമല്ല ബ്രിട്ടീഷിന്റേ പ്രോവിൻസ്കൾക്ക് പോലും മാതൃകയായി നില്ക്കുന്ന നമ്മുടെ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലമായി, എളിയ കഴിവുകൾ ഉണ്ടായാൽ നിവേണ്ടി സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിക്കുന്ന എന്ന ഈ നിയമസഭയിലെ അധഃകൃതരുടെ പ്രതിനിധിയായി നിയമിച്ചതിൽ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ നേക്കു തിരുമനസ്സിലെ വിശ്വസ്ത മന്ത്രിസത്തമന്റെ നേക്കു എനിക്ക് എന്റെ സമുദായത്തിനുള്ള അഭിനന്ദനത്തെ ആദ്യമായി രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു. തിരുമനസ്സിൽനിന്നും എന്നെ നിയമസഭാ സാമാജികനായി കല്പിച്ച നിയമിക്കുന്നത് ഇതു രണ്ടാമത്തെ തവണയാണ്. ഇതുമൂലം എനിക്ക് അനന്യലഭ്യമായ ബഹുമതിയാണ് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്ന് ഞാൻ

വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ കൊച്ചിയിലെ ജനകീയ മന്ത്രിയാകുവാൻ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ച ആ മഹാനഭാവനോടും ഞാൻ എന്റെ സമുദായത്തിന്റെ പേരിൽ ഞങ്ങളുടെ നന്ദിയെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു. കൊച്ചി എന്തുകൊണ്ടും ഒരു നവയുഗത്തെ സൃഷ്ടിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നാണ് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നത്. ഈ രാജ്യത്തിൽ കുടിക്കുവാനും ഉണ്ണുവാനും കിടക്കുവാനും നിവൃത്തിയില്ലാത്തവരാണ് അധഃകൃതർ. അങ്ങിനെയുള്ള അധഃകൃതരുടെ സംരക്ഷണവകുപ്പിന്റെ മേലധികാരം മഹാനഭാവനായ മന്ത്രിയുടെ കയ്യിലാണ് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു നവയുഗത്തിൽ ഞാൻ എന്റെ സമുദായത്തിനും ഒരു നവയുഗം നേൻകൊള്ളുന്നു. ഇവിടെ അധഃകൃത സംരക്ഷണ വകുപ്പ് സ്ഥാപിച്ചിട്ട് ഒരു പന്തിരാണ്ടു കാലമായി ഒരു പന്തിരാണ്ടു എന്ന പറഞ്ഞാൽ പൊളിച്ചെഴുത്തിനുള്ള കാലമാണെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഒരു പന്തിരാണ്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഈ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിനെ സംബന്ധിച്ചും ഒരു പൊളിച്ചെഴുത്തു നടത്തി—ഒരു പ്രോഗ്രാമുണ്ടാക്കി—ആ വിധത്തിൽ ഭരിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യുവാൻ ഞാൻ മന്ത്രി സത്തമനോട് അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അധഃകൃത സംരക്ഷണവകുപ്പ് ഒരു പ്രോഗ്രാമില്ലാത്ത ഒന്നാണെന്ന് പറയേണ്ടിവന്നതിൽ എനിക്ക് അതിയായ ലജ്ജയും വ്യസനവും ഉണ്ട്. പ്രോഗ്രാമില്ലാത്ത ഭരണത്തിനായി ചിലവിടുന്ന സംഖ്യ കടലിൽ കലക്കുകയാണ് ഉത്തമം. പക്ഷെ ആനുവൽ റിപ്പോർട്ട് നിങ്ങൾ കണ്ടിരിക്കും. അതു കാണുമ്പോൾ ഏറ്റവും തോന്നും കൈമറയ ഭരണമാണ് ഇവിടെ നടക്കുന്നതെന്ന് ആർക്കും തോന്നിപ്പോകും. എന്നാൽ വായുവും അങ്ങിനെയല്ലെന്ന് അതിന്റെ യഥാർത്ഥ സ്ഥിതി അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ സമ്മതിക്കുമെന്നാണ് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നത്. ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവണ്മെൻറിൽനിന്ന് അധഃകൃത സംരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടി ഇതുവരെ എന്തെല്ലാം പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും, ഇപ്പോൾ എന്തെല്ലാം പരിഷ്കാരങ്ങളാണ് ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നും, ഇനി എന്തെല്ലാം പരിഷ്കാരങ്ങളാണ് വരുത്തേണ്ടിയുള്ളതെന്നും അന്വേഷിച്ചറിയുന്നതിന് ഒരു കമ്മിറ്റിയെ വെച്ച് എൻക്വയറി നടത്തി ഇനിമേലാൽ വേണ്ടുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളെ നിർദ്ദേശിച്ച് ഒരു കാര്യപരിപാടി തയ്യാറാക്കി അതനുസരിച്ച് ചെയ്യണമെന്നാണ് എനിക്ക് അഭ്യർത്ഥന.

വിദ്യാഭ്യാസപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ ആണ് അധഃകൃതവകുപ്പ് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നാണ് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നത്. എന്നാൽ അധഃകൃതരുടെ ഉന്നമനത്തിനു അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ഒന്നാണ് വിദ്യാഭ്യാസമെന്ന് ആരും സമ്മതിക്കും. ആ വിഷയത്തിൽ അധഃകൃതസംരക്ഷണ വകുപ്പ് തുടങ്ങിയകാലത്തു അന്നത്തെ ഭരണമേധാവികൾ കാര്യമായി പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ഫലമായി വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അതു് കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞാണ് വരുന്നതെന്ന് അതിന്റെ റിപ്പോർട്ടുകൊണ്ട് എല്ലാ വർഷം മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ല. ഇന്നു അധഃകൃതരുടെ ജനസംഖ്യ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ വരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ചില സമുദായങ്ങൾ കൂടി അധഃകൃതരുടെ വകുപ്പിലേക്ക് ചേർന്നിട്ടുണ്ട്. അധഃകൃതരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെരുമണ്ണാർ, വാത്തി, കഡംബിച്ചെട്ടി, കുരവൻ, പെരുങ്കൊല്ലൻ എന്നീ സമുദായങ്ങളേയും ഉൾപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. കൊച്ചിയിലെ അധഃകൃതരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി മ.മ.മ. -ൽ 99, 100 വു രൂപായാണ് ചിലവുചെയ്തിട്ടുള്ളത്. മ.മ.മ. -ൽ ആയപ്പോൾ 90, 100 രൂപ മാത്രമാണ് നീക്കിയെച്ചിട്ടുള്ളത്. അധഃകൃതരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നും, സമുദായത്തിന്റെ ഉന്നമനത്തിന് വിദ്യാഭ്യാസം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നും ആരും സമ്മതിക്കും. സമുദായത്തിന്റെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചു

സംഖ്യകൾ ഇങ്ങിനെ കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞുമാണു വരുന്നത്. ഈ അടുത്ത അവസരത്തിൽ തോറ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പുസ്തകം മതലായവ കൊടുക്കുന്നില്ലെന്നും റെസ്റ്റ്പെൻറ് കാച്ചുവെന്നും വന്നപ്പോൾ അനവധി വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്കൂൾ വടേണ്ടി വന്നതായി എനിക്കറിയാം. കോളജ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് മറ്റു അധഃകൃതകളികൾക്കാണ് വേതനങ്ങൾ അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതെന്നാണ് എന്റെ അറിവ്. അതിൽ പുലയരിൽ മൂന്നും കണക്കരിൽ ഒന്നും മാത്രമേ അധഃകൃതരായി ഉള്ളൂ. മറ്റുള്ളവരെല്ലാം അധഃകൃതരല്ലാത്ത സമുദായങ്ങളിൽപ്പെട്ടവരാണ്. പെരുമണ്ണാൻ സമുദായത്തിൽ നാലും കഡംബിന്റെ സമുദായത്തിൽ ഒന്നും വാത്തികളിൽ ഒന്നും ഇങ്ങിനെ അധഃകൃതരല്ലാത്തവരിൽ ആറു പേർക്കുമാണ് ആനുകൂല്യങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. അധഃകൃതരുടെ പേരുപറഞ്ഞു അവർക്ക് ഗവണ്മെൻറ് ചെയ്യുകൊടുക്കുന്ന ആനുകൂല്യങ്ങൾ മറ്റു ചില സമുദായങ്ങൾക്കായി പോകുന്ന കാര്യത്തിൽ ഈ വകുപ്പിന്റെ സർവ്വധികാരവും കയ്യിൽചെയ്തിരിക്കുന്ന മന്ത്രി അവർകൾ ശ്രദ്ധിക്കണമെന്ന് ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

ഒരു സംഗതി എനിക്കിവിടെ പറയുവാനുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി കുറെ സംഖ്യ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ അധഃകൃതരുടെ ഗ്രാമോലാഭത്തിന് വേണ്ടിയും കുറെ സംഖ്യ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ പതിമൂന്നായിരത്തിൽപരം ഉറപ്പിക ഈ വകുപ്പിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് ശമ്പളമായും അലവൻസായും മറ്റും പോകുന്നുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസം, ഗ്രാമോലാഭം എന്നീ ചിലവു കഴിച്ച് അധഃകൃത സംരക്ഷണത്തിനായി മറ്റു മറ്റു രൂപാ മാത്രമേ ഈ ബഡ്ജറ്റിൽ കെട്ടിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നുള്ളൂ. പന്തിരായിരത്തിൽചിലപണം ഉറപ്പിക ചിലവുചെയ്യുവാൻ പതിമൂന്നായിരത്തിൽപരം ഉറപ്പിക ശമ്പളം വകുക്കു വിനിയോഗിക്കേണ്ടിവരുന്നത് എത്ര വ്യവസ്ഥകരമാണ്. (ഹിയർ, ഹിയർ). അതുകൊണ്ട് ഗവണ്മെൻറ് ഈ വക കാര്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ അപേക്ഷ. കൂടാതെ ഇന്നത്തെ കോളനി ഭരണത്തിന് വേണ്ടി നീക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള പന്തിരായിരത്തിൽചിലപണം രൂപാ ചിലവു കാണിച്ചിട്ടുള്ള കോളനി സംരക്ഷണത്തെപ്പറ്റിയും നോക്കുവാനുണ്ട്. ഈ കൊച്ചിരാജ്യത്ത് ഒരു ലക്ഷത്തി ഇരുപത്തയ്യായിരം അധഃകൃതരുള്ളത്. അതിൽ എന്താണ്ട് 6,000 ആളുകളെ കോളനികളിൽ താമസിക്കുന്നവരായി ഉള്ളൂ. ബാക്കിയുള്ളവരെല്ലാം പുറത്താണ് താമസിക്കുന്നത്. അധഃകൃത സംരക്ഷണത്തിനായി നീക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള സംഖ്യകൾ കോളനികൾക്കുള്ളിൽ താമസിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടി മാത്രമല്ലാതെ പുറത്തുള്ളവരുടെ കാര്യങ്ങൾക്കായി ചിലവുചെയ്യുവാനില്ല. ഈ വക സംഗതികളെ സൂക്ഷ്മമായിട്ട് ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ ഇതിന് അധഃകൃത സംരക്ഷണം എന്നല്ല, കോളനി സംരക്ഷണം എന്നുമാത്രമേ പറയുവാൻ തരമുള്ളൂ. ഇത് കാര്യമായ കാരണത്തിന്മേലാണ് ചിലവുചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കുമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ സംരക്ഷണം നടത്തിവരുന്നത് കോളനികളിൽ താമസിക്കുന്ന അധഃകൃതർക്കു ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തിട്ടുള്ള പുരകൾ മേഞ്ഞുകൊടുക്കുക, വേലികൾ കെട്ടിക്കൊടുക്കുക, മതലായവയാണ്. ഇതുമൂലം അവരുടെയിടയിലുള്ള സ്വാശ്രയശീലം പോലും നശിക്കുവാനിടവരുന്നു. ഈ വക സംഖ്യകൾ അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി ഉപയോഗിക്കുകയും, മറ്റുള്ള കാര്യങ്ങൾ അധഃകൃതരെപ്പറ്റി തന്നെ ഞാൻ ചെയ്യിക്കുകയുമാണ് വേണ്ടത്. ആ സംഖ്യകൾ പുറത്തുള്ളവർക്കു വിട്ടുണ്ടാക്കി കൊടുക്കുവാനും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും ചിലവു ചെയ്യുന്നത് ഉപകാരമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് മഹാരാജാവു തിരുമാന്യപ്പെടാൻ സാധിക്കുകയുണ്ടെങ്കിൽ കല്പിച്ച് അനുവദിക്കുന്ന സംഖ്യ ആവശ്യമായ കാര്യത്തിന്മേലേ വിട്ടു പുറം പോകാതെ മുഴുവനും അധഃകൃതരുടെ ഉന്നമനത്തിനായി വിനിയോഗിക്കണമെന്നുള്ള അപേക്ഷയാണ് എനിക്കുള്ളത്. (ഹിയർ, ഹിയർ) ഈ വക

കാർഷികത്തിൽ നമ്മുടെ മന്ത്രി അവർകൾ പ്രത്യേക ശ്രമിക്കണമെന്ന് ഞാൻ ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. മന്ത്രി ഉൾപ്പെടുന്ന പാട്ടി അധഃകൃതരുടെ ഉന്നമനത്തിനായി അശ്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്യുമെന്ന് എനിക്കു വിശ്വാസമുണ്ട്. അവരോടു സഹകരിക്കുവാൻ എതിരായ പാട്ടിയും തയ്യാറാകാതിരിക്കയില്ലെന്നുള്ള വിശ്വാസമാണ് എനിക്കുള്ളത്. (ഹീയർ, ഹീയർ).

ഇനി കൃഷി വകുപ്പിനെപ്പറ്റിയാണ് എനിക്ക് രണ്ടു വാക്ക് പറയാനുള്ളത്. ഈ രാജ്യത്തെ അധഃകൃതരെ സംബന്ധിച്ച കാര്യത്തിൽ അവരുടെ പ്രധാന തൊഴിൽ കൃഷിയാണ്. മറ്റുള്ള സമുദായങ്ങളിൽ പെട്ടവരേക്കാൾ അധികവും കൃഷിത്തൊഴിൽ ചെയ്യുന്നവർ അധഃകൃതരാണ്. ആ വകുപ്പിൽ അവർക്ക് യാതൊരു പരിശീലനവും നൽകുന്നില്ല. കൃഷിയെ സംബന്ധിച്ച പറയുകയാണെങ്കിൽ ആ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽനിന്നും അനവധി പണം ചിലവു ചെയ്ത് ട്രെയിനിംഗ് കഴിച്ചിട്ടുള്ള ആളുകളേക്കാൾ കൃഷിപരിശീലനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവർ നാട്ടമ്പുറങ്ങളിൽ കൃഷിചെയ്ത് വിളവുണ്ടാക്കിവരുന്നവരായ അധഃകൃതരാണ് എന്നുള്ളതിന് സംശയമില്ല. (ഹീയർ, ഹീയർ). ആ സ്ഥിതിക്ക് അവരെ കൃഷിത്തൊഴിലിൽ കാര്യമായി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതായാൽ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽനിന്നും കൃഷി നടത്തുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതലായി രാജ്യത്തിന് ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിന് സംശയമില്ല. ആ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽ അധഃകൃതർക്കുള്ള ഉദ്യോഗങ്ങളുടെ സംഖ്യ നോക്കുമ്പോൾ വളരെ വ്യസനകരമായി തോന്നുന്നുണ്ട്. അതിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെല്ലാം സവർണർ ആണ്. അത് ഒരുപക്ഷേ അയിരും മാകുമെന്നുള്ള വിശ്വാസം കൊണ്ടായിരിക്കാം. (ഹീയർ, ഹീയർ). എന്നാൽ ഇഴയിടെ അതിനെ പരിഹരിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഒരു പുലയനെ വെച്ചതായും എനിക്കറിയാം. അതുകൊണ്ട് ഉദ്യോഗകാര്യത്തിലും പ്രത്യേകിച്ചു ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നുപേക്ഷിക്കുന്നു.

അധഃകൃതർക്കു കടിവാപ്പിനായി പുറമ്പോക്കു സ്ഥലങ്ങൾ പതിച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന് മഹാരാജാവ് തീരുമാനിക്കുകൊണ്ട് കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അങ്ങിനെക്കൊണ്ടു സ്ഥലങ്ങൾ സംരക്ഷണ വകുപ്പിൽനിന്ന് പതിച്ചുകൊടുത്ത് അധഃകൃതരെ പാപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എട്ടും പത്തും കൊല്ലമായി അവർ അവിടെ പ്രയത്നങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോൾ അവയെല്ലാം അനുഭവത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങളും ധാരാളം ഉണ്ട്. എന്നാൽ എന്തോ കാരണവശാൽ—ഒരുപക്ഷേ റവന്യൂ വകുപ്പ് മേലദ്ധ്യക്ഷനും അധഃകൃത വകുപ്പ് മേലദ്ധ്യക്ഷനും തമ്മിലുള്ള സെന്റർ ഇടവേളിയിലായിരിക്കാം—അവർ തമ്മിലുള്ള വടംവലികൊണ്ട് അധഃകൃതരെ ശ്വാസം മുട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ അതിനു വേറെ ആരേയും കുറ്റം പറയുന്നില്ല. ആ സംഗതിയിൽ ഗവണ്മെന്റിനെ മാത്രമേ ഞങ്ങൾ കുറ്റം പറയുന്നുള്ളൂ. സംരക്ഷണവകുപ്പിലെ ഗവണ്മെന്റ് അധഃകൃതരെ പുറമ്പോക്കു സ്ഥലങ്ങളിൽ താമസിപ്പിക്കുവാൻ അനുവദിക്കുന്നു. അതിലേക്കുവേണ്ടി സംഖ്യ ചിലവു ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ റവന്യൂ ഗവണ്മെന്റ് അവരെ കടിയിറക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഇത് വലിയ സാഹസമാണെന്നാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. പക്ഷേ ഇതിലേക്ക് പല ന്യായങ്ങളും അവർ പറയുവാൻ സാധിക്കും. ഈ വക കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പല തവണയും ഞാൻ റവന്യൂ വകുപ്പ് മേലദ്ധ്യക്ഷനോടു അപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ഫലമായിരിക്കാം ഇത്രയും കാലം കഴിച്ച് കൂടാതെ നടന്നുവന്നിട്ടുള്ളതെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഇഴയിടെയായി ചില കഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അത് ഇല്ലാതാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണം. ഈ സാധുക്കൾ ഇവിടെത്തെ വലിയ ജന്മികളുടെയിടയിൽ കിടന്ന് അവരുടെ കടിയാനുമായി വെറും മാടുകളെപ്പോലെ അടിക്കുകൊണ്ട് കഷ്ടപ്പെട്ട് വേണെയോടുകൂടി ദിനചയ്യുകൾ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നവരാണ്.

Mr. Deputy President: The hon'ble member's time is over.

Mr. K. P. Vallon: രണ്ടു മിനിട്ടു കൂടി അനുവദിച്ചുതരണം. ഇനി എനിക്ക് പോലീസ് വകുപ്പിനെപ്പറ്റി രണ്ടു വാക്ക് പറയുവാൻണ്ട്. പോലീസ് വകുപ്പിനെ സംബന്ധിച്ചു ഇതിനുമുമ്പുണ്ടായിട്ടുള്ള ആക്ഷേപങ്ങൾ പുതിയ വകുപ്പുലക്ഷ്യന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി നശിച്ചുപോകുന്നുള്ളു. വിശ്വാസം ഞങ്ങൾക്കുണ്ട്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അത് കുറെ കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ പുണ്യമായി കാണിയിട്ടില്ല. പഴയ സമ്പ്രദായം വച്ചു കൊണ്ട് ചില ആളുകൾ ഇപ്പോഴും അധഃകൃതരെ മർദ്ദിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ വല്ലവരും മർദ്ദിച്ചു ട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ പരിഹരിക്കേണ്ടവർ മുഷ്ടുനാക്ക് ഒത്താശയായി നിന്നുകൊണ്ട് സാധുക്കളെ പിന്നെയും മർദ്ദിക്കുന്നു. അതിന് ഒന്നാമത്തെ തെളിവ് ഇരിങ്ങാലക്കുടയിലും ഞാറക്കുലും ഈയിടെയുണ്ടായ ഗംഭീരമായ അധഃകൃത മർദ്ദനമാണ്. പോലീസ് വകുപ്പിൽ അവർ സങ്കടം പറയുവാൻ ചെല്ലുമ്പോൾ അവരെ പിടിച്ച് മേലാൽ ജോലി ചെയ്യുവാൻ കൂടി നിവൃത്തിയില്ലാത്തചിന്തയിൽ വീണ്ടും മർദ്ദിക്കുന്നത് വളരെ സങ്കടകരമാണ്. (ഹിയർ, ഹിയർ). പക്ഷെ ഞാൻ ഇപ്പോഴും വിശ്വസിക്കുന്നു, ഇന്നത്തെ പോലീസ് വകുപ്പുലക്ഷ്യന്റെ ഭരണം കൊണ്ട് ഇതെല്ലാം താനേ നീങ്ങിപ്പോകുമെന്ന്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ആ വകുപ്പുലക്ഷ്യനോടു പറയുന്നത് ഈ കൗതൂഹലിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നാണ്. അധഃകൃതർ നിയമസഭയിൽ പ്രതിനിധ്യമുണ്ടെങ്കിലും ഇതുവരെ പഞ്ചായത്തിലും മുനിസിപ്പാലിറ്റിയിലും പ്രാതിനിധ്യം കിട്ടിയിട്ടില്ല. ആ കൗതൂഹലും ഗവണ്മെന്റ് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നുപേക്ഷിക്കുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും ഗ്രാമോദ്ധാരണകൗതൂഹലിൽ, കഗ്രാമങ്ങളിൽ നിവസിക്കുന്ന അധഃകൃതരുടെ കൗതൂഹലിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നുപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ തല്ക്കാലം ഉപസംഹരിക്കുന്നു.

Mr. L. M. Pylee: Mr. President, Sir, permit me to offer a few remarks upon the budget and the policy of Government underlying it. We have now got before us a budget with a surplus of 3.40 lakhs. That during the previous few years we have been facing with deficit budgets is a fact of which all the hon'ble members are aware. Except for 1110, when there was a meagre surplus, practically from 1109 onwards we have been having deficit budgets. And now obviously we might be glad that we have got a surplus budget; and we may also be glad of the great certainty which the Finance Member feels over it, i. e., an anticipation of a surplus of over 3 lakhs of rupees for the year 1114. But as to the fate of this budget the future alone can say.

After all, the biggest item of receipt in our revenue is that from customs, coming to about 23 lakhs of rupees. But customs depend upon world factors. The latest statistics published by the League of Nations show that of international trade is still on a downwards trend. Therefore we cannot at all be certain that there will be 23 lakhs of customs revenue next year. There might be Burmah Oil coming in, but you cannot be sure of that too to the anticipated extent. There might come into being international factors intervening in the way of such import. Nobody can be certain as to the trend of international trade, and

therefore one cannot be sure about the 23 lakhs of rupees that would come from customs next year. I have my own doubts about it. If we are fortunate enough to get the 23 lakhs it would be a very good thing and I therefore reserve, or rather postpone to next year, my congratulations to the Finance Member.

Sir, the problem which the Government have to face in future to a great extent is mainly this—that is to find adequate revenues for the development of nation-building Departments. It seems to me that the demands for these departments are sure to be greater in future than in the past. It appears that the sources of our revenue, excepting perhaps customs and income-tax, are inelastic. Therefore, we have to explore some new avenues from which new incomes could be tapped. I should like to suggest on this occasion some new avenues of revenue and I am doing that with a certain amount of hesitation, because these suggestions are a bit unusual. It is to inheritance tax or some sort of death duty, I would call the attention of the hon'ble members. These are possible lines on which we could go to explore new avenues of taxation. Such a tax, Sir, will not fall upon the poor, but only upon the rich, and it is a recognised principle with our Government to tax the rich for the benefit of the poor. The second suggestion I would put forward is to assimilate the land revenue to income-tax. That again will give relief to the poor landholders and agriculturists. There is an avenue for exploration in that line too.

A similar suggestion I would like to put before the hon'ble members is this. It is a proposal that was put forward some time ago—I think it was in 1926—by the Indian Taxation Enquiry Committee. There the proposal was to combine the agricultural income with other incomes for the purpose of assessment, and to fix the rate of the tax with reference to such aggregate income, but levy it only on non-agricultural income. That again is a method by which the poor landholder and small agriculturist could be given immense relief and by which the rich could be taxed.

By these means, Sir, I think our sources of revenue might be increased and a great amount of relief can be afforded to the poor agriculturists who are now incessantly asking for remission of land revenue. Some remedy should be found to see that the main burden of taxation falls upon the rich and not so much upon the poor. I think our revenue could be increased if these suggestions are adopted.

Then Sir, I come to the question of retrenchment. A lot has been said about this. I happened to read the Diwan President's speech of last year. There he gives the figure of the

salary bill as about Rs. 36 lakhs. Already the attention of the hon'ble members has been drawn to this point by those who spoke before me, and, roughly speaking, a third of our revenue, i. e., 36 lakhs of rupees out of Rs. 104 lakhs, is spent upon our salary bill. This is extravagant. I think the cost of administration is very high and a method should be found by which this cost might be reduced. There have been various proposals of retrenchment, but I am afraid the root of the problem has not been yet tackled. If we are to tackle this difficult problem, Sir, what has to be done? Certain palliatives have been introduced. From the Diwan-President's speech the other day, it is found that these have been resorted to for bringing some savings in certain items of expenditure--i. e. the reduction in the supply of stationery and the re-organisation of the Government Press. These, however, are not going to solve our problem to any very great extent. A real retrenchment, an all-round retrenchment, should be effected. The cost of our administrative machinery should be reduced to a far lower level than that at which it stands now. That is the problem we have to solve, and my humble submission in this respect to the hon'ble members is that it is desirable to appoint an expert committee, not from within the State, but from without, to examine the question of reduction in the cost of administration. I say that an outside committee of experts should be instituted for the purpose, because I think the question could be examined better by an outside committee than by one constituted from within the State.

Another matter I would like to point out is that there is a decrease in the allotments for certain important items. I may briefly refer to a few by way of illustration. We find in the present budget that the total expenditure on Industries, both reserved and transferred, is Rs. 1,03,000 and odd. But the actuals of 1112 under this head was Rs. 1,08,284. So the conclusion is that though there is an increased allotment for industries in the present budget, it is an increase only when compared to the figures for 1113 and not of 1112. The proposed allotment does not therefore come up to the level of 1112.

One word more about industries, Sir. We must encourage the small industries. What is the amount that is allotted for this? It is only Rs. 3,200 of which, it is seen Rs. 200 is for coir industry. This Rs. 200 for coir industry is an allotment which is too low. We must remember that Governments all the world over try to help the industries of their people. Therefore it is the bounden duty of our Government to investigate, to encourage and to help in all possible ways the industries of the State. No doubt, the Government themselves need not run industrial undertakings. But as I mentioned, it is

the bounden duty of any modern Government to extend whatever help and whatever encouragement they can in this respect, even though the Government itself may not run industrial undertakings. I cannot congratulate our Government upon the attitude which they are assuming in this matter.

Another point of mal-distribution of revenue—if I may call it so—is this: the mal-distribution between the needs of the urban population and the needs of the rural population. Hon'ble members are aware that the bulk of our population lives in rural parts. The last census report shows that the urban population of this State is nearly 2 lakhs whereas the rural population is 10 lakhs. We are all familiar with the saying that real India lives in villages. The same is the case with our little State. Real Cochin lives in villages. And if this is the fact, Sir, Government are not justified in its policy towards the rural population.

Mr. Deputy President: The hon'ble member's time is over.

Mr. L. M. Pylee: I may just make one more remark and conclude. Sir, the policy of the Government hitherto has been to ignore some of the vital problems, for example, the problem of unemployment, etc. I humbly submit, Sir, that no mention is made to this great problem by the Government. Then educational re-organisation, improvement of agriculture, all these things, seem to be simply ignored by the Government. If Government are not for solving these great problems I should think that the Government are living in a fool's paradise and the sooner they get out of it the better.

One thing more, I want to bring to the notice of the hon'ble members. I remember to have read some-time ago in the Economic Survey Report of the State that the "villagers exist, but do not live". This gives an idea of the acute economic distress the rural population is labouring.

(At this stage the Diwan-President took the chair.)

The economic uplift of our rural population is therefore absolutely necessary and is equally important as constitutional reform. No doubt, the people of the State feel glad over the grant of constitutional reform. But I submit, Sir, that there is a greater achievement to be made. It is the uplift of the rural population. Their miseries and distress should be alleviated so that there might be a happier rural population than we find at present. Another question which I wish to commend to the notice of Government is the question of supplying drinking water in the littoral tracts of Azhikal and the places to the north of it. There is a tremendous scarcity of drinking water there. For that some solution should be found. Thus the needs of rural population have to be cared for. I would commend these matters to the earnest

attention of the Government, and for want of time I beg to conclude my remarks.

***Mr. A. Sivarama Menon:** Mr. President, Sir, I consider it a great privilege indeed to address this hon'ble House as the first spokesman on behalf of the Government on this occasion and perhaps a unique occasion. Ever since the establishment of this Legislative Council, there has been persistent demand, as was only to be expected considering the educational advance of this State, that popular rights should receive recognition at the hands of His Highness the Maharaja. It is to-day an accomplished fact that the desire of the population of this State has received recognition from Our Gracious Highness, and it is also a wellknown fact at the present moment that whatever may be the difference of view with regard to the part played by the people's representatives in gaining this reform, it is universally acknowledged, Sir, that everyone of His Highness' subjects to-day recognised and has received this reform as a boon from His Gracious Highness, no doubt, under the advice of you, Sir, our Diwan.

The reform has been characterised as a dyarchy, as a meaningless form which gives no substance of power to the people. I am not now concerned to enter into that question at all. But we know to-day from actual experience from the written word in the Government of Cochin Act, implemented by a memorable speech, Sir, which you, though in your unofficial capacity, as President of this House as well as in the capacity of the Diwan made on three memorable occasions—those three memorable speeches will form part of this Act for all practical purposes. I consider those 3 speeches and the final address you delivered, Sir, when dissolving the last Council as forming a portion of the literature connected with the grant of political reforms in this State.

As an accredited leader of the people and as the leader of the party whom I have the honour to lead—the Cochin Congress—I have been asked to shoulder the responsibility of administering the transferred subjects. It is well-known, Sir, that the subjects that have been transferred to my charge are subjects that are intimately connected with the welfare of the masses of the people and it is quite appropriate that you should have named your Minister, the Minister for Rural Development. The subjects that I am called upon to administer are the subjects that affect Sir, to the material well-being of the villagers and the underlying principle of this reform is well brought out in the very appellation that has been given to the Minister.

**Speech not corrected by the hon'ble member.*

Before I come to the budget proper, it is my solemn duty and a pleasant duty too, to say once again from my place as the Minister, on behalf of the people of the State, how much grateful we are towards His Highness the Maharaja for this boon of self-government. Before I come to the details again perhaps it is necessary to clear the ground as to the real part which a Minister has to play both in the preparation as well as the presentation of the budget. Two important leaders of this House as well as two leaders of the Opposition have pointedly referred to this point that I think I may just take a minute to explain the real position as regards the representation of this budget as well as future budgets.

The nature of Government that is obtaining here to-day is not one of complete Provincial Autonomy on the analogy of the Self-Government you find for instance, in the Madras Presidency to-day. We have got two departments, a reserved department and a transferred department. Hon'ble members who expected that I would be presenting the budget on the transferred departments, I think, ought to be reminded of the fact that under the practice that is well-known when the system of dyarchy was prevailing elsewhere, there was no separate presentation of the budgets, one on behalf of the reserved department and another on behalf of the transferred department. Again hon'ble members will remember that if that principle were to be introduced into our House, the long-established practice of presentation of the budget by our Finance Member will have to cease and the Diwan-President himself will have to move that part of the budget concerning the reserved departments. Of course we all admit that the presentation of this budget is after all a formality, the very important and the very fundamental thing being the preparation of the budget. And I am here in a position to assure the honourable House that though in the preparation of the present budget the part I played was not quite decisive, I can assure the hon'ble members that the budget which could have been passed and made ready for the press before I assumed my Office was deliberately kept for my scrutiny and the final orders on the present budget was passed by me, as regards the transferred departments, though I had no opportunity to seriously look into the various figures. Hon'ble members will recognise the importance and consequence of this step and I may assure you that the promises given in the memorable speeches by the Diwan, have been fully realised in respect of the preparation of this budget.

I am extremely happy that I am in a position to extend my congratulations to the hon'ble colleagues of this House who took part in the general discussion of the budget yester-day and

to-day. I am very happy that the grant of reforms has been justified by the high level of discussion, the opinion that was contained in the several speeches delivered in this House and I am sure that if this level is maintained and if this good feeling is also maintained, the general desire of us all that we should sooner or later—sooner rather than later—be enabled to get greater and greater powers, will I have no doubt be realised. I am extremely happy to offer my congratulations to one and all of my colleagues who took part in this debate and it pleases me particularly to offer my felicitations to the members who have been nominated to represent the depressed classes who are generally supposed to be so backward and who are not even able to read and write. To-day it is our pleasure to welcome in our midst two members of the depressed classes like my hon'ble friends Mr. K. P. Vallon and Mr. C. K. Subramanian. The contribution made by these two hon'ble members to the discussion on the general budget will, I am sure, convince one and all of us as to what real help that we are getting from every section of the different communities of this State.

Sir, it is well-known that the budget discussion has been referred to also by some of the hon'ble members as an occasion to talk anything and everything relating to the administration. I do not dispute the right of any hon'ble member to utilise the budget discussion day as a most privileged day to talk generally upon the general administration. It is expected by hon'ble friends that every point raised in the course of this interesting discussion will be categorically referred to and dealt with in the reply that the other members on the treasury benches have to make in the short period of a couple of hours. It does not mean, Sir, that the several important points raised in the course of discussion are ignored and still less overlooked. In the nature of things, it is impossible to deal with one or two important points raised in the course of this general discussion. And particularly standing as the first speaker on behalf of Government is the popular Minister whose business is primarily with subjects relating to the transferred departments and I will be followed by other members of the treasury bench who are charged with the administration of the separate departments. I will not be expected, Sir, to go into the details with regard to the several subjects not particularly attached to my care. All the same, I suppose, the House will pardon me if I say just a word on the most important question which has been raised by more than one hon'ble member with regard to the supposed danger unless some new principle is introduced in the preparation of the budget namely relating

to the necessity of showing a real surplus or a continuous surplus, so to speak. I do not profess to be an authority on finance. But I do hope that we will not be scared away even by a deficit budget. We are aware of budgets of different Governments not only of this country, but of other countries. If the history of the various Governments is studied it is not so much a fact of a budget being deficit which would frighten us. But the real fact is to see how the revenue raised, whether by the usual revenue or by borrowing is utilised for the betterment of the people. If this principle were to be ignored, you cannot justify any Government having a national debt and to-day you find some of the most advanced Governments having huge and unimaginable figures as national debt. For my part, Sir, I am content to play the humble role of one who will submit that the preparation of the budget ought to be made on careful and cautious grounds and I see nothing alarming not only in this year's budget but even in the budgets that we have had for the past few years, considering the great progress we have attained in the nation-building departments about which I have to say a word or two at present.

Apart from these general observations, I do not wish to proceed further on this topic and as I already made it clear, I do not propose to dwell on the several points relating to the reserved departments, since the Diwan Peishkar, the Director of Public Instruction, the Chief Engineer and the Finance Member at whose fingers' ends the figures are, will be replying and any perplexity that may be caused as regards any figure, I am sure, the Finance Member is on his wake to deal with it. For this reason, I am not going into details with things relating to these departments. Among the subjects that are transferred to the Minister, the first place both alphabetically and otherwise is given to Agriculture. Agriculture is no doubt, the one subject which no Indian Government, not certainly our Government could afford to ignore. If the claims of agriculture is ignored, the steeple industry, the one industry on which all attention is to be concentrated will remain neglected and for that reason, agriculture being so important, I was not at all unprepared for the several opinions expressed with regard to that portion of the budget dealing with agriculture. I have heard various members who took so much pains to examine the budget relating to agriculture and offering so many suggestions as to how to improve the budget as well as to deal with the moneys allotted for the improvement of agriculture. I hope, I will not be accused of partiality if at this moment, I say a word of congratulation to the hon'ble member for Adoor, whose speech relating to this part of the subject gave me the greatest pleasure.

The constructive suggestions contained in his speech, I may assure him and the House, will receive my careful scrutiny. I am aware that the amount at my disposal just now is not sufficient or for that matter will even in the near future be sufficient to introduce all the reforms that are absolutely necessary to rebuild agriculture and rebuild our agriculturists but surely something could be done even with the existing funds and I do want the hon'ble members to remember that though the special allotment for rural reconstruction this year is only Rs. 20,000 I have every hope that next year we will have a larger amount. The problem of the poor is really the problem we are at, as an industrial or agricultural problem or a problem relating to the depressed. That is the problem that has been given very great prominence by more than one hon'ble member in their speeches. I noticed that several hon'ble members rightly stressed the fact that most of the villages to-day suffer for want of amenities which it is the desire of our Government, as we well know, to provide the people with. But let me remind this House with regard to one matter about which I found several hon'ble members stressing, namely the inconvenience resulting from want of adequate communication. Let me remind this House that if we make a comparative study in this respect of our villages and the villages in the neighbouring parts, either British India or Indian India, I believe the hon'ble members will be satisfied that we do not in the least suffer by comparison, not that I justify as a ground for keeping quiet and, not to do what all that could be done and should be done to improve our communications, I am only suggesting, Sir, that our communications which to-day amount to only about 800, roughly 900, miles, I think we need not be under the impression that under similar conditions in British India you find so much march on communications. In this comparative study while we may have some consolation that the needs of the villager are not absolutely neglected, the very fact that prompt attention was given to this subject and other subjects will certainly encourage and will certainly strengthen my hands with you to improve this amenity by having more and more roads in our villages. I may openly confess, Sir, that during the election season which I had to face three times I have personally experienced the difficulties which the villages undergo in this respect. And surely while there is a general attention to this amenity there are places in our State where there is practically no attention at all paid for providing these conveniences even to the minimum extent. I can openly say to-day that I paid a visit to Narakkal and Nayarambalam and from my personal experience I know that these are the two places among a few others that require some special attention in this respect. But I was

particularly gratified that while reference was made rightly to need for better roads more than one hon'ble member, I think, almost all the hon'ble members, stressed the fact that it is the fundamental duty of Government to provide pure water for drinking purposes both for human beings and cattle. It is a sad fact which has to be admitted that we have a good deal of work to be done in this respect. The case of Vypeen came in for reference not only by the representative of that area but also in the speeches made by other hon'ble members of the House. Vypeen no doubt stands in a very peculiar position of extreme difficulty as far as Government also are concerned. The people do suffer. Some way must be found. The whole question, the hon'ble members will remember, is only one of funds and the earliest opportunity will be availed of to see that something is done in this respect.

On the question of Panchayat and Public Health, two very important departments, I am afraid, Sir, that there was some mis-conception when one hon'ble member thought that there was a change of policy for the worse with regard to this department in the matter of allotting funds. There was a complaint, at any rate, a statement made by the hon'ble member, the Member for Mukundapuram Ezhuvas, that there is a distinct retrograde step in that the allotment has been deliberately reduced. What I want to point out to the hon'ble member is that it is the result of a misunderstanding of the real situation. There is really no reduction and on the other hand there is a slight increase in the allotment the full amount being shown under one head a portion of that amount having been transferred to Ayurveda which is now recognized as a distinct subject in my portfolio. It is only a rearrangement among the various subjects, and the hon'ble members will see that the total allotment compared with last year's total far from being a decrease is slightly an increase. It was rightly stated by several hon'ble members that the proper thing for the Government with a view to restrict the villages will be to come forward with a scheme, a complete scheme, and whether we take a few years or a long series of years, there must be a scheme. And there must be also the willingness and the determination to work out that scheme. I can only plead for some forbearance on the part of the hon'ble members since I have to be responsible for any future schemes relating to the transferred departments. I hope that the hon'ble members will allow me some time to study conditions first hand and then prepare my schemes and try to enforce that scheme with your full and complete co-operation. I am a believer in having schemes and in taking to prompt action. Attending to these important subjects piecemeal on receipt of a petition from here or a petition

from there—I may give you my experience I had quite recently when I visited Narakkal. When I went round to see the two villages—as I went along in the company of villagers before I got into my boat—they presented me with 23 petitions containing various grievances. This is the experience that I have in other places as well. If I were to attend to these questions piecemeal and tried to find solutions for these requests as they come from individuals whose real suffering I do not deny—but suffering which is uniform, suffering which is not confined to one locality or another but where a solution has to be found for a common effort, a common problem as you have all put it, I entirely agree with the scheme as the most proper thing and the time for the preparation of that scheme is what I request at the hands of the hon'ble members. I am bound to indicate at this first meeting of the Legislative Council where I will get an opportunity of speaking on this subject that whatever might be the final scheme relating to the various departments that are under my charge my present intention is to give the foremost place to the question of drinking water and as I have already indicated on several occasions in other places I take into account not only human beings but also cattle. An agriculturist country can never thrive as long as the cattle of the country are neglected.

It may perhaps be not quite proper for me to fail to say something about what I consider in certain respects a most important subject under my charge namely the uplift of the depressed classes.

As has been rightly pointed out by the hon'ble member representing Pulayas, our Government have taken a very beneficent view of this problem and that is demonstrated by the fact that as long ago as 12 years the subject was tackled and a regular department was created to attend to the problems affecting the depressed classes. It is time as he said in his own humorous way to think of renewing the old documents and to-day when we are after 12 years of the work of that department when we are to take the pros and cons of that work of the department I can expect nothing more than this friendly criticisms from the representatives of the particular people themselves. I know I have already heard several criticisms relating to some of the actions taken in this particular department. With reference to the colony, the colonies that have been established, there was already a reference to-day that the colonies are not working properly. I know there are certain complaints. I may assure the House that I am taking the earliest opportunity of visiting some of these colonies. Though I have visited a hostel and some other institutions relating to the depressed classes I am shortly visiting

colonies and before I visit the best of these colonies I do not think it will be proper on my part to say anything more with regard to the real condition of the colonies. However I am sure the members representing the depressed classes and people of that community generally think that the policy of our Government relating to the depressed classes and the necessity of keeping strict watch over the subjects that are absolutely important in connection with the uplift, that will never escape my careful and close attention. It is perhaps not quite justifiable on my part seeing that the hon'ble members generally get only 15 minutes to take advantage of the opportunity, I stand at the fag end, to take much longer than I have already taken. Sir, I will take only a few more minutes to say one or two things now about the Transferred Departments in general. There is one feature in this budget which has been already referred to by more than one hon'ble member namely the starting of a Rural Uplift Centre at Cherpu. The allotment of Rs. 17,000 and odd does not really represent the total allotment for that purpose. In fact hon'ble members will have noticed already from the book in their hands that a sum of Rs. 20,000 is distributed among the various departments specially earmarked for rural uplift and the idea of the Government is not to rest content with spending this Rs. 17,500 which is after all a very insignificant amount for rural uplift but also to show that there is a co-ordinated effort with regard to finding out the best way of using this Rs. 20,000 and the procedure that has been decided is to allow the departmental head say of Agriculture to have a preliminary discussion with the Rural Development Officer who is an expert in this respect, to ask them to form proposals as to how best to use the special allotment amounts earmarked for rural uplift and then to submit proposals to me. It is my intention after receipt of these various proposals to arrange for a conference of the departmental heads and then finally adopt a scheme. I can at this stage only remind the House that out of this Rs. 20,000 I have hope of utilising a fairly good amount for inaugurating what is in my view and in the view of this House as far as I can judge, one of the pressing problems, namely to find out some sort of solution for the marketing difficulties that our agriculturists are subjected to to-day. We all know that owing to the slump, the fall in prices, no agriculturist is happy to-day. Far from realising the usual price, his income is cut down by more than 50 per cent and all the inconveniences and the sufferings that one can imagine results from this. One way of giving him some help is to see that the agricultural produce gets a fair price and that is why marketing becomes so very important. It is the desire and intention of the Government to find a proper solution and out of this Rs. 20,000

I have an idea that a fair portion should go towards the establishment of marketing facilities. I think it is only right at least to remove the misapprehension expressed by one hon'ble—I believe the hon'ble member for Trippunittura—that it is only a petty sum of Rs. 200 that is allowed for giving aid to cottage industries. Here again the position is these cottage industries which are so very important to-day in the re-construction of the village will get something more substantial from these various allotments that are to-day handed over to the various departments. When the time comes for the division of this amount—and I have got with me a rough scheme—and in that scheme which I hope to discuss with the departmental heads later on—I can assure the hon'ble member for Trippunittura and other hon'ble members who may have any apprehension that out of the allotments available a fair share may not go to the development of cottage industries. I say, Sir, I may assure all of them that a fair share will go to the encouragement and development of cottage industries. Cottage industries as has been referred to in the address of the President, is to-day a subject of extreme importance to our State. Now that our hopes of developing large scale industries is not very rosy the attention of the Government and the attention of the people as well must be concentrated on the development of small scale industries and particularly cottage industries. And in this connection, coir industry which is one of the most hard hit to-day, but which ought to be one which will give food to several lakhs of our population, that coir industry is receiving the closest attention of the Government. The Government before I took the charge had already done some work in this line. Since the scheme is not perfect I am not referring at length. I may assure you that Government will do something with regard to the establishment of some coir industry as well. To see that something is done, to see that several lakhs of people who depend on cocoanuts for their sustenance, for their welfare, they will be looked after carefully by the Government and the best in their power will be done under the circumstances. Perhaps one small detail I may refer in this connection, particularly because by the special appeal which the representative for Valas made to me as Minister that the claims of the fishermen of the State are not to be ignored, that there are moneys collected with regard to developing that industry and if deep sea fishing were to be resorted to, we can have a future record in regard to our financial stability. I may announce at this stage that the Government have already decided to depute one to hold a survey early next year for a short period to find out the possibilities of fishing and also to find out the possibilities with regard to another very popular industry now, namely, growing of

cashewnuts. Cashewnuts, as the hon'ble members might remember is becoming very popular and also to a certain extent the Government have taken note of this fact. And there is an officer going to be deputed to hold a survey with regard to these two and after that survey the hon'ble members may be sure that something will be done in this direction as well. There was a complaint dealing with the subject of the Uplift of the Depressed classes for under the recent rules the concessions by way of fees, giving books and so on that had been allowed to the pupils of the depressed classes for years—those concessions are being either cut short or stopped altogether. And that tendency is made an object of complaint. Personally, I do not complain that there is this complaint. But I would ask hon'ble members to consider whatever may be the benevolences underlying the policy of allowing concessions for an unlimited period to pupils who cannot without such help carry on their education. I want hon'ble members to consider whether we can allow those concessions to continue uninterrupted irrespective of the result. We see the actual result in the way of their passes without looking how far these pupils benefit by this concession. The rule about which reference was pointedly made I have referred to the fact that these scholarships which had been allowed had been refused in the cases of pupils who failed and were not able to pass in the annual examination. I am aware of a few of such cases.

Mr. K. Ayyappan: Is it the policy of the Government to stop the concessions on the first failure?

Mr. A. Sivarama Menon: I am not here pronouncing on the policy but I am going to explain the circumstances. Though I consider—the hon'ble members also will consider very carefully—whether irrespective of the result all the concessions should go without any interruption. What has happened is with the limited resources when we are able to allot, say, a thousand rupees to help the deserving depressed class pupils and you do render that help to a batch of pupils, if you find that at the end of the year some of the pupils are not able to take the fullest advantage of that while others are waiting to avail themselves of that opportunity of that benefit and then benefit themselves and also benefit their community and benefit the country in general, I want the hon'ble members to consider that what we have got is only a limited allotment and that is a bare statement of fact. Our resources are limited. Would you insist that irrespective of the resources, irrespective of the indication that the pupils that were receiving this special help do not benefit themselves by that, is it a mistaken policy to divert that portion of the concession to other pupils of the same community? I do not say ~

positively that failure of a pupil is the clearest proof. I have known brilliant pupils failing. Failure by itself may not prove. I am only indicating in a general way that if it is found that the pupils belonging to these depressed classes are not all of them in a position to benefit by that, is it wrong I ask the hon'ble members to allow that portion of that scholarship to be enjoyed by other boys of the same community? It may be that in a particular case and I may assure the House that if there is a deserving case even after the enforcement of the rule where a boy even after failure deserves some help I do hope that the Government will find their way to help him. I am only concerned here in stating the general position that as far as the Government are concerned, at present, they cannot waste even the smallest portion of the limited funds that are available for this most important piece of work namely the uplift of the depressed classes. I think I ought not to sit down before I say a word about the other departments which I have the honour to assume, namely the department of co-operation. I believe the proper administration of that department will in my view prove to be the key to solve the several economic problems that confront us as members of the Government to-day. No doubt, the allotment is a sum of Rs. 25,000. But you will notice that provision is made in this year's budget to provide for the appointment, you will be interested to know of an official—must be an unwelcome official—liquidator to wind up all societies that have become useless. Societies were started in haste at the beginning but in actual working have been found to be a retarding force in the development of the movement. Therefore provision has been made for the appointment of an official liquidator. We are also trying to organise the marketing societies on a co-operative basis.

I will particularly remember the various useful suggestions contained in the speeches of more than one hon'ble member. In dealing with the problem affecting agriculture, we must think of co-operative organisation in the first instance. I am sure knowing as I do something of the co-operative movement, I am not likely to affect its potency in this respect. I have Sir, taken a good deal of time already. Under the circumstances, I express my thanks once again to this House for giving me a patient hearing and I hope with your co-operation I will be enabled to discharge as the Rural Development Minister to your satisfaction and to the benefit of the country.

Mr. K. Achyuta Menon: Mr. President Sir, this is the first council that meets under the extended franchise and under the new constitution which is the result of the gracious

boon granted by His Highness the Maharaja. Speaking on behalf of myself as well as other Heads of Departments (Reserved Departments) I must say that we feel proud to sit by the side of the Hon'ble Minister who has just sat down. We have also begun to look to him as a source of shelter whenever we are tormented by criticisms. It is a great relief, for in him we find a never failing source of sympathetic advice whenever we ask for it. We have been watching Sir, with some amount of anxiety and nervousness to find out the exact masters to whom as a result of the extended franchise, we will be asked to render an account of our deeds or misdeeds for the years during which we administered our departments. We are very much relieved and are very happy to find that we can wish for no better masters. I have sat either in my capacity as a Law Member or Revenue Member through several of the Legislative Councils and I can say that I am not using the language of conventional exaggeration—there has never been a House with better political talents, analytical acumen, persuasive eloquence, and fearless of fair criticism, than the one we have got now. We look forward with confidence to many more sessions of constructive co-operative usefulness. If we venture to disagree at all I may assure the hon'ble members it shall be only when we honestly believe that the suggestions on the other side of the House while conforming to tradition sometimes descend to glittering generalities. Otherwise we shall always welcome suggestions from the other side in the nature of concrete constructive proposals made towards the betterment of the departments entrusted to our care.

Now, Sir, my task has been very much relieved by the masterly speech traversing through the entire field of public utility departments, which I suppose are the departments that come for criticisms in the general discussion on the budget, just delivered by the Hon'ble Minister. There remains matters like the reduction of land tax, cries from Narakkal of the depressed classes whom I had to get out of encroached areas and the double crop and probably my appointment of Parvathiakarans. But as these are old friends and as these have already reappeared in the shape of cuts I do not propose to traverse that ground. I shall reserve my comments on these to to-morrow. One matter of great importance is the demand for the reduction of land tax. We are very anxious that the House should understand that it is on account of sheer inability that we are unable to grant this reduction for the last two years not that *we* do not think that it is not a legitimate demand—far from it. The hon'ble members also know that whoever comes forward with demands for reduction should also come forward with schemes

for finding out sources of revenue. We take our shelter under that observation of the Hon'ble the Revenue Member of Madras.

Mr. A. V. Moothedan: Super-tax?

Mr. K. Achyuta Menon: The Super-tax is there. In spite of the super-tax the budget gives only a surplus of only 13 lakhs and the President has said that it is a safe margin of safety.

Mr. V. J. Mathai: Reduce expenditure.

Mr. K. Achyuta Menon: Is it by reducing expenditure and cutting down the money for the legitimate needs of the public, that remission is to be granted? I submit it would be unreasonable task as to give up sources of revenue and then ask the Government for giving increased allotments on behalf of the public utility services. It is that aspect alone that troubles the Government. I may point out to the hon'ble members that apart from the general efforts which we have been doing to alleviate the distress of the agriculturists and to enable them to find out sources whereby they can pay the fixed demands and also make a provision for meeting their ordinary expenditure, we have done something more this year as a result of agitation of agriculturists at Chittur. The kist instalments have been spread over for 4 years.

Dr. A. R. Menon: You opposed it. Is n't it?

Mr. K. Achyuta Menon: I have not opposed it and if I had opposed I supported when I found that I was in the wrong. I readily agreed. I am not quite sure if I did oppose it. On the other hand I was very much for it. Whether I had the credit or not I do not mind. As a matter of fact whoever takes the credit it is an established fact that the instalments have been spread for over 4 years.

Mr. T. V. Subramania Ayyar: It is a very poor consolation.

Mr. K. Achyuta Menon: We have several times stated that the demands for reduction is a legitimate demand. Except for the depressed state of Government finances it appears there is nothing in the way of granting this prayer. We are for spreading the instalments. Several orders have been issued where I have forbidden the sales except under unavoidable circumstances. I am glad to state that there were only 14 sales in my Department last year. I hope, before I hand over charge, that there will come a time when I can collect the revenue without one sale even. Probably that will constitute a record. Whatever it is, sales are never resorted to until all other sources

are exhausted. As I pointed out we have spread out the kists. Whenever crops fail we rush to the rescue of the distressed agriculturists. And then grant remissions under the rules. That has been done this year also, and that will be done next year also. But there is one charge which pains us. That is to say that the efforts so far made by the Government have not been successful. For instance the Land Mortgage Bank and the Debt Relief Act. I do not profess to say much more than what the Hon'ble Minister said of the Co-operative Department. But I certainly think that sometime last year, in the course of questions, figures were supplied of the Land Mortgage Bank which shows that considerable loans have been granted to the great relief of agriculturists in the case of debts of small magnitude and that the department is functioning as successfully as ever. The working of Debt Relief Act has also been misunderstood. There is a statutory obligation of making an inspection on the part of the Diwan Peishkar once a year and I have just finished that and I am drafting the report. I may assure the hon'ble members of this House that so far I have reasons to think that it has been functioning successfully and it has got greater potentialities in future with the changes made in the Act. Several cases have been conciliated and if conciliation has been impossible in certain cases it is only in cases of dishonest or non-bonafide debtors. Otherwise it is functioning very successfully. And that is also the view of some of the members, as will be evident from a cut motion from one of the members which says that it should be extended to the northern taluks also, so that I say our record in the matter of alleviating agricultural distress will bear comparison with the record of any other Government apart from the fact that ours is the lowest land revenue on record. I am not answering the criticisms here that our tax is heavier than Travancore and British. It is not so. The commutation rate of Re. 0-4-7 pies stands unbeaten. I am not going to the details. But I promise to go to details at the time of the cut motions. 0-4-7 i.e., 55 pies is the lowest on record, I say that there is that fact also to be taken into consideration.

We have staged also the collection of overdue debts. Debts which have ripened to decrees are also staged. The debtors can go to the Debt Conciliation Court; so that short of annihilating all debts public and private we have done everything in our power. We have not yet said to the debtors 'don't pay'. That is all. Short of that, all that the Government could do has been done. I submit it will be very ungenerous to ask for a reduction of land revenue in these circumstances. We have raised the paying capacity of the Agriculturists also. I do not

say that the prices have risen or that there is nothing legitimate in the demand for a reduction of land tax.

I shall make one more reference, to the communal electorates which are supposed to have resulted as a result of the recommendations by the Franchise Committee accepted by the Government. We have specifically stated in that report that we are against all communal electorates. We did not subscribe to the opinion which demanded two seats certain by communal electorates and the rest to be returned by the general constituencies. We made it plain that a blend of communalism and non-communalism did not appeal to us. Nobody shall be more happy if there is an end to all this communalism. But to say that we want communalism to the extent that we want two seats and turn round to say that we do not want communalism, seems to be not a very happy frame of mind. We said we differ. That is how the communal electorates resulted.

Then I do not propose to deal with items which form subject of cut motions, such as the existence of Press Law which is supposed to have killed all freedom of speech. I do not want to touch upon social untouchability. There are cut motions on the question of material improvement with regard to the recruitment in public services. I do not mean to touch on them. But we may assure the hon'ble members with respect to the other demands made, such as more burial grounds, more roads in constituencies, Village Libraries etc., and all that. We will give our best consideration and it is only restricted finance that have held back all these possible developments and the making of increased provisions. Whenever circumstances permit these will be done. At any rate they will be seriously considered.

Pointedly with regard to my Department a criticism was raised by the hon'ble member for Depressed Classes for whom I entertain the most profound respect that there seems to be domestic quarrel between me and the Protector of the Depressed Classes. Neither in my private capacity nor in my official capacity as the Head of the Revenue Department does there exist any such quarrel. As the Head of the Revenue Department we have been famous for our sympathy towards the Depressed Classes. In my private capacity as a Nayar it has always been established that we Nayars are kind and sympathetic towards the Depressed Classes.

Mr. K. Ayyappan: How?

Mr. K. Achyuta Menon: The real position with respect to this encroachment is that I always maintain that there can be no two laws with respect to encroachment.—one law for the Depressed Classes and another law for the privileged classes. I

have taken action for eviction only in two cases. That is to say where they encroach upon coastal regions and the other encroachment upon cattle grounds. I think the cattle of the State also deserve our protection and that the cattle grazing grounds should be protected at all costs.

Mr. K. R. Viswambharan: Human beings require more protection than cattle.

Mr. K. Achyuta Menon: Cattle also require our protection. There should be no encroachment upon cattle grazing ground which according to the recent statistics which I have seen elsewhere is only 2 cents for each head of cattle in the State. The cry is for more grazing grounds. I am told that these encroachments were authorised by the Protector. All that I can say is that the Protector cannot do it. And I am sure he will not have encouraged these encroachments.

Mr. K. Ayyappan: Why is it that the Revenue Department did not detect the encroachment for the last so many years?

Mr. K. Achyuta Menon: When I came to the Department there were some encroachments. There were persistent petitions which followed when these encroachments were found out. Government, naturally because these people were of the depressed classes, took a sympathetic view. Evictions were condoned as far as possible. We have as far as possible tried to maintain them there. The difficulty is greater with regard to coastal lands which are valuable. I will give an instance of deliberate encroachments. At Malipuram we were surveying the new Reclamations recently. By the time the survey was completed the encroachments also were completed in the neighbouring tracts. Encroachments are made by the Depressed classes and sometimes by the privileged classes extending to 2 or 3 acres in each case. Petitions follow. That is the situation. I am willing to be guided and advised in this matter by the Hon'ble the Minister. I am perfectly sure that both the cattle grazing grounds and the Depressed classes would be very safe in his hands. I have nothing more to add except with regard to the criticism with respect to the fishing industry of the State. It was my original idea to have spoken about this in detail but after the information given by the Hon'ble Minister that it is proposed to depute a special Officer to study the possibilities of deep sea fishing in the State and other relevant matters, I think I need not dialate further upon it. All that has been possible immediately has already been done. Provision for loans for fishermen we have made as a lump allotment. No doubt I appreciate the very valuable suggestions which came from the member for Cranganur in regard.

to the development of the Oyster industries. I shall try to get a report from the expert as to the existence of oysters in our rivers and the possibilities of extending the industry. I have nothing more to add.

***Rao Sahib I. N. Menon:** Mr. President, as usual only very few remarks have been made fortunately for me in the course of the general discussion either on the provision made for expenditure on Education for 1938 or on the conduct of the department during the year which is now about to pass. I am therefore relieved from the necessity of having to stand on my legs for a long time for making a defence. I would however on behalf of the Government, Sir, make a few observations over certain remarks made in the course of many other general remarks about Education. Fortunately not one member has thought that the provision made for expenditure on Education is exorbitant in spite of the fact that the department is to get more than 19 lakhs of rupees in the ensuing year. The only calling which I think is the reduction of the salary of the Head of the Department and the savings which could be thus effected would probably be about 3,000 rupees and odd. When I tell this House that the total cost of the establishment including the cost of the salaries paid in the shape of grants to aided schools comes to nearly 17 lakhs out of the 19½ lakhs. The retrenchment which is proposed certainly falls to the back-ground. The fact is that in respect of public utility service like Education the main expenditure is the expenditure on establishment. For over 40 pupils normally under effective instruction you will have one teacher. So much so that we find in spite of recent alterations to the Education Code we have been compelled to pay nearly 5,500 teachers. Incidentally therefore the retrenchment of wages excepting the wages of the Director who touched nearly 6,000 families and probably that is one reason why the hon'ble members in the purely utilitarian spirit have not tried to apply the axe of retrenchment to the budget of educational expenditure. Therefore I have very few remarks to make in respect of general discussion on the budget. It has been a cry of longstanding that there has been considerable room for retrenchment in other ways and I am in a very happy position to-day to announce that the Government have already made quite a number of retrenchments in respect of both Collegiate and Secondary Education. I take it that it is the view of the hon'ble members that no retrenchments are possible in respect of Primary education. The wages paid to the Primary teachers are so low even compared with the salary of scale adopted by the Wardha scheme. That it will be very unfair and unjust to suggest any retrenchment in the scale of remuneration paid to the Elementary school teachers is very

* Speech not corrected by the hon'ble member.

clear. In this respect of Secondary schools the main retrenchments that could be effected by us were in the shape of very strictly enforcing the rules in respect of minimum strength. We have also retrenched a certain number of not of superfluous number—excess teachers which are supernumerary whom we are bound to keep for special subjects and especially in very large schools. The effect of this retrenchment in Secondary education I do concede have not been very great. But whatever saving there has been in this direction has been wiped out by the annual increments of salary which we will have to pay in the ensuing year. But in respect of Collegiate education we have effected substantial retrenchment. We have abolished two posts and we have reduced the salary of some other posts. And all that I say at present is that I can see if it is possible to introduce fresh retrenchments into the College.

Mr. V. J. Mathai: What about one class for one student?

Rao Sahib I. N. Menon: So much the worse for the student. Here is a new branch and new group which ought to be very popular particularly in view of the fact that Travancore University is now separate from the Madras University where Malayalam is going to be taught as Optional for B. A. Unfortunately what really happened, so far as I have been able to gather, you will excuse my interruption and digression, the group has not been sufficiently well advertised. People were really unaware of such a group. There was hesitation because there was the apprehension in the minds of the people that they have not got staff, that they have not got affiliation, etc. That probably had some effect in reducing the number and secondly there is the feeling that each faculty of graduation has got a special value of its own. I know people who use to think that the subject of Mathematics had special value in after life. I know to what extent people have come to grief but there is still a feeling that the study of Vernacular as an optional subject for graduation is somehow *infra dig*. I think that must wear out, if it is not the fault of any one worth mentioning. We have I think made a beginning and I am quite hopeful that next year the results will be very different. We came into the field rather late and this accident may be the result of that.

To resume the thread of my argument we have made all possible retrenchment in the staff of the Maharaja's College. I am still however trying to consider whether further economies are possible in respect of expenditure on supplies in the College. Now that the Science Department has been in existence for a fairly long time and since we have continued our supply for the last so many years it is not unlikely that in the ensuing year it

will be possible to effect retrenchment in the supplies for the Laboratories and Libraries. Beyond that it is not possible to go in respect of expenditure on an institution of this magnitude.

Attention has been drawn to certain very legitimate retrenchments which are supposed to have been made by the Government. I am referring to the withdrawal of certain concessions to the backward class students in the St. Thomas' College. In effecting retrenchment we have tried to go into all directions and I find cut motions in respect of these as well as other retrenchments undertaken by the Government. I am aware that retrenchments are bound to be resented by someone or other and it is certainly bound to be resented to. I think if the situation is clearly grasped the degree of resentment will not be very great. Concessions still continue in the Maharaja's College. Now in respect of Maharaja's College Government simply waived their claim in regard to fees and in the case of St. Thomas' College we have to make an actual contribution on behalf of these students and therefore for one thing it was thought reasonable that we should curtail the number of concessions in these private Colleges. There is also another reason, and that is if these educational concessions have been really of any use to the backward classes, the need for larger or more increasing number should certainly be established and the number have decreased during the last so many years. And thirdly I think the cry is now almost universal, that we are going back in the wrong direction in respect of Collegiate education and only such pupils as are likely to benefit by University studies should be given facilities—additional facilities to go up to the Collegiate course. I think the number of concessions still maintained by the Government in the St. Thomas' College together with the unlimited concessions in the Maharaja's College do go a very long way in implementing the very liberal policy which the Government have been pursuing in the past.

Another suggestion which was thrown out by one hon'ble member was that Government should as far as possible hand over schools to private agency. This is a desideratum, which the Government had in view for a very long time. We have tried to implement this policy. Sometime they have received encouragements at the hands of the public; at other times they have received united opposition. It appears to me that the public has not made up its mind as to which proposal it likes. Whether it wants to have such schools in the hands of the private agency or whether it wants the Government schools at a greater cost. My experience in recent years has been whenever we have tried to hand over to a private agency there has been protests. In fact there are to-day 2 or 3 cases pending where different people have made very vehement protests

against the handing over of Government schools to private agency. One section of the community has gone to the extent of saying that by so doing Government are trying to infringe the liberties the communities had been enjoying all these years. I do admit that as a matter of public policy the Government, as far as possible and consistent with public interest, try to hand over to the private agency as many educational institutions as possible so that the annual increasing expenditure on elementary education may somehow or other be compensated by liberation of their financial resources. At the same time the hon'ble members will bear with me that the Government are not altogether unhampered by public criticism itself. One hon'ble member, Mr. Subramanian, suggested that we ought to pay more attention to the fishery schools and another member suggested that we should devote some money and attention to the starting of technological studies. With regard to fisheries schools it is quite clear that as far as possible the Government wanted to make sure as to what extent this experiment was going to succeed—I mean the centre of instruction in pisciculture. Unfortunately the course of instruction has been too heavily loaded by other subjects and instead of giving it an altogether practical trend the tendency has been to make it more or less a primary school where both English and fishing crafts are also taught. And the result is that instead of schools being mainly patronised by the fishermen folk we find children of all communities seeking admission into these schools. In the second place it is true that our failure to go to open higher classes has to some extent hampered the progress of these institutions. As I said the schools are after all an experiment. That partly explains why Government having been chary of opening new classes. I may assure the hon'ble members and also this House that more teachers are being given to the fishery schools and new schools will be opened. Firstly we should go to the higher elementary grade of 8th standard and whether we can stand at a lower stand largely it remains to be seen. There is no doubt that 4 classes or 3 classes will be absolutely inadequate particularly because the instruction will be only for 3 or 4 years. I think the hon'ble member for Nellore made the suggestion that we should in order to extend the benefits of elementary education, cheapen the process of it. Nothing will be more welcome to the Government than to discover by some means of cheapening elementary education it may be taken to the doors of practically every home in the country. At the same time they feel that these cheapening process should not also involve at any rate of process of deterioration. It is probably not very proper that one should refer to what is happening just

beyond our boundary. But it is almost the subject of irresistible appeal. For the moment I may refer to what is happening in Madras. It has been said that one means of taking education to the doors of even the humblest, the poorest is by making it self-supporting and the Wardha scheme as outlined in the same report is an attempt to make elementary education self-supporting.

This is not the occasion nor can I within the time at my disposal try to make a very elaborate discussion on this subject. But it appears to me that taking everything into consideration the self-supporting education by which one can live is not the best means of educating the public. There is an old saying to which I may refer that the literature rather than the writings by which one can live are not the writings which live themselves and education which is capable of supporting itself especially in the secondary grade is not the education which is likely to educate best the children of the country. Expert minds are greatly agitated over the question of self-supporting education. It is too early no doubt to pronounce an early judgment because it has only just been introduced across the frontier. I would, therefore, suggest that reforms of this kind might well be allowed to lie over till 1115.

Mr. President, I do not wish to take up more time of this House particularly since there are two more of my colleagues who may wish to speak on the general discussion of the budget, and I shall have a specific opportunity of replying to the discussion in the form of cut-motions.

Rama Varmha Tampuran: Mr. President, Sir, I beg to acknowledge that we have had a very useful discussion on the general features of the budget for the next year. I have often noticed that with a change in years the emphasis on the subjects of discussion has generally changed. And during the whole course of discussion of yesterday and this morning I have been watching to see whether there has been any one subject which has received uniform emphasis as it used to do in some of the previous years, and I should think there has been none such. That shows on the whole the administration and the budget which it represents have been more than uniformly kindly received this year.

Coming to the more specific points that have been raised during the course of discussion, I would first take up the question of the sale of reclamation grounds. It was objected to on the part of more than one hon'ble member for the reason that it should not have been taken as a source of revenue to meet the ordinary expenditure of the year. I would draw the attention of the House to the fact that it has always been the practice—and

the correct practice too—of the Government to credit amounts received by way of assignment of lands as an ordinary receipt. I would refer the attention of the House to any of the previous budgets that has been presented to this House and you will always find on the receipt side under Land Revenue the sub-head 1(c) Capital. For all the past years it has continued and it was up to the Government to put this money very well under this head as well, viz., Land Revenue Capital. But we went one step further and classified it more correctly this time under profits from Capital Outlay. And there was a specific reason for it.

Then referring to this assignment the hon'ble members have been pointing out and I heard it repeated from several sides of the House that this is not a recurring item of receipts and therefore there is no point in saying that the budget is balanced on account of this receipts; in other words, the budget would not have been balanced if this money had not come in. There is no use of saying that simply because this money some how or other dropped into the treasuries the budget is balanced. I think it is not so. It has always been the practice to credit it under ordinary receipts. This year we credited the amount to Profits from Capital Outlay because this is an income realised from the harbour. When an income accrues from such a capital scheme naturally it has to come on the ordinary receipt side because the interest charges on every capital expenditure is debited to the revenue side. When the interest charges on capital outlay which has been raised by way of loans is debited on the revenue side is it not fair that the receipts that might be got from such capital works should be taken into account in preparing the budget and that has been the procedure that has been adopted here.

As regards the other question why land was assigned I submit that it does not arise particularly out of this technical point.

Mr. K. Ayyappan : Can you normally expect such a big sum from sale of land?

Rama Varmha Tampuran : We cannot at any time anticipate all possible items of receipts or expenditure. The question is only whether the receipt should be set apart to some other fund. I pointed out that it is never correct to do so. For example, I may point out for the information of the House, that lands were sold to the Burmah Shell Co. at Rs. 250 a cent some years ago and I distinctly remember that that money went to Land Revenue Capital. In 1102 or 1103 about a lakh of rupees was received and credited to that head. This year we could have very well done that.

Dr. A. R. Menon : Would it not be like a company selling away its assets and giving a higher rate of dividend?

Rama Varmha Tampuran : No. That is not so. There is a specific head under Revenue Capital. Always it is anticipated that there will be some transactions of this kind. It is nothing new or novel. In one year we get a lakh of rupees. In another year we may get 75,000 rupees. Next year it may come down to nothing. There is nothing out of the ordinary in making a provision like this and relying upon it to find out the money for the current expenditure.

Mr. Ismail Hajee Essa Sait : Has any expenditure been incurred by the Government in regard to the reclamation?

Rama Varmha Tampuran : That point also received adequate consideration.

Coming to the next point, Sir, another question that was raised by the hon'ble members, is with regard to the question of the calculation of interest on Railway Assets. On that point I mentioned in my budget speech that it is true that "taking the original capital expenditure on the metre-gauge line and the entire capital that was spent in connection with the conversion and making due allowance for the depreciation that had occurred on the old metre-gauge line the net capital investment of the State on the Railway at the end of 1914 may be taken to be Rs. 119.04 lakhs. The average annual yield from the Railway in the last three years after setting aside the maintenance and working costs has been Rs. 5.06 lakhs. This gives us a net return of 4.77 per cent on our capital investment on the Shoranur-Cochin Railway." When I prepared my speech I knew that this is a point that is likely to come up for some sort of remarks because the question of this Railway depreciation is a very technical point and I knew that when I mentioned it is likely to be misunderstood. First of all there is a difference between Railway expenditure and any ordinary business investment. Here we are not concerned with any share capital so to say as distinct from the assets. That is the point. Another point is that even though I have said that the depreciation has been considered in making this calculation it is not in the sense of the depreciation on the assets of a company. For example, in the case of Railways no depreciation is made at all. Especially in the case of the company managed railways it has always been the practice not to provide for any depreciation. Even in the case of Government managed railways it was only somewhere about 1923 or 1924 that an attempt was made to build up a depreciation fund and it has been a point of very severe contention whether that fund is going to serve any purpose, whether it is worthwhile to make a

depreciation fund on the same scale as it has been done in the State managed railways and all that. The point that I am driving at is ordinarily speaking there is nothing like a depreciation on the Railway Capital. When this metre-gauge line was converted into broad-gauge, just at that critical moment, so to say, once in the life history of the last 37 years of Railway history for purposes of accounts it had to be done and it was in this way. The entire capital of the old metre-gauge line could not be taken into the books to work out the capital expenditure on the converted line. Because there had been as everybody knows actual depreciation. This depreciation would not have affected us greatly if the Government or the authorities who received the money from the metre-gauge line earnings had created a depreciation fund. They did not do that. In other words a portion of the money that should have gone really to the building up of a depreciation fund was appropriated by the Government in the first 34 years of the life of this line as annual earnings. Therefore when the conversion took place and when accounts had to be made up and when this depreciation had to be taken into account really, this depreciation fund which had been taken over by the State all along in the last 34 years had to be found again for the purpose of the books. This is the depreciation that we are mentioning. In the books the actual capital expenditure to-day therefore stands only at one crore and 19 lakhs. Therefore technically the calculation is quite in order. It might be said probably that we have spent a crore and 40 lakhs of rupees. But it should be considered that more than 20 lakhs of rupees which should not have come into the general revenues had been really taken. More than what was actually due was appropriated. Therefore technically there is nothing wrong in making the calculation on a crore and nineteen lakhs.

Another point that was raised was, there is a fall in the income of the railways while on the expenditure side there is a slight increase. On the receipt side we find the total income from railways as 16 lakhs and 60 thousand rupees for next year as against the revised estimate of Rs. 16,70,000 for the current year. There is a reduction of Rs. 10,000, but when we compare it with the accounts of 1952 there is absolutely no difference at all. Therefore really I do not think that in the earnings on account of the railway as compared with the actuals of the last year there will be any fall. On the expenditure side there is a slight increase of about Rs. 30,000. On that point I must point out that we cannot always calculate the income and expenditure on the railways on a regular proportion basis. Because for certain years renewals there may be of sleepers to a larger extent. I know as a matter of fact that for a few years after the conversion

of the railway there may have to be incurred larger expenditure for sleeper renewals. For the first few years there will not be so much expenditure on renewing sleepers as in the latter years. I am just mentioning one point whereby you can understand the reason for such small differences.

Mr. V. K. Bhaskara Menon: On a point of information. When the Government are spending money for renewals I cannot understand why depreciation is taken into account.

Rama Varmha Tampuran: That was done in just one critical year during the last 37 years of its existence when the whole line had to be reconverted. It was mostly for the purpose of accounts. It is a very technical matter.

Mr. President: I shall try to explain that point in my concluding remarks.

Rama Varmha Tampuran: Sir, certain of the hon'ble members were saying that in the case of Stamps there is a gain of about Rs. 20,000 while in the Press there is an increase of expenditure and therefore there is no recurring gain. That is also not true. If you look into the budget of the Press you will find for next year exceptionally large expenditure on account of the purchase of certain materials for the improvement of the Press. It has been decided that certain machinery and types and other things should be purchased. That accounts for the expenditure of about Rs. 9,000 or 10,000. The gain under "Stamps" anticipated will be a real gain. There is not going to be a recurring expenditure against this income.

Another point that I would mention is the expenditure on Jails. One of the hon'ble members was saying that we have not provided sufficiently for expenditure on jails, and that prisoners are not looked after properly and things like that. With regard to that I may as well point out to the hon'ble members of the House that under Dietary Charges there is an increase of Rs. 1,000. The difficulty is the figures of the budget do not speak so clearly as words in an administration report. You have to go deep and deep and then only you can understand such things.

The next point that I wish to touch is about Cranganur. The hon'ble member for Cranganur has made a suggestion that the entire system of schools in Cranganur might be regarded as a grant-in-aid private institution and that Government might find funds for its upkeep. Such a suggestion has never come before the Government and hence it will not be proper on my part to say one way or the other about it. About salt he mentioned that about Rs. 3,000 or Rs. 4,000 should be provided as

additional income under the Cranganur budget if a revision of assessment is made on the basis of the current duties. What he says is absolutely correct and the Government and the Accounts Department have noted this fact. That was not acted up to because the Government had entered into an agreement with the Cranganur Principality some six years ago by which it was ordered that for the next 10 years the salt contribution from the State to Cranganur might be fixed at a certain amount that was calculated on the basis of the then duty. Suppose the duty had deteriorated. The hon'ble member was referring to the fact that the duty had risen to Rs. 1-9-0. But suppose it had fallen down. According to that order Government should have to give to the Cranganur Principality the same amount and that order was passed with a purpose also, i. e., Cranganur might always know what amount it might exactly receive under Salt. Of course it is open to the Government to revise that order. I do not think there can be anything wrong in that. But I want to submit that what is being done is not a meaningless thing.

Coming to another point, the hon'ble member for Planters, Mr. V. J. Mathai, said that the prices of our loans in the market are slightly lower than prices of the corresponding loans of the Travancore Government or the Government of India or other Indian Governments because there was a small deficit of about a lakh and odd for the last two years. Such a statement can never be corroborated by the theories of economics or the practical working of the stock market. The loans depend really upon several other factors. The factors are the period of the loan, the amount of the loan, the income-tax concessions given, the demand for that particular kind of loan and such other various factors. I can point out from the press reports that the $3\frac{1}{2}$ per cent Government of India paper are being quoted at 98 and again the $3\frac{1}{2}$ per cent Mysore bonds being quoted a little higher than corresponding Travancore bonds. So that the argument of the hon'ble member is absolutely wrong and I have to disprove it.

I have almost exhausted all the points that call for my remarks. The hon'ble members have been speaking generally about unemployment and questions of poverty and things like that. In that connection it should be only fair for this side to remind the hon'ble members on that side that that question is really touched by all the important items of capital expenditure that are taken up by the State. Every expenditure on the capital side is really an insurance against unemployment and I have never heard of a better insurance against that, neither in India nor outside India. I am just mentioning this point, because it

is only fair that I should mention this and bring it to the pointed notice of the House. I thought really that there might be a little more by way of remarks regarding the capital side of our budget. But on that I heard mighty little from the other side and therefore I thought it is my duty to bring home to the other side that much expenditure is involved in capital works and all of them are remunerative, as I have proved time and time again, from pages 9 to 14 of my budget speech. They form really the best insurance against all sorts of unemployment.

Sir, I am very grateful to the hon'ble members for the kind criticisms that they have made and for one or two points concerning the preparation of the budget. I have taken note of them and I assure the House that I will remember them while preparing the next year's budget.

Mr. President: Hon'ble members, there are just one or two points only about which I would like to offer a few remarks. But before doing so, I would like to congratulate all the hon'ble members, especially the new members, for the very high level of debate that they have maintained during the discussions of these two days and for many constructive criticisms that they have offered on the Budget. I particularly welcome the attention that many hon'ble members have bestowed on questions relating to the Harbour and the Railways. In fact, ever since I came to this State, I have been feeling that, even from the point of view of the Government, it was wrong to withhold these subjects from public criticism. If to-day doubts have been expressed on certain points relating to the Harbour transactions it is very largely due to the fact that until recently all transactions relating to the Harbour were a closed book to this House. I would invite hon'ble members to take a greater interest in the problems relating to the Harbour development and Railways. In fact, I would gladly welcome it for another reason. Very often it is my unpleasant duty to higggle and bargain with the Government of India and the other parties concerned with the Harbour and to have tugs-of-war with the Railway Administration. In fact, if the proposals that we put forward and if the point of view that we take are supported by the representatives of the people in the Legislative Council, my hands as the Head of the Administration will be considerably strengthened in these transactions. (*Hear, hear.*) A number of hon'ble members referred to the transaction relating to the sale of 337 acres of the reclaimed area and they expressed some doubt, firstly, about the nature of the bargain, and, secondly, about the financial propriety of taking credit for that item in the current revenue side. I shall attempt to explain both these points of view. But before I do so I would ask the hon'ble

members to remember the simple fact that when I started the Harbour negotiations three years ago it was not with a clean slate that I began but it was almost in the last stages of discussion that I stepped in. So that in judging the wisdom or otherwise of certain financial transactions relating to the Harbour which the Government to-day might enter into, you should not forget the simple fact that we have to carry on these negotiations on the basis of agreements already arrived at. (*Hear, hear*). With regard to the reclamation, the position is really this. Those of the hon'ble members here who have seen that portion of the back-waters before the reclamation started - and I am sure everyone is old enough to remember that—would know that before the reclamation started in the place where the Willingdon Island now exists there was nothing but a sheet of water. When we, therefore, talk of the Willingdon Island as our property, you must remember the simple fact that somebody had to spend a lot of money and energy in creating that property. Altogether 775 acres of new land were reclaimed. Now, this reclamation was the result of the activities of the Harbour Authorities in deepening the Harbour and in storing the refuse from the bottom of the back-waters in some place. The result is the Willingdon Island. Out of the 775 acres, 250 acres were first reclaimed when the Harbour Authorities actually started their work. At that time there was a discussion amongst the various parties as to what was to happen to the new land that was reclaimed. Those who are familiar with the development of new ports would know that it is a well recognised principle that one of the great assets on which a port always counts is the value of the land which it creates out of reclamation, out of dredging operations. The Harbour Authorities in the earlier years had to spend very huge sums of money in digging the back-waters and in bringing into existence this new land. This new land was created on our territory though the territory was simply covered with water, and, therefore, the Harbour Authorities had to come to some arrangement with the territorial sovereign of that area as to who would be the owner of that area. If there is a natural accretion as is taking place somewhere near the Alwaye River, according to well-established principles of international law, that natural accretion belongs to the Sovereign State within whose territory the accretion takes place. But the Willingdon Island was not such a natural accretion but the result of human endeavour and the expenditure of vast sums of money by the Harbour Authorities. There were two courses open to the Cochin Government at that time. One was to say: "All right. We agree to allow you to dump all this mud on our portion of the back-waters and use that

land provided you give us some Royalty in recognition of our territorial sovereignty over that area". Or they might have said: "We are not prepared to give up the new land to you on these terms. We will pay for the actual cost of reclamation and we will then either sell or lease the land to you". In those days those that were responsible for the administration of Cochin thought that the latter was the wiser course; that is, they agreed to pay the cost of reclamation of the 250 acres. The result of this agreement was that we had ultimately to pay for this reclamation of 250 acres a sum of 37½ lakhs of rupees at the rate Rs. 15,000 per acre. That was actually what it cost the Harbour Authorities in creating this 250 acres of land. We also, or rather our predecessors at that time, settled the terms and conditions on which the new land for which we had paid and of which we had become owners should be utilised and enjoyed by the Harbour Authorities. Obviously we could not sell that land to whomsoever we pleased, because if we took up that attitude we would not have been partners to the Harbour Agreement. The land was created for harbour purposes, and, therefore it had to be given to the use of the Harbour alone. It was then understood that the Harbour Authorities would pay us 5 per cent interest on the actual capital that we had invested. But unfortunately it was not made clear in those days that, irrespective of the period when the Harbour Authorities would make use of this land, we must get the return on our capital outlay. What was arranged in those days was that the Harbour Authorities would immediately take possession of 100 acres, the cost of which was 15 lakhs of rupees, and pay us an annual rental of Rs. 75,000 calculated at 5 per cent interest on the capital outlay. It is on that portion of the Willingdon Island that now the Malabar Hotel, the Administration Block and the various other buildings are situate and for that portion of the reclamation ground which is our property we have been getting a rental of Rs. 75,000 per year. What happened to the other 150 acres for which we had paid 22½ lakhs of rupees? The time when the payment of interest on this capital was to start had unfortunately been left vague and indefinite in the Harbour Agreement, with the result that for the last 8 or 9 years we have not been getting a single pie of return on the 22½ lakhs of rupees that we had spent. Since I took up the thread of discussion I have been trying my very best to get something at least from the Harbour Authorities as a return for this enormous capital outlay that we have incurred. But I found that apart from the willingness or otherwise of the Harbour Authorities they had simply not the funds to pay us. After all, of the Harbour Authorities, at least

a portion is ourselves. We are one-third of the Harbour Authorities, so that if we are to declare the Harbour Authorities insolvent and move our courts for the appointment of Liquidators for taking possession of their properties because they are unable to pay us our rental we will be involved in one-third of that insolvency. It is with that position that we are faced to-day with regard to the capital investment amounting to Rs. 22½ lakhs on 150 acres. After taking all these factors into consideration I came to the conclusion that, both in the interests of the Cochin Government and in the interests of the Harbour Authorities of which we form an integral part, it would be best to sell this land back to the Harbour Authorities, and I have, therefore, made an offer to them that they can take back this land and pay us our actual cost price of 22½ lakhs of rupees together with interest at 3 per cent per annum from the date on which we made the original payment and also a Royalty at the rate of Rs. 1,000 per acre. This comes to a total of 28½ lakhs of rupees. In fact, the negotiations are almost reaching their final stage. I have had information from the Government of India just before the presentation of the Budget that there is every possibility of the other partners to the Harbour agreeing to my proposal, and it is to this transaction that I have referred in my opening speech, and I may tell you that if this transaction goes through during the current year we would be getting apart from the capital of Rs. 22½ lakhs that we have invested, nearly 6 lakhs of rupees by way of interest and Royalty. We will credit that six lakhs to the current account with the result that even the accounts of 1113 will close with a substantial surplus. That is so far as the 250 acres are concerned.

All the criticism that was levelled was about the 337 acres the Royalty of which I agreed to have fixed at Rs. 1,000 per acre. It has been questioned whether I really struck a wise bargain in allowing this land to be used by the Harbour Authorities on payment at merely Rs. 1,000 per acre. I may assure you that when I enter into a bargain with somebody I am not easily taken in, in the bargain. (*Laughter*). So that I might assure you that the bargain that I made on behalf of the Cochin Government with regard to this transaction of 337 acres is really a very advantageous and equitable one. Hon'ble members drew a comparison between this Royalty of Rs. 1,000 per acre and the value of Rs. 1,000 per cent on the new Foreshore Road at Ernakulam. I must remind hon'ble members that for one thing we did not spend a single pie on the reclamation of the 337 acres. It was purely a question as to the terms on which we should allow the Harbour Authorities the use of that portion of the backwater for Harbour purposes in which we are also

vitaly interested. The only basis on which the question can be decided if we do not want to buy that land is to fix a Royalty. I told you that when the 250 acres were originally reclaimed the Government of Cochin considered both the alternatives, whether it would be advantageous to take a Royalty or whether it would be advantageous to pay the cost price and resume possession. In those days when they were discussing the question of Royalty what was considered to be a reasonable Royalty was Rs. 750 per acre. In the light of that past discussion I came to the conclusion that Rs. 1,000 per acre was a reasonable Royalty to be paid by the Harbour Authorities. That is how the transaction came to a close. But to understand the implications of this transaction and its advantages I have to give one more fact to the hon'ble members. After the 250 acres of reclaimed land were first made there was a further reclamation of 188 acres besides these 337 acres. These 188 acres have been given away free by the previous Government of Cochin to the Harbour Authorities without getting this Royalty of Rs. 1,000. On the basis of that it was seriously contended by some of the parties to the Harbour Agreement at the time of my negotiations that they thought that I should not levy a Royalty even for these 337 acres, that I should pay the cost of it or give it away free. Fortunately for us there was no legal binding which would force the Cochin Government to agree to such a course. Luckily for us, too, the other partners saw the reasonableness of the whole proposal and ultimately agreed to pay a Royalty of Rs. 1,000 which I am perfectly convinced is a reasonable Royalty and quite a legitimate transaction so far as the Cochin Government is concerned.

Hon'ble members have questioned the financial prudence of taking credit for this Royalty on the 337 acres on the revenue side of our current budget. The Hon'ble the Finance Member has given some explanation about this transaction. As he has pointed out, it is the common practice followed by this Government, and I may go further and say that it is the practice followed by every Government in the world. It is only where you have invested money on capital works and are keeping the account separately as a capital investment and a portion of it is got back by sale of the corpus that you have to credit the sale proceeds to the capital account and not to the revenue account. I hope I have made the position clear. Suppose we have spent Rs. 3,37,000 from our capital expenditure side on the reclamation of this and we are showing it on the capital side as our asset. If we had been keeping our accounts on that basis we would certainly be wrong in taking credit on the revenue side because under these circumstances you will be eating away a

portion of the money which ought really to be credited to your asset side, and you will be having in your books really watered down assets without corresponding assets. This is not the result of any such transaction. We have not incurred any expenditure on the reclamation. For another thing, there is no corresponding debit on the capital side of our Budget in relation to this transaction. So that the only course which not only the Cochin Government but every other Government will adopt in the circumstances is to take it under the normal revenues of the current year. But hon'ble members need not be perturbed that any financial impropriety has been perpetrated by this transaction. I will assume for argument's sake that we ought not to take credit for this Rs. 3,37,000 on the revenue side of our budget for 1114. Then where are we to credit it? We must credit to our surplus cash balance. In other words, our surplus cash balance, say Rs. 22½ lakhs of rupees, will stand at say 25 lakhs of rupees. What will be the result so far as our Budget is concerned? The position will be instead of a deficit of two lakhs we will have a deficit of five lakhs. After crediting it in the surplus cash balance we will have to withdraw it, so that the ultimate result would be absolutely the same. But the way in which we have done it is the normal way in which Government keep their accounts. There is absolutely nothing improper in the procedure that we have followed. Hon'ble members very rightly asked the question whether the Government is not aware of the fact that this is not an extraordinary source of revenue which cannot be expected in succeeding years. Government should be criticised only if they have incurred a recurring liability on the strength of a non-recurring receipt. But we are not doing anything like that. If on the strength of this Rs. 3,37,000 we have incurred an annual recurring liability of a couple of lakhs or so, then we have committed a great financial impropriety. We have simply taken credit of this Rs. 3,37,000 in this year's current revenues and we have not built any hopes in view of this item.

Mr. Ismail Hajee Easa Sait: Is there any objection to sell this land to private individuals?

Mr. President: So far as these lands are concerned it is a part of the Harbour Agreement that the area marked as port area will be entirely within the control and disposal of the Harbour Authorities. It is not open to us to sell any portion of that land to anybody. In fact, the Harbour Authorities who are now for all practical purposes a statutory body are like independent owners of any plot of ground in the Cochin State. Just as the hon'ble member owns some grounds in Mattancheri

the Harbour Authorities will be the owners of these 775 acres of reclaimed ground if ultimately they buy from us 150 acres also. They will exercise the rights of ownership which any private owner exercises. There is nothing more and nothing less. They will have to pay the ground tax for this 775 acres, they will be subject to the jurisdiction and sovereignty of His Highness. If we pass any laws here, those laws will be applicable to the Willingdon Island also. If we levy any tax, that will be collected from those living in the Willingdon Island. So that no merchant in Mattancheri can escape taxation. (*Laughter*).

The question of the land tax has not been finally decided because the question of ownership has not been definitely and clearly fixed. I think I have made the position relating to the reclamation ground and especially the transaction relating to the 377 acres perfectly clear to the hon'ble members.

One hon'ble member gave a statistical analysis of the export and import trade of Cochin and he wanted to strike at the value of the balance of trade. He pointed out that we are importing more than we are exporting and therefore we are indebted to many States and foreign countries. That is not the correct way of looking at the trade of the Cochin Port. Cochin is not an independent nation or a State. The Cochin Port is one of the various ports in India and to strike at the balance of trade of India as a whole, you should not take the export and import of one particular port but the sum total of the trade that passes through the ports throughout India. Therefore it will not be a correct position to take up and strike at the balance of trade merely on the statistics of the export and import trade of Cochin.

Another gentleman took up the question of customs duties and wanted to prove that the citizens of the Cochin State are bearing the burden of these customs duties. Here, again, a very simple fallacy has been committed. The Cochin Port is a port of India and the vast bulk of the import that passes through Cochin is consumed not in the Cochin State but outside. In fact from the point of view of the incidence of customs duty and the apportioning of the benefit of the customs duty collected at the Cochin Port I think the Cochin State is in a very unique position as compared with the other maritime States in India. There are a number of maritime States which have got their own ports, and it has always been a matter of contention between them and the Government of India as to the apportionment of the customs revenue collected in their ports to which a Government

of the State in question is legitimately entitled. After a great deal of discussion one criterion evolved is that a maritime State is entitled to keep out of the customs collected in its port a proportionate portion of the total customs revenue based upon the population and the per capita consumption of goods in India. I may tell the hon'ble members that the per capita incidence of the customs duty on the people of India is approximately Rs. 1-4-0 per year. Based on that criterion the Cochin State will be entitled to only about 15 lakhs of rupees as a share of its customs revenue whereas we are now getting very nearly 25 lakhs. So that from the point of view of the apportionment of the customs revenue, the Cochin State and its people are in a really advantageous position.

I think I would conclude my observations with just one word on the way in which the Finance Member has calculated the return on the capital invested on the Shoranur-Cochin Railway. He is taken to task by the hon'ble members for not taking into account the entire capital spent from the date on which the metre-gauge was started for arriving at the adequate yield or otherwise upon the capital invested. I am glad to say that, apart from the necessity of making some adjustment with the Railway authorities, the figures given by the Finance Member are perfectly sound and correct, and I will explain it by an illustration. Suppose you have got a house on which your grandfather had spent Rs. 40,000. You are leasing it out and you are getting a certain rent. That house for some reason or other is now found to be unfit and nobody will come and occupy it. So that you will have to demolish a portion, say, worth 20,000 rupees, and spend another 30 thousand rupees in fresh construction. Now in calculating the return on that house, would you calculate the interest on fifty thousand rupees or on the 70 thousand rupees that you have altogether invested? Originally you spent 40,000 rupees and now you are called upon to spend another 30,000 rupees. Between your grandfather and yourself you have spent 70,000 rupees and the yield should be calculated on that amount. Certainly it is not that. The house was quite useful for occupation in your grandfather's days. Unfortunately nobody would come and occupy it now. I have therefore to demolish a portion and had to incur 30,000 rupees, and the present market value is only therefore 50,000. So that if I am getting 2,000 rupees income, I can well satisfy myself that I am getting four per cent interest on the capital invested. That is exactly what has happened with regard to the Shoranur-Cochin Railway. We have spent 60 to 70 lakhs on the construction of the metre-gauge. But after the construction of the port that metre-gauge line became useless and we had therefore to spend

an additional capital in making it useful by converting it into broad-gauge. In that process are we to keep in our books the entire capital that was spent by our ancestors in constructing the metre-gauge railway also. It is certainly not financially justifiable to claim that the return of our capital should be based upon what we had spent for the broad-gauge construction together with the entire amount that was spent by our ancestors.

Mr. K. Ayyappan: Otherwise it will be proof that we have lost at one time.

Mr. President: There is no doubt about it. Probably our ancestors were not wise in not foreseeing the needs of a generation hence and making it a broad-gauge, or we were not wise in further investing all this money in converting that into broad-gauge. If you ask me my honest opinion, I would say that we were not certainly not wise in spending all this money for converting the metre-gauge into broad-gauge. But that is neither here nor there. In calculating a fair yield on the broad-gauge between Shoranur and Ernakulam, what is the total capital that has to be taken into consideration? To-day if a broad-gauge line has to be constructed it will cost only 1 crore and 19 lakhs of rupees. Because another 30 lakhs was spent by our ancestors for our metre-gauge, that is not an argument we could bring for taking that into account for calculating the net yield. Therefore, apart from the necessity that impelled us to make this adjustment to enable us to carry our agreement with the S. I. R., even from a purely financial point of view this is the correct way of looking at it, and if at any time you want to find out what the Cochin—Shoranur Railway is paying us, you must not look to the net total capital invested on the Railways but upon the reasonable 1 crore and 19 lakhs which have been found sufficient for this purpose.

Well, hon'ble members, I do not think that there is any more point on which I have to offer any explanations. I am particularly glad to-day that the Hon'ble Minister has explained to you at such great length the various problems that confront him in the administration of the departments—transferred to his care, and the troubles and travails that he is already faced with. I am very glad to know that at least there will be hereafter one non-official elected gentleman in this State who when he goes abroad on tours in the villages and gets 24 petitions in each village will realise what a burden the poor Diwan of the State has to bear. *(Laughter)* Apart from the small size of this State I have felt right from the very beginning that the task of administering all the departments in this State is really too much for the

shoulders of one man. It is not possible for one person, whatever superhuman energy he may be possessed of, to do full justice to the demands of the various departments which constitute the administration of this State. It is quite possible to carry on the routine administration of the several departments. That does not require much energy. But to do full justice to the demands of the public utility departments I certainly felt the need for at least one colleague and I am glad to find that to-day not merely has the ambition of the people of this State been realised to some extent but that my own reading of the situation in Cochin has been justified. From the very sympathetic reply the Hon'ble Minister gave to the various points raised in the course of the general discussion hon'ble members will realise that he has before him a great task and I more than anybody else fully realise that he cannot discharge that responsibility that is on his shoulders with satisfaction to anybody unless he has got the wherewithal to meet those great and pressing demands. Luckily for us, the advent of responsible Government in this State has synchronised with the financial prosperity of this State. I have been very uneasy during the last three years about the general financial position of this State. Especially when I found that Customs had so terribly disappointed us in 1113 it was with a nightmare sitting as it were before me that I looked forward to the Budget preparation of 1114. But luckily for us the Gods have favoured Cochin. Burma was separated from India, and more than anybody else the Cochin State has been benefitted. With this handsome contribution that we will be hereafter getting from this source our financial anxiety is to some extent at an end. And more than even the good-will of the people of this State towards the new constitution, it is the financial resources of the State that are necessary to make the constitution a success. During the last three or four months since the memorable announcement was made by His Highness in January you must have heard a good deal of comparison between the Diarchic system that prevailed in the Province of Madras and the Diarchy that we have introduced here. There are some who have predicted a catastrophic failure for our Diarchic System. But let me tell you as one who has worked Diarchy in Madras during the very first years of its introduction that the greatest obstacle for the proper working of the system in Madras and elsewhere was not so much the inherent weakness of the Government of India Act of 1919 but the financial insolvency that overtook India in those days. It was during the post-war depression period when the Governments of the world were faced with deficit budgets that we had the Diarchic Constitution inaugurated in all the Provinces of India and the great obstacle in the way of the Ministers was not so much

the Governor or the Executive Councillors but the Insolvency of the exchequer of the respective provinces. But luckily for us the stars have favoured us. We are beginning Diarchy not under circumstances of financial insolvency but under circumstances of what we may confidently predict as financial prosperity to this State. And I feel therefore confident that with this financial prosperity which in my opinion is now bound to remain with us for some considerable time, the Hon'ble the Minister's task, the task of the members of this Council and the task of the Diwan will not be so great as it otherwise might have been. I have made it plain on more than one occasion that it would be my endeavour to place at the disposal of the Minister for Rural Development as much of the public revenues of the State as is practicable. I have already given proof of my promise in the allotments that I have made this year. I could have even made more. But I deliberately did not do it for two reasons. Firstly, to spend money wisely you must have schemes well-thought out, the details of which are well-prepared in advance. The Minister has not had the time to make those schemes and preparations for the year 1114, to spend wisely. I thought therefore that some time must be given to the Hon'ble Minister to make out his schemes of Rural Development. That is one reason why I was not prepared to give him a greater grant than what might be warranted by the surplus we have shown. The other reason is I wanted to be sure that the surplus upon which I am depending is a real substantial surplus and not a mere surplus on paper. One of the first canons of financial prudence which any member in charge of finance must bear in mind is not to embark upon new schemes without being certain that the surplus is a real and a recurring surplus. We have shown a surplus of nearly 3½ lakhs of rupees for 1114. It is my hope and it is my belief that that would be a real surplus, but it is only when the accounts of that year are closed we would be in a better position to judge that. I, therefore, deliberately resisted the temptation of placing more money in the hands of the Minister before knowing exactly where we stood so far as our finances are concerned. Let me frankly tell you that the finances of the last few years of this State have been very unsatisfactory indeed. In fact but for this favourable circumstance in relation to customs and but for this additional source of revenue from super-tax and other sources our scale of expenditure has been such that we would have been faced with financial difficulties in a few years hence. Cranganur to-day is being worked merely on the surplus that has been accumulated, every year we are preparing a deficit budget and we are satisfying our conscience by withdrawing from cash resources. That would have been the

case of the Cochin State Budget also. For the last three years we have been simply drawing from our cash resources and however rich the Government may be it cannot go on indefinitely in such a fashion. But luckily for us I feel now more happy and more confident that we have as it were turned the corner of our financial difficulties and the surplus that we are anticipating for 1114 will prove to be a real surplus, not merely for that year but a recurring surplus for the succeeding years as well. When we are on firmer grounds it is my intention that more money should be placed at the disposal of the Minister for Rural Development to carry on his schemes of rural development. In fact I have got something else up my sleeve. Probably it may not be wise to give out everything of the plan that a person has got, but there is no harm in starting a new session like this with hopes for the future. The scheme that I have got is this. If the transaction relating to the sale of the 150 acres of reclamation ground is put through during the current year we will have a surplus of over 3½ lakhs of rupees. It is my intention to ear-mark a portion of this surplus as a Revenue Reserve Fund from which the Minister for Rural Development will be allowed to draw for non-recurring expenditure for ameliorating the condition of the rural population. I can feel confident that if only this transaction goes through and we are able to create this Revenue Reserve Fund, the Minister for Rural Development will find that he certainly cannot complain of a lack of funds but he would probably feel that he has got more funds that he can spend wisely.

Hon'ble members, these are all the observations that I thought it necessary to make on this occasion and I firmly believe that with this new hope before us, a hope which is justified by the circumstances in which we are placed, you will start this new constitution and carry on the work in this new legislature with the firm determination to do all that lies in your power to promote the prosperity and happiness of the people of the State.

The House rose for the day at 5-35 p. m.

B. V. KRISHNANKUTTY MENON,

Secretary to the Council.
